Robert Hupko

ŠIZOFRENIJA:

ROVCI SVESTI

Predgovor

Misterija čudesne transformacije Alexovog "takozvanog" pacijenta nikad neće biti otkrivena u pravom smislu. Simbolika te introakcije je neophodna kao što je potrebna inicijalna kapisla za pun pogodak. . . priča kroz misli Dorjan dok mu misli beleži Azazel dresiran kao misaoni pisar.

„Retkost je naći u poslednje vreme dobru sekretaricu."

Sva objašnjenja su previše nadrealna čak i za moja shvatanja, najprihvatljivije bilo bi izjaviti da Alex van Norden pati od opsesivnih halucinacija. . .

Znači da se ništa od tih gadosti nije ni dogodilo, zar ne ?

Ali surova realnost je daleko otputovala od prostih objašnjenja i pozitivnog svetlucanja jutarnje kapi rose.

Realnost je u stvari plač beskraja a kapi rose, suze svesnosti. . .
Priče koje opisuju akteri koji lično preživljavaju svoje realnosti, poseduju svoje ciljeve makar ti ciljevi bili imaginarni, za njih su suva realnost i jedini način života.
Njihove borbe za opstanak u surovim imaginacijama čine samo skup iluzija.
Alex, Dr. Lee, Pogani Lou, Una i svi ostali učesnici su samo deo jedne stvarnosti koja koliko jeste stvarna, toliko je i imaginarna. Čudo se skriva u tome kako fiksirana iluzija može da postane stvarnost koja je sama po sebi relativna. Recimo Azazeli koji nikad nisu postojali ali grupna ubeđenja i uveranja su stvorili te fiktivne spodobe. Tako to ide, prosta materijalizacija iz kolektivne podsvesti vremena i prostora. . .
Sve je relativno. . . Pogotovo razlika u stavovima u viđenju sveta koji možda ni ne postoji ali niko nije sposoban te individue da ubedi da je tako.
Ko bi ih i ubeđivao ? Nepotrebno je boriti se protiv opsesivnih halucinacija tog tipa, čak i ako neko izabere taj način života (koji je očigledna

korespondencija Don Kihotskog kompleksa, odnosno večita borba protiv vetrenjača i umišljenih neprijatelja), postaće tokom borbe deo istih imaginacija i halucinacija protiv kojih se toliko energično borio. . .

Uvod u cepanje duše

Bili smo jedno - ona i ja.
Spojeni u beskraju vanvremenskog prostora.
Spojeni prozirnom pupčanom vrpcom plivali smo, kao najslobodniji delfini, kroz magacin javnog skladišta duša.

Iznenada se desio preokret, rascep, sečka neke neobjašnjive i svemoćne Sile.
Postali smo dva entiteta kao kad čovek preseče kišnu glistu. . . glista ne izumire, preživljava pomoću ogromne moći regeneracije.
Stvore se dve individualne gliste sa kompletnim organima i individualnim metabolizmom.
Bili smo odvojeni hirurškom preciznosću u tubi haosa, ponešeni valovima svemira, tragali za svemirskom prašinom. . . izgubljeni, razdvojeni u talasima vremena i prostora.

Na početku nam je bila zanimljiva ta individualna transformacija. Uživajući u prividu slobode pronicali smo prostor - nove teritorije.

Posle određenog vremena, zagriženi za sodomsku jabuku, jedinu hranu koju smo konzumirali, shvatili gorčinu samotne slobode.

Ona je prva sišla na niže nivoe već opsednuta idejom ponovnog spajanja, traganja za sobom. Moram da priznam da sam i ja pao u psihotični očaj.
Večita potraga za ispunjenjem Savršenom celinom. Materijalizovala se odnosno modernim slengom rečeno - inkarnirala - u telo sićušne devojčice. Postala je Una, biće od krvi i mesa, preživljavala je nova iskustva fizičkog, čulnog života ali večna i neutoljiva glad ju je uvek pratila. . . jednostavno, nije bila cela - bolna rupa na duši ju je svuda pratila.
Pregledao sam svaki kutak famoznog kontejnera duša, vanvremensko prebivalište eteričkih entiteta.

Tužno sam proždirao mesečevu prašinu srebrnom kašikom, ali je ipak ostala neutoljiva glad za izgubljenim delom Khai Ba, moje duše.
Neko vreme sam obitavao u izolaciji u jednoj mondenskoj kućici pored savršene iluzije plaže tirkiznog mora.

Sanjario sam i tragao za svojim Mirom ali ga nisam našao čak ni na takvom predivnom mestu stvorenom za opuštanjem.
Odlučio sam da prihvatim Tegove materije i nastavim jedinu bitnu stvar u svojoj svesti. . . ispunjavanje rupe na duši koja je bila do te mere stvarna da su me neki ljudi sa ~vidom~ pomno gledali pognute glave sa nagoveštajima razumevanja težine moje problematike.

Postao sam čovek od krvi i nervnih receptora : Alex.
Lutao sam od nivoa do nivoa kao usmljeni vuk.
Tražio sam tragove mog Spasenja, njuškao okolo za svojom vrstom, izgubljenim delom duše - Khai Ba.

Užasna Rupa na mojoj duši me je izjedala sve više i više kao otvorena rana na gumenoj koži večno rovarena od strane mehanoidnih larvi, sveprožderajućih demona satkanih od iluzije, sile i bola.

Mnogo godina je prošlo u ništavilu, beskrajnom bezdanu individualnog pakla.
Kasnije sasvim slučajno ona i ja ponovo stupamo u kontakt kroz svetlosnu mrežu podataka, još nesvesni da je našoj potrazi došao kraj.
Osetili smo čudan osećaj kao da se znamo hiljadu godina. . . materija potiskuje pred/sećanja odnosno sećanja na identitet duše. . .
Sumnja je postojala sve do prvog susreta. . . sumnja u realnost, uopšte postojanje druge polovine duše.
Misli sumnje su ubrzo isparile kada su nam se pogledi ponovo susreli.
Tog trenutka smo se uzdigli na više nivoe svesnosti, pogledom vodili ljubav, drhtali od orgazmičke sreće ponovnog spajanja.

Momenat se razvukao kroz vreme i prostor a astralno spajanje mi je pružalo zadovoljstvo koje u materiji još nisam osetio.
Ponovo spojeni.

<u>Bili smo jedno, ona i ja.</u>

Dete pobačaja, očaja.

Violet. . . ultra violetni košmari opsedaju nevino dete, svest deteta bukti u tami pred porođaj.

Još je nerođeno, ipak je veoma željeno čak ritualno obožavano kao drevno egipatsko božanstvo.
Roditelji vibriraju od iznenadne ekstaze emocija, prostreljeni neuralgičnim elektricitetom. . . violetnih košmara nerođenog - novo rođenčeta.

Duše koja dolazi - useljuje se.

Nesvesni lepljive krvi koja ključa u utrobi Univerzuma - gde trenutno obitava Beba Svetlosti.

Krici mučnog pobačaja odzvanjaju u pozadini. . . Majka posteljice krvari, vrišti od bola. Ponizno moljaka sa Smrt - Eutanaziju.
Doktor Lee nemom facom posmatra pobačaj i veliki promašaj - Bebe Svetlosti.

„Samo još repro materijala. . . “ progunđa Lee bezvoljno.

Dr.Lee : „Ahh takav je život - Ali dobro dođe sveže meso, organi i svilena koža.“

„Neka draga moja, biće još i dece i pobačaja. . . “ Reče Lee grubo dok bez empatije teši nesuđenu Majku.

„Pobačaja ! ! ! “
„Doktore zar nema više nikakve nade ? “

„Hmm. . . “ Lee deluje zamišljeno.

„Nade ? Jedino ako uspe da se ulovi duša nerođenog deteta, ali sa takvim stvarima se ne

bakćemo Mi medicinski radnici. To spada u delatnost, ako se može tako nazvati, prokletih nekromansera i baba - veštica. . . “

„Oni hvataju, uz pomoć odbačenih bića, duše koje su još prisutne među nama. Ja samo radim svoj posao, čak je i ovaj porođaj - pobačaj daleko van moje prave delatnosti. . . “ kiselo se osmehnuo i kao senka nestao u tami, samo se čuo grub krik u daljini.

„Sestrooo, gde je moj sledeći pacijent ? ! “

Sestra skoči kao leptirić ali. . . Majka posteljice je u grču očaja okovana za Sestrin prljav beli mantil. Grize, grebe ali je niko više ne jebe. . .

„Ahh ženo pusti meee. . . “ škripi Sestra u svojoj revoltiranoj ekstatičnosti.
Ne pušta. . . samo steže očajnički zagrljaj i bljuje otrov bele mambe ?

Da. . .

Sestra koja izgleda kao silikonska Barbie lutkica (pravila poslodavca sa umakom od Dr. Lee-a) sa produhovljenim crvenim krstom na beloj ? uniformi.

Svirepo uzima špric pun neke mutne substance korišćene isključivo za hitne slučajeve.

„Neee ! ! ! “ stenje Majka - posteljice od užasa. Zna, seća se sta taj špric znači.

24 sati patnje svesnog grčenja, ipak bespomoćna da bilo šta uradi radi svog spasenja. Čak ni da izusti koju reč, jecaj za pomoć.

Sestra zariva iglu u njen nežan vrat. Ona pušta Sestru i polako počinje svoju epileptičnu predstavu.

Tužno je posmatrati kako se bolnički krevet trese od snažnog grčenja. Sestra se opako smeška, prava ptica zloslutnica.

„Terapija Kučko. Svakom po zasluzi. . . “

Majka - posteljice ostavljena sama, prenapregnuta neuralgijama koje silovito daju stimulativne impulse mišićima, pa se naprežu bez ikakve prave potrebe i bez kontrole.

U njenoj rožnjači se oslikava duša Deteta Svetlosti, ulazi u nju u momentima fizičke iscrpljenosti.

„Moja Beba. . . Moja Beba. . . Moja Beba. . . " su jedine misli koje u njoj opstaju i kruže u krug kroz eteričnu svesnost materijalnog života

Mehano Larve ? ? ?

(Alexova priča)

Budim se na limenom krovu neke post-moderne konstrukcije. Mislim da je neka napuštena fabrika.

„Da li da te ubijem sada ili kasnije, kakav Artané, sulude Artanske bube, ludilo je oko mene ili možda samo u mojoj glavi ? ” reče Alex van Norden.

Ali On odgovori :
„Sada bih se tako odradio i kulirao na prljavom krovu gde smrdljivi golubovi seru.“

Naravno da ga ne slušam kada je neandertalac, ha ha ha. . .
On zna kako bi On to odradio ali ništa drugo jebeno ne zna.

Savršeno je retardiran ! ! !

„Još uvek" kaže moj takozvani Pacijent.

„Još uvek gmižu bodljikave larve u mom trulom telu sastavljenog mehanički od bajatog mesa i buđave krvi, gamadi još uvek dolaze i prolaze kroz mene." žali se Pacijent.

Možda. . . Pacijent laže, ali njegovi krici su stvarni.
Realnost je genetski inplantirana u njegov izvitoperen um ? ? ?

Simulacija je to ? Ne verujem da su ga opseli Usisivači Uma a ni Mehanoidne Larve.
Ne verujem ali postoji opcija za stvarnost u domenu gde se kapije imaginacije otvaraju i stvaraju realan svet, koji je i te kako opipljiv i stvaran.

Osećam ljigav znoj na njemu, na njegovom pohabanom mantilu koji je kao i on sam - <u>trulež.</u>

„Aaaaaaaaaahhhhhh ! ! ! ! ! ! ! ! “

„Uuuuhhh ! ! ! ! ! “ stenje Pacijent.

Patnja li je to ili loša imitacija orgazma ? ? ?

„Proći će ti gadovi već jednom ! “ morao sam da ga utešim nekako.

„Evo ti lek za sve tegobe čovečanstva“ i pružih mu bočicu Palfiuma.

Popio je na eks.
„Hvala vam Doktore” reče mi
„Već osećam olakšanje, jebeni paraziti se već polako povlače.”

Hmm, mislim se u sebi, simulacija Placebo eksperimenta je delimično uspela pošto, dragi moji,

u bočici se nalazila čista destilovana voda, tako da su te tegobe psihosomatskog tipa.
Zanimljivo šta može bela odeća da čini. . . čak i iluziju Doktora ?

Ha - još jedna prevara. . .

„Ali Crv, larva mi je ušla u kičmenu moždinu !“ urla i dalje Pacijent grčeći se na popločanom delu svog kupatila, gde su sve pločice nekad bile bele, sad zaprljane sa naslagama kamenca a cevi su boje rđe.

Ta prostorija je bila pravi odraz njegovog psiho-fizičkog stanja.

„Reže, kida, ide mi ka mozgu ! “

„Umreću ! To je Mozgojedac ! “

Placebo efekat ne pomaže, dal’ je moguće da su njegove psihosomatske opsesije nekako našle put ka materijalizaciji ?

Gledam ga bespomoćno dok zapuštenim noktima izvodi amputaciju desnog bubrega i jetre,

nadajući se da se oslobađa od svojih virtualnih parazita.
Krvav i očajan moli za smrt, za olakšanje, za izlaz iz svog privatnog pakla.
Prilazim mu veoma oprezno.
Posatram kako mu krv teče iz oralnog otvora i očiju dok se stvara zanimljiv, čak inspirativan, prizor crvene krvi koja stvara kontrast sa prljavim zelenim pločicama na podu kupatila.
Od odurnog prizora mi se povraća.
Nagon mučnine postaje realnost, baš kao i njegove larve mučitelji. Povraćam žućkastu želudačnu kiselinu iz moje prazne utrobe.
Kiselina moje povraćke prska pravo na njegovu rasporenu utrobu.
Unutrašnji organi počinju da se tope kao plastična Barbie lutkica na otvorenoj vatri.
Nemoguće da je moja želudačna kiselina toliko jaka.

Sanjam li ja ovaj košmar ?

Ali. . .

Dok se u vazduhu stvara lepljiva gustina smrada raspadanja sveže organske materije, larva sa zubima od žileta proždire mu mozak ali on ipak ostaje u životu, preko sinusa kroz nosnu šupljinu larva izlazi na videlo.

„To definitivno nije iluzija ! “ urlam sumanuto.

„Nije Doktore “ prostenjao je sa poda.
„Kroz mene je prošao sveti Crv i pustio malo Krv.
A sada Doco, sada je red na TEBE ! ! !“

O_o Doktore postaceš Detektiv

„Sveti crv, da mi pusti krv. Suludo ! ”

Dilema je da li su to bile iluzije, imaginacije, sve se osetilo na taj smrad koji mi je pomutio mozak.

Kako li je ostao u životu posle niza događaja koje vode u sigurnu smrt, to mogu čak i ja da zaključim sa svojim šatro Doktorskim znanjem.

Dugo sam izigravao Doktora i nikad se nisam sreo sa ovakvim slučajem koji ja lično smatram za fenomenom, mislim da bi se i ostali složili samnom.
Sa begom iz tog paklenog kupatila sam iznenadio i sam sebe, gnusna larva se oslobodila i počela da hitro gmiže ka meni, refleksno sam se bacio ka starom prozoru koji se razbio zajedno samnom, sva sreća da je stan bio na prvom spratu.

Rasekao sam se, i našao se u lepljivom blatu.
Sve je to bolje od odvratne, sluzave realne iluzije jednog bolesnog uma. Trčao sam i trčao i trčao ! ! !
Zavukao sam se u sigurnost mog iznajmljenog stana.

„Koja rupa ! ” ali je moje utočište, ne prokišnjava i malo ima pacova, većinom su druželjubivi.

Sledeci dan, mada je meni isti pošto oka nisam sklopijo, našao sam se na začinskoj kafi sa Dorjanom.

Da vam prvo predstavim tog Dorjana :-/ Lik je implantirao u kičmenu moždinu mehano - input što mu omogućava da inplantira u sebe i u svoj mozak kibernetičke podatke itd. Samo što on to koristi da nakrka u sebe Palfium hormone, što ga održava u superiornom božanstvenom raspoloženju (kao što je nekada bio Kokain).
Ispričao sam Dorjanu deo mog jučerašnjeg doživljaja.

„Zanimljivo" kaže on na sve to.

„Prvo, nemoj da smatraš da sam pomislio da si odlepio i da počinješ da letiš iznad "Kukavičijeg gnezda" pošto dobro znaš da radim sa poverljivim podatcima koje prenosim u sebi, zbog toga će me verovatno likvidirati" progunđao je. . .

„Tvoja priča je i te kako realna" mrmlja dok uzima obilan gutljaj svog začinskog napitka, deluje mi uznemireno i tajnovito, što je veoma čudno za njega.

„Projektovali su nešto što omogućava da spaja svetove, nije ni meni baš jasno kako je to moguće, ali nije iluzija"

Delovao mi je iscrpljeno, možda mu je potrebno novo punjenje Palfiuma, ko to zna ?
Rastali smo se bez doviđenja.
Ništa čudno.

Dao mi je poštansku adresu čoveka koji komunicira isključivo preko elektronskih poruka.
,,Divno" pomislih ,,još jedan paranoik. "

Ali um mi ne da mira. . .

Koga ja tražim ? ? ?
Koga ja želim ? ? ?
Da li su mi potrebni ? ? ?
Um ne pušta, tera svoje ! ! !
Nestrpljivost nije ekstaza.
Optrećujem li sebe ? ? ?
Stvarima koji imaju debeo razlog.
Tražio sam, tražim, tražiću.
Samo zavijam na Mesec suludo ! ! !
Ostaje mi samo rad terijera,
Sumnjaj, sumnjaj, sumnjaj ! ! !

Samo mi se te skeptične misli vrte po glavi kao da je šuplja, osim te groteskne pesmice koja je možda sa razlogom inplantirana u moj mozak.
Delo Više Sile ?
Možda. . .

Posetiću ipak ponovo to prokleto mesto da odem u vizitu onom mom morbidnom Pacijentu.

Kad sam stigao imao sam šta da vidim. Spazio sam u kutku spodobu koja uprkos njenim deformitetima liže svoje rane na izraslini iz utrobe koja je poprimila oblik repa larve, dok su mu se noge pretvorile u gnusne patrljke koji na krajevima imaju ugrađene čeljusti stvorene od nerđajućeg čelika.

Lice kreature, moglo bi se reći da liči na remek delo nekog ludog genija (Picasso bi crk'o od ljubomore i tuge što nije To naslikao), je bilo u senci.
Ta grozota mi je delovala vitalno i veoma opasno, nikako bolesno i bespomoćno.

„SAD JE RED NA VAS DOKTORE DA OSETITE STRAST SVETOG CRVA ! "

Glas je bio hrapavo gljecav, očigledno nije više imao zube, pričao je načinom kao kad bi zmija znala da govori.

Stajao sam na sigurnoj distanci, ali ipak skamenjen od prizora.

„Šta si ti ? Kako si nastao ? “ priznajem, glas mi je zadrhtao na momenat.

„NASTAO SAM IZ RAJA. . . ”

Pakena spodoba. Ipak se može stvoriti neka diplomatija, nekakva inteligencija je prisutna.

Kakva ?

„JA SAM NOVA VRSTA, OTPORNIJA, BOLJA - SAVRŠENO DEFORMISANA ! ! ! “

Nemoguće, ovaj svor mi je ulio neko strahopoštovanje.

„Ko te je doneo na svet takvog - stvorenog od krvi i mesa ?”

„HUMANOID KOJI SE ŽRTVOVAO ZA

SVOJE VELIKO DELO. “

„ASIMILACIJA JE NEIZBEŽNA ! ! ! ! ! ! “

„NEMA BEGA ! ! ! ! ! “

„POGLEDAJ U BUDUĆNOST ! ! ! ! ! ! “

Tada je počeo da mi se približava, na glavi je imao jedanajest fosfornih očiju. Glava mu ja bila bezoblična, amorfna, nisam primetio usta sve dok mi se pogled nije spustio na niže, gde je usađena u prsa obitala njegova prava glava, ona koja je postojala i pre transmutacije, deformisana ali sa očuvanom usnom šupljinom.
To je bio izvor glasa.

„Reci mi ime tvog Svaraoca ? “ rekoh odlučno.

„DETE U TAMI. . .“

„Kako da stupim u kontakt sa njim ? “

„Voleo bih da se informišem o buducnosti ! “

„VISITA INTERIORA TERRAE ET INVENIES OCCULTUM LAPIDEM “

Ama baš ništa mi nije bilo jasno od tih bljuvotina što je taj Stvor smatrao smislenim rečima.
Izašao sam bez ikakve smetnje.

Odlučio sam da ću posetiti Unu moju dugogodišnju saradnicu i saputnicu. Ustvari, mi smo živeli zajedno sve dok ja nisam prekomerno konzumirao Palfium i postao kontraindikovan odnosno nepodnošljiv za zajednički život.

Ahhh moj krah. . . pa svako ima bar jedan :)

Kad je samo zamislim - njeno sveže meso i nežnu žilu kucavicu na baršunastom vratu koji se

može meriti sa lepotom i gracioznošću mirnog labuda koji pliva u svom savršenom jezercetu.

Una Levinii; još imam duboko urezana osećanja ka njoj.

UNA

Plavetnilo visokog sjaja,
Na usnana deo čudnog traga.
Una je dete u tami,
Stvara misli na Mesecu sama.
Teku joj misli kao iz česme voda,
Kao da smo deo nebeskog svoda.
Usne joj podrhtavaju,
Ponekad u samotnoj tami.
Protrese glavicu i seti se,
Mi nikada nismo sami.
Tako noću gledam Mesec taj,
Setih se nje i njen nebeski sjaj.

Buđenje

Lokacija Međuzona, gajba Alex van Nordena.

Ambijentalno se topi na gajbi elektromagnetni etar, kao sladoled na letnjem pljusku.
Alex sanja svoj san bez trunke mašte, studentski odmor psihičke iznemoglosti.
Probudio se, ustao je iz kreveta, prljav, skrnav pod sobe vrišti od nemilosrdnih bakterija i bubašvaba.
Odvukao se bezvoljno do kupatila, bez i kakve životne motivacije, cilja.
Rutinski je bacio pogled na naprslo ogledalo iznad umivaonika.
„Isuse“ pomisli „prepun sam godinama taloženog podkožnog gnoja, hemijske prljavštine, definitivno nepotrebnog otrova. “
Lepljivim prstima opipava najveci čir na svojoj jagodici.

Stiska ga, gnječi, nežno, kroz rupu na koži se probija žućkasta izlučevina njegovog bolesnog Palfiumskog mozga.
Hoće li se i kada zaista oporaviti ?
Eruptivno svršava kroz čir.

„Eto“ pomisli „čak i kroz svoje odvratne čireve ejakuliram svoje seme, spermu. “

Zatrovano toksično seme poprskalo je prsnuto, prljavo ogledalo praveći prelepe šare raspoznavanja, proročanstvo, otkrivanje sudbine njegove duše lutalice.

Alex napušta svoju gajbu i Međuzonu ekspresnim liftom koji niko osim Azazela ne koristi.
Stigao je iz podzemlja na površinu, udiše etar oseća oluju.
Munje i gromovi su se rasuli po nebu.
Bljesak munje reže kida gustinu njegove tamne podsvesti.
Osetio je momentalno prosvetljenje, kao da je primio struju pravu u gole moždane kanale.
Priroda u pravom smislu manifestuje, dokazuje svoju beskompromisnu silu, moć.

Luta olujnim ulicama traga nemirno, samo ne zna tačno da odredi šta želi da nađe.
Oseća snažno strahopoštovanje ka božanskoj manifestaciji sile prirode.

„Jedino grom prihvatam kao božanstvo, sve otalo je hermetizam, licemerno obožavanje mlakih čajeva, skup budala nesvesni globalne šizofrenije.“ prozujalo mu je kroz mozak, možda čak i brže od munje. . .

Iz daljine spazi Dorjanovu siluetu koji stoji u sred nevremena sa dva kvadrila, policijskih parazita, prašinara najniže klase.
Pošto nema nameru da se pokazuje, zakonu koji ga svakako traži pritajio se i posmatrao kako legitimišu njegovog ortaka.

Alexove sumnje su se ispostavile istinite. Zaista traze legitimaciju od Dorjana koji nervozno burla po svojim bušnim džepovima.
Dorjan nervozan, rastrzan apstinira od nedostatka Palfiuma.

„Prokleti Azazeli“ gunđa.

U svojoj porazi je našao špric i igu u unutrašnjem džepu svoje stare jakne.
Pakosno se nasmešio kvadrilima sa svojom prividno gumenom facom.

„He he " pomisli „budale pandurske svesnosti, obične bubašvabe, možda me puste ako im pokažem svoju opremu. "

„Evo je lična karta najzad je nađoh. " i drsko ispruži ruku a na dlanu viori špric i igla.

„Znate. . . idem sesri u posetu sin joj je bolestan, potrebna je hitna inervencija. Znate kako je. . ."
Dorjan zaista dobro glumi bilo šta mu padne na pamet.
Panduri zbunjeno gledaju i bulje u Dorjana dok ih ozbiljnim pogledom gleda u oči.

„Hvala Gospodine. " mrmljaju panduri ljubazno „Dobro došli na drugi nad-nivo samo nastavite svoju putanju skrenite desno kod kanalizaciojonog ambisa, spazićete stepenice koje lebde u etru satkane od gustih oblaka, siguran put do raja drugog nad-nivoa. Prijatan put."

„Hvala."

Pogani Lou

Kroz ektoplazmičnu svesnost kolutam svoj um, dok majstori vulkanskih betonaža armiraju beton sa mekanim Azazelskim lobanjama, hrskave nesvesti.

Lou je naplaćivao porez na vazduh prerušen u bednog i ofucanog starca sa žućkastim tiketima.

„Sinko, u moje vreme nije bilo ovih. . . . ovi, oni. . . tog prozirnog belog praška kog toliko obožavate vi mladi gadovi. “ namršti se na mladića, trenutnog pacijenta.

„Daj pare bre ! Dišeš moj jebeni vazduh. “ pukne veoma gadno mladića sa vrata štapom od čiste caffe-cream slonovače.
Mladić padne na kolena gde mu je i mesto a Lou ga pljune pravo u čelenku. . .

„Smrdljivi peškiru daj bar dušu da je posisam ! “ tres, tras, tres, tras. . .

Dok se Lou slasno iživljavao, pseudo kitovi trans-personalnih esnafa regrutovani za šverc od strane Međuzonske alter-mafije na čelu sa Poganim Lou-om, pevaju svoje uspavanke.

„Nemam ništa ti debeli čiko sa zlatnom papigom u bulji. . .“ fljas, još jedna ćuška.
„Joj to boli, izdrkotino ronzava ! “

Bio je surov i pun surovih presuda prema nabubrelim mehurima od izmišljenih pacijenata. :-/ Lou. . . ;) trodupli agent vrhunskog nivoa, uvek euforično lovi svoju žrtvu, dužnika jedne od dve suspenzorske stranke.

Tumarajući ulicom spazi neki polu pohaban oglas na zidu.
Tajna obaveštajna služba traga za novim regrutima, na žalost neuspesno pošto nema teorije da stave oglas u žutu štampu, pa i na šta bi to ličilo:

-Trazim špijuna po mogućnosti sa predznanjem i preporukom ? he he

Lou je idealna prilika, tražen je na svim nivoima zbog širenja infekcija, lažnog predstavljanja, miniranja bolnica i policijskih stanica. . . Čovek koji je plasirao tele-holo projektore koji čim se uključe transmutiraju u centripetalne crne rupe koje crpe mozgove zadvoljnih mušterija. Od gazde ni traga ni glasa. Čist posao duga ljubav.
Zadatak mu je bio totalna destrukcija i demoralizacija građana.

Lou je izgledao ofucano sa obilnim podvaljkom nalik na naelektrisanu šećernu vunu, koji mu se podvlači ispod skrnave usne šupljine, rastapanje sluzokože.
Šmeka frajerski prozaičan prostor, haustor jedne izlizane pro-kučke. Bulji kao da nešto hoće.

„Ej, matori ! “

„Ko ti je sledio to tvoje odvratno lice, ne ljuti se brate imam svežu ribu za tebe. “

„Danas sam je oprala, slasno vonja. “

„ Ne budi šonja ! “

Ulična zvečarka počinje žešće smarati starog Lou-a, koji uvek, ali uvek, u svojoj egzistenciji ima neku neurotičnu misiju. . .

Kučka je popaljena-opaljena 357- com, stainless steel magnum dobro svršava ! Ona spontano sagoreva, bukvalno zapaljena.
Buktinja vaginalno sekretna. . . tomato souce, sveže ostrige.

„Tvoja sam za džabe ! “

„Čoveče zadovolji me, jebi me ! ! ! “

Lou mortus ozbiljan, bez imalo empatije mehanički obrće mlin u svojoj lobanji, u pred-svesti, hitrim pokretima burla po svojim Calvin Klein pantalonama na opšte zadovoljstvo pro-kučke.

Misli drolja, dobiće krastvac u celosti a ne iseckan na kolutiće kao u zatvoru, hmm. . . najzad ugasiti strasti, nekontrolisanu požudu.
Spadaju mu fancy ;) pantalone, a iz njih iskače tromo Dete Divinoruma. . . pogleda kučku katatoničnim pogledom.

„Iiiiiiiiihhhhhhhh :(:(:(:(Aaaaaa ! ! ! ! ! ! ! “

Vrištika je sada kučkica. . .
Mali se telepatski konektuje. O da, to kučka oseća hitri transfer virusa u trošno telo. Postaje silom prilike majka deteta, khmm nakaze.
Dete Divinoruma vrši ekstrakciju iz Majke sekundarno obolele od žute kuge. Kroz empyemske kanistre izliva crnu tekućinu iz podbulog sićušnog tela.

Novu Majku crpi sa aneurizmičnim-kontakt venama.
Sisa recidivno protoplazmu njenih cola-kanala, sekrete, neophodne sirovine za aktivno funkcionisanje porodičnog posla.

Nastaje fabrika novo-komponovanog leka Salvie, nebeskog spasenja i Dete počinje da je luči, vari majčinu žutu kugu kroz resektivnu jetru okačenu na štaku, koja služi za infuzijski podsticaj i sastavni deo home-made bio-fabrike.

Lou u međuvremenu igra valcer sa svojim Egom na srebrnoj mesečini dok horda Azazela skuplja Salviu sveže kupljenu od Poganog Lou-a.

„Nisu sve žene istog raspoloženja, metabolizma, hormonalne naravi. . . “ propoveda Lou u nekom obdaništu prepunom bogate i razmažene dece.

„Lukrecija, na primer, je u stanju da metaboliše svoj organizam u larvasti oblik. . . kao i sve žene i ona je opsednuta sa neizbežnom željom za potomstvom. “ Lou napravi zgrožen izraz na svom izbrazdanom starom licu.

„Ona je, draga deco sposobna da zadrži, konzervira plodno seme muškarca godinama, samo čeka pogodnu priliku da se oplodi kad nađe skladno mesto da uvali svoje "kukavičije" dete i tako stvori oko sebe ljigavu čauru kao gusenica. Tako zaštičena od spoljašnjih uticaja ona prespava svoju trudnoću, najčešće zavučena u neki napušten podrum bolnice, po mogućnosti porodilišta.
Nekada je bila kao i svaka druga žena dok nije srela Dr. Lee-a, u koga se fatalno zaljubila.
Lee nikada nije imao saosećanja prema ženskom polu. Smatrao je da je ženski pol sasvim druga rasa, nesrećna greška genetske praistorije.
Predala mu se sa celim bićem u slepoj ekstazi ljubavi, dok je Lee smatrao da može samo da mu bude asistentkinja u njegovim medicinskim eksperimentima. Ipak, Ona je bila samo žena i kao i svaka druga žena željna dece i davila ga je sa svom svojom žarkom željom.
Lee više nije mogao tolerisati njenu žensku prirodu i inače besan na ženski pol smislio je koban plan kako bi stišao želju njegove Lukrecije.

Obećao joj je dete sa nekim izgovorom veštačke oplodnje dok je Lukrecija bila presrećna. . .
Postavio ju je na kućni operacioni sto, ubrizgao joj slatku dozu Ketamina, polako je padala u nesvest.
Lee je imao teoriju na bazi ekstrakcije hormona džinovskih žohara koju još nije isprobao. Pa, ukazala mu se savšena prilika. Inplantirao je žoharske hormone u njen uterus.
Kroz taj pokus je želeo da pojednostavi reprodukciju. Odvoji stvaranje potomaka iz strasti i seksualnog uživanja.
Posle brze operacije premestio je u izolovanu, hladnu prostoriju sa metalnim glatkim zidovima.“

Lou je zastao i kao da je potekla jedna gorka suza na izbrazdanom licu ovog starca.

„Čikooo, šta se desilo sa Lukrecijom ? “ nevin dečiji glas prekida sekund večne agonije Poganog.

Una stanar Međuzone

(Alexova priča nastavak)

Una živi u Međuzoni. . .

<u>Međuzona :</u>

Jedino mesto gde se može proći, naravno ilegalno, kroz :(Kapije Pakla ;) kako to Azazeli zovu što je ustvari prolaz u donje nivoe Grada. Azazeli (kako oni sebe nazivaju) su putnici kroz nivoe. Znaju svaki prolaz, izlaz iz svake prostorije. Neki čak misle da su ovladali moćima teleportacije. Međuzona je mesto gde se sve može nabaviti, sve je moguće i sve ima svoju cenu.
Kocka je veoma popularna u Zoni, a ulozi prevazilaze ljudska shvatanja.
Una se bavi krijumčarenjem podataka kroz mrežu koja sprovodi elektro-svetlost koja je svakom stvoru neophodna.
Bavi se i inplantima, to mene trenutno ne zanima.

Jedino njoj verujem da me neće ispaliti, lagati, obmanuti.
Uni su dostupne sve informacije, ona je u toku svih dešavanja.

Kad sam stigao u Međuzonu osetio sam neku nadpirodno trulu atnosferu, čudno za Međuzonu. Azazeli se skrivaju po samo njima znanim mračnom štekovima.
Nema ni žive duše, miriše mi na raciju ili nešto još groznije. O_o.
Međuzona je pre bila pretrpana dilera svega i svačega. Osakaćeni makroi su nudili svoje genetičke kurve, dileri Palfiuma na svakom ćošku, svakoj rupi, ilegalnom bircuzu gde se kockaju u svoje i tuđe duše, unutrašnje organe, nervne završetke. Kao što sam pre napomenuo, kocka je u Zoni pravi hit.
Ambijent raspadanja je vladao Međuzonom :-/ buđavo zelena masa ektoplazme svuda oko mene. Da li je Međuzona oživela nekako ?

Svejedno šta se desilo - ceo kvart truli zajedno sa zgradama, pločnicima i tunelima što domoroci drsko zovu "ulice".

Zadah mesta me podseća na zubarsku ordinaciju u kojoj su razbacani truli amputirani zubi. Nedostatak Lidokaina, Formalina, bilo kog sredstva za dezinfekciju. Doktor i Sestre su uveliko potrošile sve moguće anestetike, pa komirani leže na prljavom podu među zubima a nađe se i neki truo jezik koji ko zna od kada urliče nemo na prljavom lepljivom podu. Od predhodne Sestre je ostao samo skelet sa neoštećenim očima koje isijavaju agoniju, verovatno je još svesna svog katatoničnog stadijuma, bez izlaza iz Pakla, bez ikakve nade.

<u>Odjednom :</u>

„Stani ogavni jebivetru ! ! " začuo se glas koji ne mogu identifikovati. Samo se oseća kipteći bes, gnusan gnev, kao da su pacijentu odradili lobotomiju i ostavili u moždanoj šupljini jednu

pobesnelu divlju svinju sa žešće zakrvljenim očima.
Normalno. . . zavukao sam se u jednu od milion šupljina u zidu, odnosno stopio sam se sa bolesnom okolinom.
Potražio sam neko, bilo kakvo oružje, eto šta je frka. Našao sam jedan zarđali skalpel zaboden u jednu mrtvu mačku do pola proždranu O_o sivi pacovi umiljati domoroci.
Šta je tu je i to je bolje nego neko plastično crevo, il' medicinski inficiran otpad.

„A a a a a a a a ! ! ! ! ! ! ! "

Začuo se krik te uznemireno provirih kroz nadri-ključaonicu bez vrata.
Imao sam šta da vidim.
Dva plaćenika u viteškim, šmekerskim uniformama vežbaju cepanje atoma, cepajući jednog jadnog degradiranog, trenutno demoralisanog svetca, poznatijeg u Međuzoni kao Jogi od Drangulije.

Jogi od Drangulije:

Miroljubiv šizoidni fanatik koji levitira svoja dva astralna tela po ceo dan a noću žonglira sa bušnim kateterom, kandžom od vrane i sintetičkim dobermanom.

Šta li je, i kome mogao skriviti stari Jogi ?
Napraviše polutku od njega na način koji je samo njima poznat.
Leden znoj kaplje sa mog prestrašenog tela kap po kap, po kap. . . Ludilo, stresao sam se od prizora.
Još je živ taj ludi Jogi i ako se njegova protoplazma preliva, transmutira.
Neverovatno - Jogi od Drangulije postaje Jogi od Pihtije !
Suludo se sveti tim plaćenim sadističkim pileće-mozgovskim macanima, vrši agresivnu penetraciju savršeno trulo u sodomskom stilu.
Tako pihtijasti Jogi opseda dva predivna primerka humanoida.
Gde će im duše ? ? ?

Neuspela lobotomija laži se aktivirala zujeći kao raspadnuta parna mašina ugrađena u meso katatoničara koji žudi za istinom u nepokretnom stuporu (pasivan stadijum šizofreničara, često praćen astralnom projekcijom), van svih tokova putuje ka Bogu i nazad. Ugrađen u kapsulu gde mu stenice i ogavne gamadi sisaju krv, protoplazmu, Kalcijum, Dopamin i dragoceni Palfijum.

Tragam dalje za Unom. . .

Una oprezno izranja iz tamne prostorije obasjane mahovinom dok je neka od holo-transparentnih reklama slučajno zalutala ka njenom licu.

Sreo sam je najzad ! ! !

O debeli Bože, koliko sam ček'o ovaj trenutak, njena presvetla samo-opstajuća vizija je postala materija, kamen realnosti.

„Moraš da mi pomogneš." promucah uzbuđen i sleđen zbog njene pojave.

„Što ? "

„Šta ? “

„Pa . . .“

Nerazumna priča O_o

„Ko je DETE U TAMI ? ? ? “

Ona-Una ćuti, deluje mi jako odsutno, možda me nije ni prepoznala. Nadam se da jeste.

„Šta ti treba ? “ hitro je uzviknula.

„Đubre matoro, u šta si se sada upetljao, treba li ti Palfium da radiš ljigave i prljave poslove? Nisam drugo ni očekivala od tebe, beži iz mojih intimnih odaja ! “ pripretila mi je nekim starim sečivom, neka je, bar sam siguran da me je prepoznala.

Sečivo je bilo brzo i oštro kao i njene misli. Pošteno je zamahnula, bacio sam se na bok i hitro povukao svoju bivšu dragu na vlažan pod pećine, prepun pseudo-buba.

Prepustila mi se, nema više otpora i negativne tenzije, počela je da ljubi svaki deo moje usne duplje. Rastrgla je svoju košulju i pokazala predivnu nagost svojih grudi.

„Ipak je vredela poseta “ pomislih potentno razdraženo, ali . . .
Osetio sam blagu bol u nedrima.

<u>Kučka me ubola !</u>

Ubacila mi je neki prokleti inplant.
Sve mi je mutnije i mutnije. Prolaze i dolaze halucinogeni anđeli, vidno ocrtana čeljust ogromnog kita koji umesto da usisava ostale halucinacije bljuje Demonoide i konzervirane Androide.
Polako Una, pola . . . ko.

<u>Mrak.</u>

<u>Tama.</u>

<u>Mir.</u>

Duh pluta dok svest zna samo nesvest.
Duševna apstinencija od tela, ništa više. . . ipak, kao da registrujem svoju okolinu.

Dezintegraciona sila je bila jača od svega što sam ikada sreo i video, sve je dobro, sve i ništa je bilo nekada davno. Krvave ubice larve, lovci na gusenice, bube koje su se podvlačile pod kožu nedužnih građana. Rovci svesti-podsvesti.
Una je bila izgubljena devojčica u laboratoriji sve-plave oksidacije. Koitusi šestogodišnje dečice, igrali su Kemadrinsko ludilo, deo igre je hitro odsecanje glave. Giljotinske vežbe.

„Jeste li naučili lekciju deco ? “

„Nikad se ne zna kad će im biti korisno u životu.“ reče izlapeli profa umotan u svoja de-gen creva koje je odlučio da nosi po najnovijoj modi izvan tela.
Ogavni jebivetri ti modni diktatori u plastičnim šeširima-apokalipse.
Una je spoznala tajnu Doce iz svoje podsvesti, tajnu astralne projekcije duha. Presađivanje duše u strano telo gde postaje deo bića-domaćina.
Za svoj ekstemno ekstravagantni poduhvat morala je da obavi ritualno žrtvovanje jarca u trenutku ejekulacije odsecanjem glave magičnim mačem sa naoštenim sečivom od nerđajućeg alabastera.

Odvukla me je u ne-svesnom stanju u odaju prepunu starih, gotskih svećnjaka i neobičnih predmeta.
Sveprisutni odsjaji pleksiglasa razbijali su percepcije individualne realnosti.

Kreketave Buffo-žabe žmirkale su u formalinskom mulju dok uspaljen jarac kida svoje okove od nerđajućeg čelika a ipak truli od korozije. Una je igrala sumorni striptiz otkrivajući svoje čvrste grudi, bedra. . . Znojavi zadah strasti kovitlao se naokolo kao da devica bolno gubi nevinost i svršava razornim intenzitetom.

Balzamovala je svoju kožu nežno se mackjući. Usput je grickala kondome - zbog nekog suludog sujeverja uvek ih je grickala.
Spremala je neki psihoaktivan napitak a sveobuhvatna para ispunjavala je šupljine njenog svilenog tela.

„LAPIDEM LAPIDUS LUPUS MERGIS“ mrmljala je zanosno vitlajući onaj :-/ mač moći u desnoj ruci.

Plesala je oko giljotine ugrađene na sredini prostorije. Giljotina je delovala kao da je inport iz doba francuske revolucije. Masivna metalna građa deluje veoma praktično.
Bio sam u ekstatičnoj nesvesnosti dok je moja draga zauzela leđno, ležeći položaj na bakarnom stolu prispojenom na taj antikvitet od giljotine. Raskrečena, sa nogama na zavarenim pipcima koji podsećaju na ginekološka, operaciona pomagala, u sabatnom transu je prizivala suludo napaljenog jarca dok je u međuvremenu počela da ekstremno luči slatke vaginalne sekrete.
Možda se baš u tom trenutku ushićenja setila se vremena kad smo u uteralnoj prošlosti bili spojeni i spokojni, dok su naše izlučevine formirale virusnu vrstu izrođenu iz najčistije strasti, dok njeni simbioti nisu izrodili apokaliptični haos.
Jarac se odazvao životinjskom zovu, instinktivnoj manipulaciji ženskog pola, počeo je žvaliti krvavim jezikom njenu nabreklu preusku pičkicu.
Una se migoljila i vrpoljila od već doživljenog orgazma, sa mačem u ruci stenjala je kao kučkica na kokainu ;).

Uspaljeni Jarac je sa poslednjim slasnim krikom orgazmičke ženke dobio signal na koji je čekao u njegovom tupom životinjskom umu, hitro je skočio na sto lupajući kopitima pored oznojene Une. Ogromnom energijom je proburazio devojku nabreklim i obilnim kurcem koji je pulsirao u vlažnoj vagini, želeo je da je rascepi u polutke mesnatih krpica.
Njegova izgladnela sperma je jedva dočekala eteričan spoj sa bićem koje nije, niti će ikada biti stvoreno !
Komatozno stanje ekstaze se nastavljalo eruptivno, tok ekstaze je putovao na sve višlje i višlje nivoe. Una, u konfuznom nagonu ka bestelesnoj svesti i egzistenciji, bila je veoma radikalna. Hitrim pokretom odrubi glavu matorog Jarca.

Krv je šikljala dok je Una ležala spremna na potez koji joj se vrzmao po glavi ceo život, pitanje nije biti ili ne biti, kao kod mladog Hamleta, na protiv pitanje je u kojoj formi, obliku obitavati, hmm. . . razmišljala je. Una u jednoj nano sekundi

svoga kratkog života, ona je Hamlet i Ofelija zajedno *i gle ona je pacov*.
Jarac je pre svoje nebitne smrti obilno svršio u nju. To je ustvari bio signal za nemilosrdan pokolj ne samo iz ličnog uživanja nego i iz ritualne požude za nečim boljim. Za ostvarenje njenog spasa.
Uni je jedini spas predstavljalo eterična transplantacija njene proklete duše. Godinama je kopala po svojoj podsvesti i vodila diskusije sa Doktorom Froubergom u njenoj glavi ? Da. . .
Naravno svako oko nje je mislio da je skrenula sa puta, odnosno prsla kao lajsna, odlepila, poludela napokon, ali nije. Ne u konzervativnom smislu te reči.

Stvoriše se dva Azazela iz ničega, kao što samo oni znaju.
Promrmljali su nešto nejasno, na njihovom sub-kulturalnom, recimo jeziku, pa su se hitro izjasnili da su oni svedoci i da će proslediti podatke.
Šta im je to značilo nije baš ni bitno pošto njih niko ni ne shvata za ozbiljno.

Una je povukla rđav lanac levom rukom i sa tim pokrenula paklenu giljotinu. Sviiiik - začuo se nezgodan zvuk metala iz ko zna koje godine i ko zna koliko je ta arhaična giljotina imala srećnih odnosno nesrećnih klijenta koji se sigurno nisu žalili zbog nedostatka efektivnosti sprave.

Skratila je sebi muke materije, sečivo je perfektno odfikarilo njenu slatku malu glavicu, ali se ipak desila jedna čudna stvar. Jarčeva sperma je aktivirala inplant koji je bio uteralno ugrađen oko grlića materice. Mehano inplant je eruptivno počeo da luči nauci nepoznate gasove stvarajući opnu oko oskrnavljene već pokojne Une.
Ektoplazmična želatinasta masa je ejakulirala esenciju Unine duše tačno ka meni.
Protoplazma se provlačila kroz genetsku stukturu, prepunili su mi se ogoljeni nervi precesiozno cepajući receptore bola (veoma jak nadražaj centralnog nervnog sistema).
Bio sam prinuđen ispustiti strastven uzdah spajanja.

Najzad svestnost ! O_o

Oduvek sam je osećao delom sebe, trudio sam preživeti u potpunosti ovu čudesnu euforiju stapanja, čuo sam njeno blago stenjanje u mojoj glavi kao da doživljava visestruke orgazme.

Ja sam ona - Una, ona je Ja. . . . . ponovo kao nekad davno, zajedno, ali ipak osećam prisustvo još jednog entiteta, kao da je tu, tamo je čovek koga nema, voleo bih kad bi nestao . . .

Čovek koga nema !
Voleo bih kad bi nestao . . .
Čovek koga nema !
Voleo bih kad bi nestao . . .
Čovek koga nema !
Voleo bih kad bi nestao . . . . . .

Ostali su samo mračni odjeci u samotnoj tami. Mi nikada više nećemo biti sami, ništavna zaostavština mračnog napaćenog uma, golim nervima precizno presečenim oštrim britvama egzistencije realnosti.

Međuzonski zapisi o spontanim halucinacijama :

Latex na devojci snova lepi se na kožu, spaja, topi kao sladoled u paklu koletivne podsvesti.
Bebicina koža je na rasprodaji.
Konvencija plastičnih hirurga.

Jadnici. . .

Duše čekaju red u ogromnoj hali.
Žele što brže da stignu u raj.
Niko od njih nema vizu, samo jaku želju da probije barijeru karmičke carine.

„Jeftini lažni pasoši ! “ čuje se urlik Atma-dilera lažnih viza, pasoša, grickalica, sprava za orgazmička uživanja. . .
Duša nekog starog prevaranta nećka se povodom kupovine vize, nema valutu plećanja, ubili su ga

bez prebijene pare pa ništa nije poneo za sobom u zagrobni zivot.
Ispred njega stoji jedan mladi faraon i soli mu pamet.

„E drtino pilićarska, nisi mislio na keš kada si se spremao za smrt.“

„Odjebi samoubico, to svako zna za tebe prokleta mumijo.”

„Kako pričaš sa sinom besmrtnog Ra ! ! ! “

„Ja sam Asar-un-nefer, sebe sam usavršio kako bi se borio protiv neposlušnih robova i lopova kao što si ti ! “ urla mumija.

„Jebem ja tebi . . . “ pilićarska duša je svom snagom krenula u napad, razmahala se i rukama i nogama ali uzaludno, duše nemaju fizičko telo pa su nesposobni da nanesu telesne povrede.
Prilazi svađalicama čuvar eterične harmonije u obličju velikog usisivača.

„Mir skotovi ! ! ! “

„Brukate podzemni svet svojim post-smrtnim idijotizmom. “

Usisivač uma iznenada otvara portal vizualno optičke tehnologije. Atma špijuni kreću u svoju ekstazu, bulju jajastim očima telesne požude.
Kroz portal se naziru delovi tela, slobodno razbacanih na nekom prašnjavom krevetu.
Jasno vidan tranvestit puni omamljenu rektalnu lepoticu, sve obuhvatna isparenja požude golicaju nage atma špijune.
Padaju u katatonični stupor u želji za erektivnom projekcijom.
Riđa pro-kučka postaje epicentar orgije, prikačena organskim spajalicama za svakog svesnog i ne svesnog takmičara orgazmičkog maratona.
Ukrućeno obličje sive smrti deli sodomske jabuke, voće izlapelih srastomana.

Dr. Lee ispisuje recepte jednom žmirkajućem heroinomanu.

„Doktore nemoj opet klistir da mi ispišeš. “ jeca pacijent dok tiho urinira u svoje više mesečno lepljivo odelo, čauru.

„Nezahvalni gade ! to mi je hvala za sva pre-humana dela koja sam ti učinio. ”

„Seestroo ! ! ! “

„Nosite ovog beskorisnog pacijenta u sobu 66. tamo ću ga van terapijski lečiti. ”

„Vežite gada da ne pobegne kao onaj predhodni slučaj teške heroinomanije (F11-2) koji je odrezao svoju ruku pa bacio kroz neki otvor za kanalizaciju gde je ruka primila fiks, i zamislite Sestro sama se dovukla do pacijenta vratila mu se kao umiljato kuče kako bi pacijent primio svoju dozu. ”
Silikonske Sestrice vukljaju pacijenta kroz mračan hodnik.

„Taaako. ”

„Čarobno. . . Fantastično čak Fascinantno. “

„A sad svima Yohimbina ! “

„Nek ova orgija večno traje ! “ Dr. Lee hitro počinje da lomi fiole Yohimbina kako bi svakog pelcovao.

„Danas više ne primam pacijente. . . ”
Duše jecaju od gorke želje za materijalnim uživanjima, prisećaju se vibracija nervnih zavrsetka, materije satkane od mesa i krvi.
Vapaj večnosti.

Nakon bratske podele Yohimbina, Lee sa povlači u svoje telo. . .
Razočaran zbog ograničenosti materije, smišlja paklene planove.
Svako je nadražen, misli Lee tiho, nahranjen, blokiran od ogromnog orgazma.

<u>Dr.Lee:</u>

Razoren od razno-raznih hirurških poduhvata, više slojno krpljen razmrcvaren od strane kobnog zuba vremena, plače od usamljenosti - drhti od egzistencije.
Opredelio se za poziv lekara radi samo-izlečenja.
Svakog je uspeo da reguliše, izleči osim samoga sebe.

Ustaje, tetura se mračnim odajama punih pacova i ljigavih puževa u tišini svoje transparentnosti.
Prisilne misli mu nadiru, kidaju materijalno telo i ponovo se ljušti.
Delići kože ostavljaju trag njegove putanje.
Najzad, misli on stigao je do svoje oaze.
Prolazi kroz zid - njemu više nisu potrebna vrata.
Mračna prostorija opako, preteći svetluca, ispunjena hirurskim mašinama i bazenima za revitalizaciju.
Dve pseudo-mačke se šunjaju, maze isprepletene i prikačene na aparate.
Lee zauzima svoj tron u sredini prostorije i nežno pada u katatoniju hibernacije. Mačke lagano prilaze, spajaju se s'njim, uvlače se u šupljine u abdomenu među organe. Sad su kao sretna porodica, svršajaju zajedno.
Blaženo ništavilo, mir. . .

Zar ti ne bi ?

Frouberg ne podnosi zatvor uma

Mračni plač odjekuje u tami.
Bledo odražavanje atno-sfere, stvorene u čeljustima sivih tkiva, okovane razumom devojčice.
Devojčica više nije sama, desila se promena ?
Da. . .
Oduzeli su nam nevinost čim smo se ponovo rodili.
Devojčica želi pobeći u salvaciju (spas) ljubavi ?
Ekstrakti moždanih šupljina, detinjasta ponašanja već zrelih jedinki, grohotan smeh sprženog mozga sa aditivnim lukom u pikantnom umaku.
Strujanja jedno smerne struje mog eteričnog entiteta. Čeljusti usisivača, čisti, filtrira Aer svesnosti.
Gumena kašičica moždanog pudinga, treptaji savitljivosti !
Majka Sveta rastvara svoju dragu dečicu, alhemija crne rupetine.

Perfektna linija između crvenog bola i plavog bianabola.
Sarkastični podsmesi sklapanja epičke–pičke.
„Devojčica je moja.“ Ništavilo Frouberga je samo realnost obične žvakaće gume.

Palfium Addictorium

Nepostojano vreme opšteg haosa i ludila ?
Zar sam to pomislio, ili izgovorio.
Ne, samo nova teorija nastanka svega i ničega. Dok jedan izbezumljeni Azazel čuči u tami sobička. Dorjan nervozno čeka svog kibernetičkog makroa, naravno radi novog inplanta Palfijuma u svoju kičmenu moždinu.

„La a a a a kšššše e e e e m a a a a lo o o o ! ! ! ! ! ! “
Taj kibernetički svodnik baš nema stila, pa ni osećaja. Šta on zna za bol ?
Naravno razorio mu je novi pršljen na njegovoj izrovarenoj kičmi. Samo obavlja svoju svrhu odnosno vrši svoju misiju.
Azazel je izvitoperio oči da bi što bolje registrovao njegovu bol.

„Odlično Gazda pun pogodak“ reče Azazel gnusno ali i ponizno.

„A a a a a a a a h h h h h o o o o o o o u u u u u u u a a a a a a a . . . . . .”

Dorjan preživljava koncentisan Palfijum, prerađuje ga, apsorbuje, metaboliše.

Azazel prenosi informacije, tipično za špijuna njegove jebene vrste, poslednja gnjida u beskonačnom univerzumu.
Još jedan novi mehano–input ha, ha, stari je riknuo a za novi se plaća cena, nervi i protoplazma.
Jebiga lepi Dorjane tražio si dobio si !
Lepo sročeno zar ne ?

Azazel ostaje u katatonično-paranoidnom stadiumu dok ga unutrasnji crvi požude žderu i cepaju, na kraju će svakako postati obična pihtijasta ćuretina koja poseduje samo jednu želju : da večno lebdi van telesno u beskonačnom etru, rascepljen od svih mogućih tokova bez mesa, suza, trulih zuba, žabljih buffoterina, znojavih lučenja demoralisanih kapljica sopstva, samo hladna ćuretina lebdi večno u vremenu i prostoru.
Dorjan dolazi sebi od brze realnosti i ponovo je onaj stari melanholik koji želi da poseje seme gnusne larve gde god mu se ukaže prilika.

O da mehano-input nove slatke, najslađe doze Palfiuma čovek dolazi sebi k'o kec na deset.

Polako ustaje sa metalnog operacionog stola, zarđalog od preteranog eksponiranja amonijaku. Takav i ima zadah, bez sumnje su ga neurološka doktorska đubrad koristili kako bi lakše klistirali odvratne babetine sa razjebanim pičkama koje su im visile do kolena u najgorem francuskom konjaku. Serviraš polu živu babuskaru sa prelivom od Amazonskih usoljenih pirana uz prilog najluđi srednji mozak izgladnelog katatoničara raspadnutog od prepotentne filozofije psihoaktivnih psihijatra. Sve to seviraj jednom izgladnelom Azazelu koji će uzeti svaku jebenu supstancu bez i kakvog razmišljanja šta mu se nudi.
Oči mu se kristalno cakle, jasne, pune pasivnog besa. Traga kao i svi svirepi predatori.

„Gde je taj beskorisni Azazel ? " prozuji mu misao kroz šizoidni prednji mozak.

„Samo trepnem malo kapcima umornim od večnog postojanja, a on mi ispari. Gde li je ta ogavna mešina od mog nezahvalnog sluge.“

„Šta je čovek bez svog Azazela ! ! ? “

Paranoidno se razvlače misli jadnog Azazela na plafonu Dorjanove mračne i sparne jazbine. Večita isparenja likvidnih začina za poboljšanje zakrečenog metabolizma olako raspršenih u potrošen etar stvoren od rastegljivih ostataka protoplazmi svakakvih tropskih gusenica.
Dorjan hitro gmiže iz svoje jazbine. Obustavio je potragu za njegovim privatnim robom.
Bleji neobavezno u zujeće humanoidne strukture samostalne sisteme kako hodaju svojim ustaljenim izgaženim stazama svog očigledno besmislenog života.
Vucaraju svoje iznošene, ofucane strahove, plazmatične entitete koji delimično slobodno lepršaju oko gustog ljudskog mesa.
Rastapajući tupi pogledi žmirkaju na trgovima i sivim prašnjavim bulevarima ko zna kakvih

revolucija. Sve je tako prozirno. Prošlost mistificirana nepravednom slepom pravdom, lucidne sudije bestelesno astralno komanduju. Presuđuju i svi čekaju jebeni apokaliptični poslednji sud, kad će sve nekro-strave i crne izdrkotine oživeti i progutati tu besmislucu od realnosti gde još uvek vladaju lažni zakoni, još važniji naduvani baloni od zakono-pisaca pa i izvršioci sumorni dželati koji se još uvek lepe od usirene guste bordo krvi predodređenih presupnika, koji žive između redova, pojavljuju se kada baš moraju poprimiti krv i meso.

Opkoljeni u transparentnoj opni žućkasto zelena masa ispunjava zatvoren prostor. Vidno lebdeći mehurići kiseonika, kreću se sporije nego bilo koja planeta u beskrajnom univerzumu gde nema juče ni sutra, jedino sada što nikad nije ni bilo. Nedođija, procep, bezdan . . . . . halucinacija je beskrajan.
Izvan opne nežno i blago prodiru zvukovi spajanja i rastapanja metala.

Zarobljena bića, razno-razni mutirani humanoidi u svojim čudnim fazama i etapama razvoja ili raspada i stapanja sa komšijskim organizmima. Gledaju spoljašnji svet čedno svojim ultraviolentnim, fluorascentnim očima prepunih želja, života, bilo kakve akcije.
U očima se primećuje tendencija ka spasenju, fanatično, ne pitaju za cenu njihovog takozvanog spasenja.

Raskrečena, silovana pojava plastične ženke meta-humanoida, lebdi izvan opne. Iz njenih svetlećih očiju agresivno isparava Palfium i razno-razna začinska masa. Pojavljuje se spolja kao neka utvara spremna da usisa sve te bednike sa fluorascentnim okicama u njen sve-primajući vaginalni otvor.
Njena pojava podseća one koji poseduju znanje, opozitni univerzum, trulo Sunce koje se vremenom pretvorilo u najobičniju crnu rupu, prilepljenu na plazmatičnu opnu, granicu njihovog večnog zatvora.
Bez ikakvog uspešnog proboja, penetracije, histerično cmizdre, plaču.

Mazohistično, auto-destruktivno pokušavaju sebe ozlediti.
Neuspešno. Prošli su kroz mesarske operacije i dobili inplante u CNS (centralni nervni sistem) koji ih blokira po potrebi, kontrolišu im sve misli.
Zabijaju mačetu kroz sunđerast potiljak ka levom mesečevom oku plači. . .
Ženska utvara se ciničnim grohotom smeje u njihova jadna izbledela lica.

<u>Psihijatrija:</u>

Dorjanova apstinencija od Palfiuma na odeljenju Republičke Psihijatrije.

Telekinetika Palfiumske apstinencije. . . ukidanje terapije bez saglasnosti pacijenta, surov metod Dr. Seranina.

Na odeljenju ni traga ni glasa od bilo kakvog Doktora, verovatno su zbrisali usvoje eterične bubrege. . . u kancelarijama vode ljubav sami sa svojim egom, erektivna ushićenja, radeći šta svi

ljudi u štekovima rade : uzdižu se ne višlje i višlje nivoe medikamentske svesnosti.

Pacijenti u ustanovi ehh pacijenti. . . svaki od njih ima svoju fiktivnu priču sa kojom dave svako živo biće dok ih ne oteraju u tri lepe ili jednostavno vežu pa slede elektro šokovi.

„Hoće li već ta Doktorica svršiti ? ’’ čuje se cepajući glas Dorjana.

„Pa da mi razjasni ovo naglo ukidanje, ljudi moji ovo više nije ni skidanje nego surova birokratska tortura. ’’

Dorjan plače u okovima bolničkih zidova.

Gleda okolo i trlja svoje umorne oči „Sve više i više mi ova institucija za mentalno obolele osobe liči na prljavu klanicu. ’’

„Možda sam stigao kući ? ’’ upitao se tiho u sebi.

Mrlje i fleke na zidovima se šire kao virus i planiraju zasedu na ostale delove zida, pa čak i na utikače za struju.

Ona dolazi, lepršа kao nežan Anđeo usred ove nedođije, maglovite halucinacije i samo mu je šapnula na levo uvo „Ti si uvek dobro i bićeš dobro. ''

Predivno osveženje je bilo za njega, tad za takvog u takvoj sredini. . . ali lepota bajne svežine je kratko trajala.

Nabubrila je cela okolina puna sala, demona satkanih od krvi i mesa, ljudske mase, gnojave materije, koja se skupljala godinama i slivala kroz zidove ove ustanove.

Doktorica je svršila najzad.

Dorjan se šunja, migolji između buđavog sala buržulja i doziva Doktoricu što glasnije može.
„Doktorice, Doktorice ! ! ! '' urla iz petnih žila.

„Reci dušo, šta ti treba ?''

„Seranin, prokleti Dr. Seranin !''

„Ahh dušice Doktor sedi u kafani i napija se'' reče to mirnim tonalitetom, baršunastim ženskim glasom.

„GDE JE MOJA JEBENA TERAPIJA ! ! ! '' urla Dorjan kao ranjena zver.

Dorjan se šeta hodnicima u potrazi za njegovim Doktorom. Kako može tako surovo i krajnje ne humano ukinuti terapiju. Bezobzirna spodoba taj Dr. Seranin.

Nakon tačno trideset i šest minuta Dorjanovog pakla, isčekivanja pojavljuje se Dr. Seranin glavom i bradom (koja s' vremena na vreme otpada kao da ne pripada tom organizmu).
Stade Dorjan i prekreči put Dokotoru. Seranin gleda Dorjana a Dorjan njega i to pravo u oči.

„Ko ti dade tu skrnavu diplomu koja izgleda kao da su je pacovi grickali a o flekama od ko zna čije krvi da ne pričam. . . '' urla na Doktora.

„Stani lakše malo, ludo mlada, pacijenta imam na pretek a nisam sposoban sve vas da upamtim i kome sam šta ispisao na zdavsveni karton. ″ izvlači se gnjida od Doktora.

„Sad idemo ! ″ uhvati Dorjan Doktora i bukvalno ga vuče po podu do kancelarije medicinskih sestara.

„Upišite pacijentu i Palfium za terapiju. ″ stenje Seranin, tad ga je Dorjan pustio. . . rešena velika misterija oko terapije.

<u>Deljenje terapije:</u>

Dorjan je dobio duplu dozu i razmišlja u sebi „Šta misli taj jebivetar od Doktora da je tako lako podvući mi se pod kožu, svako ima svoju cenu to da ali je on daleko od moje. . . ″
Muk pred deljenje terapije. . . svi pacijenti postaju anksiozni u isčekivanju medikamenata. Zamišljaju tone rasutih kapsula i tableta ljubičastih, ultravioletnih, fluorascentnih i običnih belih

hidrohloridnih, kako padaju na njih a oni se kupaju kao u vodi, kako ih jedu, žderu. . . ahh ti polu-funkcijonalni pacijenti. Nešto se ipak događa, pacijenti se premeštaju iz sobe u sobe beskrajno. . . dosta njih spava na hodniku, vezani usrani i upišani. Tehničari ustanove kažu to verovatno tako treba Dr. nije ništa rekao pa s'tim svako opstaje kako zna i ume. . . bolesnici se kockaju u krevete, ćebed i jastuke. . . podplaćuju cigaretama ili buđavim voćnim salatama čak i đušama ko je još poseduje. Anarhija vlada sa izvitoperenom percepcijom hijerarhije.

Simbioza 3-eg i 4-og podzemnog nivoa

Izveštaj o aktivnostima trećeg i četvrtog podzemnog nivoa:

Homo-poetične ekstaze zabeležene u istoriji trećeg podzemnog nivoa, svetih katakombi prokletog Anđela, slasnih, ljigavih strasti. Profesionalni lovci na uživanja dominiraju i obitavaju na ovom underground nivou.

„Liberate at me e ! ! ! “ uzjeci netrpeljivih pište kroz hodnike nivoa.

Homeopatski detektivi, prognani plastični hirurzi sa erektivno našiljenim, krvavo ejakulativnim skalpelima sline za sledećom žrtvom, sa večnim hendikepom utoljavanja psihotičnih opsesija, tragajući ilegalno po četvrtom

nivou, gde prostitutke ponosno šire nogice prljavim reptilima.
Svršavanje hladne erupcije, ljigave larve, satrana semena kopiladi i bezdušnika, sveprisutna devijacija genetskih škartova.
Mirisi vlažne mokraće i eterične svršotine, obasjavaju pseudo-ulice tog ogavnog nivoa.
Kako samo kučke tog nivoa strahuju od Čistača, nadri naučnika kojima je legendarni Džek Trbosek ne samo svetac nego i sam Bog.
Refleksija straha kroz prozirne zenice budućih žrtvi kasapljenja je toliko prisutna, opipljiva i krvava kao menstrualni izliv iz vaginalnih otvora.
Podsećajući te proklete žene svoje grešnosti i sveprisutnog kraja njihove svakako bedne egzistencije.

Ipak postoji jedan začaran link (spoj) između ta dva nivoa. Naravno potreba stvara najčudnije situacije i kombinacije, naime pro-kučkama su veoma potrebni fanatici sa susednog nivoa.

Pro-kučke su izgnane iz sveta humanoida (gornjih nivoa) zbog bludničenja sa svakakvim genetskim otpadom čak i radioaktivnim životinjama pred zasluženo crkavanje, pa je postao problem rađanja degenerika koji su se kotili međusobno. . .
Tom ludilu nikad ne bi bilo kraja da Republički Senet nije odredio Genetski Džihad (čistka svih genetski oštećenih bića).

Džihad je bio smo delimično uspešan ali ipak dovoljno jak da bi satrao te pacove u podzemlje, tako su nastali donji nivoi i sub-kulture.
Republički Nekromanser je u svom frusriranom gnevu prokleo sva ta bića sa grupnim kletvama.
Pro-kučke su dobile svoju porciju kletvi koja glasi :

Neutoljiva želja za bludom će prouzrokovati dete koje će se mrtvo roditi i povući u večni pakao kučku koja se drzla poželeti jedinu iskrenu želju, misiju. Produžiti svoju prokletu vrstu.

Pakao određen posle smrti za drske kučke je da će obitavati večno nabijene na kolac obmotan tupim zarđalim žiletima.
Putanja kolca će biti kroz analni otvor ka oralnom otvoru, rasecajući unutrašnje organe. Postavljena kao prase na ražnju večno će liti plave, ledene suze i tiho patiti.

Kad pro-kučke zatrudne pomahnitalo tragaju za jednim od onih ginekoloških kasapina, mole, preklinju za abortus po svaku cenu čak se posle abortusa prepuštaju kandžama mesara u starim Doktorskim odorama sa skorenim bordo flekama zgrušane krvi i sperme od večite masturbacije. Doktorski fanatici žive za tim momentima. . . Mesari ih stručno kasape, seckaju na komadiće, pripremaju čuveni gulaš od pro-kučke na hirurški način koji je veoma cenjen specijalitet na sedmom poslednjem nama znanom podzemnom nivou gde obitavaju Dekadenti, strah i trepet za sva ostala bića ali su pod ključem Republičkog Nekromansera koji je nestao posle pada republike.

Alexov Delirijum

Alex sav izvitoperen vrti se oko svoje ose i putuje polu legalnim vozom, nasilno misli na Uninu smrt.

U agoniji ništavila i neobjašnjivog negativnog namagnetisanja vrši opšte lucidan obred.

Putujući kroz svoju agoniju prihvata se tupe britve koja se nalazila na susednom sedištu.

Delirijum. . . Počinje operacija.

Alex: „Ti profuknjaćo od medicinske Sestre, SKALPEL ! “ naređuje.

Sestra: „Poslednji skalpel je potrošio famozni i veoma šarmantni mladić, prvak u pikadu, Stenli. “

Alex: „Jebem ga ja u to njegovo dupe junačko. Šta sad da radim sa tupom britvom. . . neka. . .“

Sestra: „Želite li anesteziju ? “

Alex: „Naravno, samo ne totalnu. . . upoznat sam sa toljaga metodom. “

Sestra: „Etar vam odgovara ? “

Alex: „Fuj to. . . Bljak. To sranje će me previše oduzeti. “

Sestra: „Ahaa. . . “ i zabode mu Novokain u grudni mishić.

Alex: „Ahh to vooolim. “ automatski postiže erekciju. „Sada znam da sam živ. “ stenje i počinje da reže brijačem put do srca kako bi kapljao direktno u srce Skopolamin, i osetio vatru i sagoreo sve oko sebe (spontano sagorevanje). Tamna bordo krv šiklja po Sestrici koja sa ogromnom satisfakcijom i ispležena prima kapi Alexove kiše krvi, otrova.

Alex: „Promašio sam. . . Ma sve nek se tera u tri lepe pičke materine. Idem kod Dorjana. “

Dorjanove muke sa kućom

Dorjan je u dalekoj prošlosti nasledio kuću svojih predaka, kako je to već ide po nekom protokolu.

Dorjan je bio u ne-stanju kad je stigao u kuću svojih predaka ? Da prokletih gadova. . . Uštogljenih duhova, Demona prošlosti koji možda nikada nisu ni postojali niti će. . . ali bio je u toj kući.

Sanjao je o povratku na neki viši nivo kad je bio iznad Međuzone. Sanjao je o RAJU iz koga je proteran.

„Zašto ? “ pitao se. . . tokom njegovog boravka u kući.

Sedam dana je prošlo, dok Dorjan nije maknuo svoje eterične mišiće. Nervne završetke je međutim bacao u reku bez povratka, preko kojih prelaze putnici-utvare radi iskupljenja.

Povrat pozajmice tela i osećanja. . . slatkog osećaja telesne slasti i strasti upakovane u staklenu teglu.

„Zašto. . . “

Pomislio je da ispašta zbog svojih GREHOVA ?

„Zar je Greh živeti svoje snove ? ili pokušati iz celokupnog bića živeti DOSTOJANSTVENO ? “

„Gde sam to pogrešio? vrtelo mu se u svesti, postao je očajan čovek. . . “

Kuća je imala tri sobe, prostorije od koje je svaka bila oličenje raspada mentalnog sistema njegovog uma, percepcije. . . Haos u svakoj sobi. Trulež ništavila ! Sveprisutno oslikavanje njegove psihe. . . Konjska lobanja na zidu jedne sobe. Samo modni

detalj ? Ne samo to nego i simbol na pravom mestu. Kao i truo pod u drugoj sobi.
Možda predstavlja temelj kutka uma ?

Kupatilo gde su arterije i vene vodovoda prsle, razvaljene iz ko zna kog razloga. . . lepotica kupatila vlada tamo, lebdi i uživa u poplavi. . . Demon se ponovo pojavljuje obučen u crnu mantiju.

„Zar je sve ovo i stanje u kome se nalazi njegovo maslo ? “

„Ako jeste platiće za svoju zlobu. . . škripi Dorjan zubima, vučijim. “

Demon prolazi kroz zidove

~Asana~ „Dorjane pravi položaj ! “

„Znaš ti to ! “

„Bori se smireno bez straha i besa, bio si ti u mnogo gorim situacijama. . . “ šapuce sebi. „Primarno rešenje je. . . “ misli Dorjan smireno bez i kakve mentalne smetnje. . . „Duh svoj još nisam prokockao, duša je vatrena u mom želudcu.“

Demon sad kipti od besa. . . zubi mu popadaše od gneva i neuspeha. . . Hmm jadan Demon. . . nema više svoje prvobitne etericne oči samo bube koje izviru iz sočne-očne duplje Demona.
Čovek je bio nekada davno. . . pa se pravio jedno vreme da je Čovek, ali sad nije više ni Demon, sad je greška genetskog inženjeringa, mrlja na podu neke proklete sobe u prokletoj kući. . . pao je u svoju klopku. . .

Dr. Lee: „Proklet da je svaki Demon koji narušava mentalno zdravlje mog omiljenog Pacijenta. Znate li koliko sam zaradio samo na njemu? A da ne pričam o dostignućima koje sam postigao preko njega. . . tako da moja lična i stručna dijagnoza : Proklet da je Demon ! Aum-Ha. . . Živeo moj Pacijent ! ! ! “

Kuća je stajala staticno. Pomno posmatrala okršaje svoje dece, bezosećajna je gledala i nastavila da truli. Zub vremena je jedina sigurna stvar za oblike materije kao sto je dotična kuća.

Pobuna, zavera, gle Lou opet. . .

Udarnički građevinski radovi se odvijaju na prvom nivou, ostvarenje tampon zone. Glavni i odgovorni preduzetnik je Pogani Lou u cik zore viori i mitinguje radnicima.

„Neka vas nedostatak cementa ne obeshrabri armado moja, gordih radnika. ”

Zauzeo je govornički stav nalik na pobesnelog pauna.

„Kada napravimo ovu tampon zonu blokiraćemo uvoz i izvoz svih mogućih artikala. ”

„Napravicemo još jednu carinsku zonu ! “

„Zonu u zoni ! “

„Novu državu na ovom nivou. “

Radnici telesno prisutni, gunđaju, migolje se odvažno.

„Ovaj gad je gori od svih ostalih. “ procuri difuzan glas.

„Ako je već počeo sa ovakvim obećanjima biće dobro ako izvučemo živu glavu braćo. “
Alex i Dorjan su se igrom slučaja zadesili u mutnoj masi slobodnih zidara.

„Kakve laži. ” pljune Dorjan suptilno na pod dok se došaptava sa Alexom.

„Lou se domogao silom prilika za sad neprimetne vlasti. Kako dozvoljavaju ovu akciju vladari gornjih nivoa ? “

„Ne znam. . .” šuška Alex „Sumnjivo mi deluje njegov fizicki oblik to nije onaj stari Pogani Lou, inače mi smo u prolazu, tražimo psi-vešticu kako bi odstranili suvišne viruse inplantirane u moj um. ”

„Kad ih izvadimo moramo ih informativno ispitati transplantirane u telo nekog bezdušnog katatoničara. ”

„Da, da, pogledaj samo kako grokće, proveriću koliko vredi ova informacija na crnom tržištu. ”

„Ako bi upravni odbori bilo kog nivoa saznali na vreme ovu informaciju dušu bi dali samo da ga

spreče dok ne ojača, Lou ne sme da se domogne veće vlasti bilo bi suviše potresno za svakoga. ”

„Od kada tebe zanima šta će se desiti sa ovim materijalnim nivoima ? “

„Slušaj, ne zanima me ali Lou zna način da ukine vezu. . . ”

„Zabranio bi Palfium a bez njega nema astralnih letova, kvalitetnih transakcija između svetova. Razumeš Alex, ako taj hohštapler uspe u ovoj revoluciji crno se piše čak i dekadentnim jadnicima sa najdubljih nivoa, koji su izolovani od funkcionalnog sveta. ” mumla dok ostvaruje konekciju, povezuje gajtane i žice i stvara vezu za prenos podataka.

„Dobro Dorjane, proveri te tvoje drangulije, ja ću se provrzmat kroz masu, odrazi sa ciničnim kezom na licu.”
Alex se provlači, migolji kroz masu, baca verbalne otrove, bombe svesnosti.

„Živela Republika ! “
„Život je neizlečiva bolest ! “
„Dr. Lee za predsednika ! “
„Svakom građaninu sleduje po jedna Pro-kučka ! “

Polako se žari masa jadnika, dok Alex kao hitra vidra hvata jače karaktere, nagovara ih na pobunu. U nekon kutkm Dorjan pokušava da se poveže sa svetlostnom bankom podataka.

„Proklete zarđale utičnice ! “
„Gde su moji Azazeli kad mi trebaju ! “
„Šta je čovek bez svojih Azazela ! “

Pogani Lou svršava svoj govor i hajči masu na posao, pokret, deformisan svojim idealom utopijske vlasti.
Jedna najhrabrija kukavica iz mase se uzdiže na podijum.

„Koliko će biti dnevno sledovanje Palfiuma po jedinki ? “ masa ga podržava urla, pljuje kao revoltiran čopor vukova.

„Svako će dobiti tri unce Palfiuma zar vam to nije dovoljno ? “ Lou se preznojava, izlučevine neuroze.

Alex spazi Dorjana u kutku, koji se jadan preznojava se od napora najčistije konekcije, prilazi, zagleda se u njegove oči.

Samo se beonjače vide, sklupčan, epileptično drhti.

„Budala. ” pomisli Alex „Jednom mu telo neće izdržati ovu električnu sodomiju. ”

„Ušao sam najzad” pomisli Dorjan „Prokletstvo lozinka za datoteku upravnih odbora je . . . error. ”

„Ako neće milom hoće silom. ”

Dorjan skreće u paralelni hodnik, elektronske instalacije.

Spazi neku sitnu rupici između neonskih varnica na zidu.

„Šta je ovo ? “

„Ovo je novo. ” koncentriše astralno telo ka rupi „Možes ti to Dorjane ! “ bodri sebe.

Voljom svojom pokreće, stvara magnetni vakum, depolarizacija energije, princip crne rupe.

Usisan u misterijoznu prostoriju traga, reži, cvili dok nije došao ka svesnog obličja i ugledao masu halogenih lebdećih kodova.
Numeričke vrednosti prolaze kroz njega, probadaju ga, hladne su i ekstremno bodljikave.
Čini se kao da nema izlaza iz prostorije.
Delfin digitalne stvarnosti pliva po prostoru ali zapinje, vidne greške u programiranju.
Kapljice astranog znoja prostora razlivene, konstantna promena transmisije, bodljikavo strujanje energije.
Dorjan krčka svoju percepciju, uzima njemu potrebne simbole, slaže ih, prevrće, rastavlja i sastavlja.
Vidna je gustina napetosti u etru. . .
Probio se kroz veoma kompleksan sistem šifri.
Stvorio se u sasvim drugoj realnosti. . .

Iluzija grada nalik nekom velegradu. Idemo dalje, odlučno nastavlja potragu naoružan trikovima koje je pokupio klizeći kroz razno razne svetove. Nalazi se u nekom zabačenom kvartu.

Kroz sve-pokretnu ulicu, Dorjan klizi, pliva rasplinjuje se u jedva vidiljivu maglu.
Izgleda da je našao način za manipulisanje svog materijalnog stanja.
Ponovo je onaj stari, čvrst i opipljiv.
Kod sebe ima jednu pljugu i jednu kovanicu, dvadesetku. Zavlači se u neki haustor, munjevito snima okolinu, proverava teren. Nema nikog, „Odlično" pomisli. Usredsedio se na mali prozor susedane kućice, verovatno prozor neke ostave. Razbija ga kao da je poslednja stvar što će u životu učiniti. Krhotine providnog stakla padaju na prljavo tlo, pretura očima po sjajnom staklenom otpadu. Video je željenu formu, oblik njegove satisfakcije, uzima sjajnu krhotinu stakla, stisnuo je šaku. Krv šiklja. Previše je stisnuo. Nebitno. Drhtavim rukama opipava svoje čelo, traži pravo mesto . . . nalazi se u sred srede svoje usijane čelenke, hirurškom preciznosću pravi rez. Krv ponovo izlazi na videlo. . .

„Sa svetim ožiljcima, prahom mesečine, svetim ranama, stigmatama pokrećem svoj um. . ."

„Sa svetim ožiljcima, prahom mesečine, svetim ranama, stigmatama pokrećem svoj um. . .“
„Sa svetim ožiljcima, prahom mesečine, svetim ranama, stigmatama pokrećem svoj um. . .“

Mumlanje Dorjanove mantre eksplozivno stvara elektricitet kroz njegovu auru dok drhteći sipa mesečev prah na otvorenu ranu.
Događa se transmutacija sa naglim metalik plavim isparenjem kroz njegovo novo-komponovano treće oko. . .
„Vidim te, dečače u tami“
„Spoznao sam tvoju igru, mada smisao svega ne vidim niti shvatam.“
Govori jasnim i odlučnim tonalitetom. Dorjan je video Arhannektus Nukleusa, ne svestan ko je on ustvari i šta može da učini ako mu je volja.

„Ne možes spoznati ni sa tvojom pojačanom percepcijom moju igru i smisao mog postojanja. “ odjekuje eteričan glas u prostoru.
„Dovedi mi Alex-a on će me prepoznati i spoznati. ”

„Naći će te me u utrobi ogromnog crva koji obitava i najnižim nivoima i proždire vašu realnost.” izgovorio je reci i jednostavno nestao bez traga i glasa.

Jadna Una i kiseli krastavci

Una je bila adekvatno obdarena sa svojim unikatnim umom, koji joj je mama kupila na rasprodaji kad je crk'o matori trulež od ludog naučnika. Naime on je skupljao kičmene moždine i retke dizajnirane i gentski modifikovane mozgove.

Doca Frouberg taj šarlatan od pronalazača, pravi izaslanik demona, uspeo je da na neki perverzan način stvori za sebe besmrtnost, dok jadna Una samo kroz transparentno sklopljene oči može da sagleda tu varijaciju surove i opake realnosti.

Jadna Una !

Frouberg je bio demonski izaslanik koji je radio na cepanju nervnih završetaka za doručak, dok je tokom proždrljivog ručka jeo na zlatnom tanjiru krvave ostatke slatkih abortusa.

„Ahhhh ! ! ! “

„Doktore ti si oličenje samog Boga u našem svetlom vremenu Genetskog Džihada . . . “ reče Doci stvorenje koje savršeno deluje u senci vlažne tamnice, dok na blještavom svetlu se uočava (kao šamar od Boga Gromova svemoćnog Šive) savršeno rastrojstvo kože i nabreklih vena koje na neki čudan način opstaju van tela stvorenja, pumpaju tirkiznu krv koja oksidira na otvorenom polu-kiseonik-sumpornom prostoru.

„Još jedna neuspela kreacija ! “

„Pa ko ne radi taj i greši ! “

Ko ne misli, ne prsne kao večno Sunce koje se transformiše u prokletu crnu rupu sa uteralnim kečap aditivima dok rastegljiva vulva usisava sve što postoji, vreme i prostor.

Matori Frouberg koji je retro-živeo i tokom drugog svetskog rata i on je bio taj rimski legionar koji je proburazio Isusa iz Nazareta.

„Crkni gade ! ! ! “ odjekuje Docin krik nekada davno-davno. Pre svoje smrti izvršio je ritual i prizvao Belzebuba demona pakla, koji ga je i na kraju rastrgao pa s’tim i usmrtio, ali je demon napravio grešku, isčupao je matorom mozak i bacio ga baš u prljavu teglu sa kiselim krastavcima koji su vršili elektrolizu i još su aktivno šljakali fotosintezu.
Docin mozak i parčići duše su preživeli i fermentisali među kiselim krastavcima.

Jadna Una !

Njena mama je razgledala neka tkiva koja bi mogla na sebe nataknuti. Posle smrti Frouberga opština je preuzela njegovu imovinu pošto nije uspeo da na vreme klonira sebe i tako sačuva svoju imovinu pa su od njegovog dvorca napravili pijacu gde su utopili sve Docine eksperimente i ostale bljutave drangulije.

„Mama raspori se i crkni hoću napolje ! ! ! ! ! “ vrišti Unin nerođeni embrion.

Majka se loše osećala čak ugroženo, bojala se da će je rođeni embrion ubiti i da ima truo mozak pa je greškom kupila teglu mozga sa krastavcima.

Jadna Una . . .

Jadna duša . . .

„Kupi bre cenjena gospojo ej jako je sveža kao pička moje čerkice dece mi ! “ zbori prokleti idijot od trgovca, prodao bi i rođenu majku za brzi fix.

„Paaaa . . . . eej mamice šta to radiš ? ? ? “

„Sveže, sveže bre bez i malo urina, šta ? “

„Reci pogani mladiću.”

„Ne ne niko nije sodomizirao krastavce. ” prekida trgovac Uninu majku. . .

Tako je Una dobila deo Docinog trulog mozga koji joj i dan danas stvara probleme i aneurizme kao da poseduje parazite vilenjake u mozgu, svesti, aton-sferi.

Frouberg je bio jako hladan, sad je samo okrutna polutka mozga jadne Une - psihopaćenice decimalnog sveta Fisione metafizike.

<u>Meta – Teze Docini pohabani spisi :</u>

- Promena = Vreme (s – vremena)
-Vreme (Hronos) i te kako postoji samo humanoidi nisu sposobni da rezonuju na način realnog vremena. Relativnost se ne ceni, ograničenja preovladavaju kolektivnoj svesti ludih ljudi.
-Svet je u pokretu = intenzitet nestalnosti je objektivno vreme, samo humanoid može biti rođen sa individualnom percepcijom. Svi žmirkaju u svom zatvoru od svesti, eterične upale uma.
-Realnost = krvava bitka za svoj svet, svoju subjektivnost.

Dete neporođene majke u uteralnim pećinama razvlači spise, cepa ih i proždire.

Mali deformist živi u ubeđenju da će postići nadprosečnu inteligenciju ako absorbuje spise trulog, izumrlog genija. Taj nebulo ne poseduje ni prosečnu inteligenciju, šuplja lobanja mu je pretrpana bubama, larvama - pakla i jebenim sujeverjem.
„*Verbum fit Verbum*" odjeci u tami Uninog prebivališta, reči iz podsvesti kao idski gromovi razaraju osetljive nerve, preopterećene Palfiumom.
Sledi euforična fuzija mentalnih demona i želatinastih hormonskih entiteta.
To su Unini momenti rastrojstva, koje leči balzamiranjem nuklearnih – nervnih - završetka.
Zapitala se jednom šta je uopšte od svega toga realnost ?
Farmacija je postala Salvacija (spas) a lek mumifikacioni proces na genetičkom nivou.

Dorjanova privatna lebdeća ćuretina

Dorjan . . . . . prelepo odskače od rulje sa kojom se obično vucara. Nije u pitanju da je on nešto posebno lep ili zgodan, ne on leči svoje nepotrebne komplekse apatije sa antipatičnim rugobama, odvratnim akrepima na kojima je očigledno duhovno gladovanje, pa i nemilosrdnost Stvaraoca koji ih je ipak stvorio verovatno radi edukacije slatkastih mališana ili možda za primer drugima. Niko nikad neće saznati nije ni bitno . . .

Prišao je k'svesti oko električne zore atomskog proleća „Zar već ? " zapitao se Dorjan u sebi.

Nalazio se u nekoj nepoznatoj prostoriji, vladalo je za razliku sve opšte belilo bljesak bezgraničnog prostora ga je gušio ovaj put, znojave pore

rezbarenog tela. Samo mu je to zaista dopiralo do mozga.

Duh Palfiuma ga opseda iza svakog imaginarnog ćoška njegove namučene podsvesti.

Dorjan se usudio da zaista otvori oči i surovi šamari iracionalne svesnosti se svete sa neograničenim mogućnostima njegove svesnosti, psihe, uma, hiperlinkovane na Akaš info linkove bez vremena i materijalne forme.

„Gle Dorjane dolazi eskadrila pobesnelih Vizegotha i kako divno mašu sa naoštrenim satarama, oružja astralnih svesnosti. " šapuće mu Anđeo stvoren iz njegovih prirodnih instinkta, transmutiran u spodobu koja obitava iza njegovog levog uva i ššššapuće.

„Ali ja još nisam bio u Norveškoj ! ! ! " urla Dorjan pomahnitalo u paklenoj ekstazi straha.

„Ne e g hhh , nn n. . . .Nee e . . ee e. . e . ." migoljio se po podu kao dvorska Luda.

Spazi ga Alex van Norden kako se isprekidano svađa očigledno sa samim sobom.

„Lepi rek'o sam ti da ne prilaziš budućnosti, to zna biti opasno. “ povikao je Alex oprezno, znajući da sa ljudima koji troše svoje vreme istražejući zabačene delove kolektivne podsvesti, plivaju u esenciji života i smrti, potrban je poseban tretman i obazrivost.

Nikad se ne zna, preslišavao se Alex još paralelno misleći o čudnoj smrti njegove voljene Une Levinii, nadao se da je sve to sanjao. Kako postupiti sa takvim ljudima a Dorjan je može se reći da je više vremena provodio plivajući po vremenskim podatcima, večno umirajući, nego u nama poznatoj realnosti, prostoru i vremenu. Alex je na svoju nesreću začuo glas iz Ida (podsvesti), iz samog pakla i tek kako kompleksnog karaktera.

„Alex ! sine moj ! šutni tog paćenika direktno u glavu.“

„Nek dođe ka sebi na stari dobri način. Ha ha ha ha. . . . . “ odjekuje sablastan glas unutar njegove lobanje.

„Ko se usuđuje da zbiva neslane šale samnom ! “ mrmlja Alex u sebi, ipak oprezno ćuti da ne bi slučajno došao do situacije koja se može i te kako iskomplikovati, naravno sa najgorim stadijumu transverzne svesnosti za njega samog ?

„Alex najdraži poslušaj taticu i bićeš bogato nagrađen ! “

Ponovo glas tera svoju politiku.

„Dorjane e e e e ! “ muknuo je najzad glasom anđela koji gubi svoja krila.

„Alo ludače, probudi se iz tog tvog halucino - ektoplazmičkog stanja vrhovnog deliriuma. “

Alexov pokušaj broj dva, hoće li biti ovaj put uspešan ?

Hmmm . . .

„Odbij demone ukleti, tvoje moći tu ne burgijaju. Tu ima mesa, krvi čak i nerazumne duše koju nikada nećeš posedovati ! ! ! “ drugi glas veoma poznat brani zbunjenog Alex-a, dok on beznadežno promatra poluživo telo njegovog tako-

zvanog prijatelja za koga ni ne vredi boriti se niti tražiti od njega razumevanje, drugim rečima đubre za koga nema nade.
Ali on nije imao izbora Dorjan je bio jedina osoba koju je imao u trenutnom porazu njegove ličnosti.

Za divno čudo Dorjan dolazi ka svesti iz svog atmatičnog delirijuma i bez ikakve misli ili korespodencije sa tekućom situacijom, obuhvati Alex-a kosčatim slinavim rukama.
„Biće sve u naj boljem redu, osećaćeš se kao novorođenče kad ja završim sa tobom. “
Ah empatija se razliva kao Pariška kurva pod jakim dozama Apsinta.

„Šta je bilo ? Reci ti meni. “ izusti Dorjan reči lažne empatije i sam zbunjen mamuran od van vremenskim transformacijama plazme, ovaj put je na sebi promenio samo nekoliko matičnih ćelija.

Stari dobri Dorjan . . .

Alex van Norden i refleksija percepcije

Dorjan me tada izvukao iz delirioznog bunila, sablasnog demona moje podsvesti hirurški ga je odstranio, metodom Dorjanove telekinetičke hirurgije.

Nalazim se u njegovoj famoznoj jazbini, pijuckam začinski čaj koji ima jaka regenerativna svojstva za um i dušu, zna Dorjan lekove za sve opštu psiho-fizičku rehabilitaciju.

Svakim gutljajem napitka sve više se svesno prisećam burnih dešavanja, apokaliptičkih avantura, haotičnih neverovatnih događaja, još uvek nisam siguran šta se ustvari desilo sa Unom. . .

Savršeno mi je bilo jasno do momenta kada me prepala, uspavala. Taj akt me stravično iznenadio.

Una je poslednja osoba od koje sam očekivao takav ljigav i podmukao potez.
Nastvak je čisto bunilo rastapanja astralnih entiteta, estravagantnih pojava i san o čoveku kojeg nigde nema a ipak postoji.

Nastavljajući svoju relakso terapiju silovala me je jedna užasna vizija iz najcrnje podsvesti mog uma. Una Levinii naga širi noge i priziva napaljenog jarca sa ogromnom erekcijom kako bi joj razvalio vaginalni otvor, za mene i previše znan. Una je uživala u tom škrbavom, ogavnom seksualnom zločinu ?
To nije Una koju ja znam, ne, ne.
Iznenada osetih blagi povetarac u Dorjanovoj jazbini gde je uvek ustajali vazduh, začuh blagi šapat.
„Ne boj se dragi tu sam i nikada te više neću ostaviti.“
Trgoh se od straha da svi ti glasovi u mojoj glavi nisu samo ogavan košmar nego suva realnost.
Moj prijatelj Dorjan prekinuo je lutanje po hladnim hodnicima emotivnog dela tela. Njegova

čudna transparentna pojava opskrbila me je realnošću koja je u mom slučaju opuštenija je od bega u Idski bunar bez dna.

„Prijatelju dobrodošao nazad. “ uzvika Dorjan šunjajući se oko mermernog stuba kao umiljato mače.

„Bilo je . . . . . kao da te nema, gde si se zaglavio O_o. . . Doktore moj, ponovo si počeo atmatičnu istragu genetskih tunela kolektivne podsvesti ? “

„Ne. . . hmm, komplikovano . . . .“ procuri mi demoralisan odgovor.

„Alex nikada nisi naučio da plivaš transverzno kroz ekstazno vreme bez bodljikave žice oko duše, eterična bića vanvremenske svesnosti su degradirani anđeli postojanja za neke ali to su ustvari nadograđeni demoni, Horonzoni, krvoločne spodobe koji tumaraju kroz tunele nepostojećeg prostora. Osuđeni na večno gladovanje, jebeni pseudo-vampiri koji posisaju astralni kurac i kroz transparentnu spermu otimaju duše zalutalih

pacijentskih paćenika. " hmm. . . Dorjan počinje da se migolji od samo-uzbuđenja svoje svesnosti.

„Upoznao sam . . ." nastavlja bez ikakvog obzira ka meni. Boli njega dal' ga iko sluša. . . " jednu šarmantnu devojku. Ramonu, u trećem sektoru vanvremenske zone Međuzone, bavi se veoma ozbiljno dilovanjem dečijih duša. Gordo sam joj saopštio da me to uopšte ne zanima i da bih rado pregovarao o prenosu podataka naravno kroz otvorenu svetlost konzervisanu u plazmatične fiole."

Suze isparavanja mehano sreće, izlivaju se iz Dorjanovih mehano odvoda za lučenje ektoplazme koju menja sa Azazelima za svež Palfium.

„Nabavi mi nevine, nerođene duše i dobićeš 16 metara čvstih demonskih astralnih nervnih žica, kaže ta lujka. Probaj demonsku nervnu kuglu i dala mi je eteričnu kuglu. "

„Ja naravno pod manom prihvatio sam probu, efekti su fenomenalni, progledao sam i

momentalno bolje razumeo vanvremenski svet, video sam pravi oblik energetskih entiteta sa svim njihovim statičkim tačkama slamanja i stvaranja, dok je Ramona vrištala nisko frekventno zaštićujući me od ostalih Horonzona dajući do znanja „ON JE MOJ, ODBIJTE GNJIDE ! “ Fascinantno. Pošto sam i pre čuo te nezgodne zvukove ali ovaj put sam ih jasno razumeo.“

„Slušaj Ramona, rekao sam joj, meni su potrebni Palfium inplanti kako bih omogućio svoj put ka van vremenskom prostoru, samoj srži vremena i prostora, Palfium tu ne postoji ali ti imaš moć da zakupiš telo ili tela pa bi mogla da mi pomogneš da osiguram svoj prelazak, sa tim bi ti dostavio te bedne duše koje su meni lično beskorisne ali su tebi jedina hrana koja donekle može da ti utoli glad. Sa dubokim razumevanjem je rezonovala moju poruku, moje cenjkanje na arapsokoj pijaci.”

„Naravno, prihvatila je moj dil i vratio sam se u našu :(staru dobru:) realnost, šugavu, skrnavu veoma poznatu Međuzonu i šta me je zateklo ? “

„Ti, u ulozi šizoidnog friko-somatskog brata u nevolji. ” nezgodno je izbečio svoje oči koje sve više se deformišu u pseudo-mačije, više slojno transverzne sa difraktivnim zenicama.

„Sad ćeš mi lepo ispričati sve redom šta ti se desilo od kad se nismo sreli, a one gluposti sa tvoji pacijentom i njegovim larvama i opsesijema neću da čujem ! “

„Dorjane znaš da sam prema tebi bio uvek iskren i znaš me kao svoj probušen um . . . neću te lagati. A ubeđen sam da samo tebi mogu ispričati moje protekle, proklete događaje. “

„Tebi koji se savršeno razume u čudost postojanja i ludilo ovog sveta. “

„Dosta laskanja, razmazićeš me. “ reče uzimajući ogroman dim najkvalitetnijeg kubanskog tompusa, relikvija iz boljih vremena.

„Pređi na stvar ! “

„Dobro . . . imam osećaj da imam podstanare u glavi. “

„Eto ! “

„Misliš da te opseda neki van-razumski entitet ? ”

„Da . . . moguće. . . je.“

„Rasparčaću ti moje slutnje, obrazložiti moje sumnje.“

„Posle naseg blic razgovora, potražio sam Unu Levinii” Alex preznojavajući stvara obris nišavila od svog nervoznog znoja.

„Nakon suludog tumaranja u Međuzoni, pronašao sam je u njenoj novoj pećini, stan joj se misteriozno pretvorio u pećinu. Jesi li primetio kako se Međuzona promenila ? Nekako kao da je živa. Kao da je autonomni organizam, vaskrsao da

se sveti svojim parazitima, Međuzonskim Azazelima, imigrantima ostalih nivoa, lucidnim čuvarima pravde. Zamisli dekatalizirali su jadnog Jogija od Drangulije, ti gadovi. Znam da je bio tvoj omiljeni prosjak. “
Zastao sam na sekundu dovoljno da me Dorjan prekine u monologu.

„Ne skreći sa teme. “

„Kakva veze ima Jogi i svari u Međuzoni sa tvojm šizoidnim mentalnim stanjem i teorijama zavere ! “

„Reci mi ? “ uzbudio se, dok su mu se halogene oči suzile nekontrolisano, posledica ko zna kakvih aditiva i transakcija koje je vršio sa svojim telom u nadi za rešavanjem životnih misterija.

„Apsolutno nikakve, samo je sve to prilepljeno čudnosti priče u vezi Une. “

Dorjan se smirivao interno sa sirovim ne rafiniranim začinom od koga se pravi čaj smeđe boje, veoma popularan na gornjim anđeoskim elitnim nivoima.

„Una me je lepo primila, što je malo čudno za nju, sećaš se kakve je prohibicije pravila kada smo dolebdeli isavijani od Palfiumskih isparenja ? “

„Da. . . Da. . . omamila te je. “

„Otkud znaš ? “

„Izvor informacija je beskrajan, samo trebaš imati pravu konekciju. . . “

Istraga

Metodične proračune glođu dva uštogljena inspektora sa isflekanim košuljama od kafe i čokoladnih krofni. O kako li ih je šef isprašio zbog očigledne usvinjenosti i lenjosti na, i izvan dužnosti. Prekršaj zakona o lenjosti član 213/1 kažnjava se klistiranjem i stimulativnim elektro-šokovima. Pa su morali da uzmu neki slučaj od nagomilanih milion i kusur nerešenih krivičnih dela. Sveže arhive sa mesta zločina.

Mesto zločina Međuzona.
Žrtva Una Levinii, nađena odrubljene glave u njenom iznajmljenom prebivalištu.
Klen se mrzovoljno drznuo da, da komentar.
„Prokleta Međuzonska kurva se ladno geknula na svojoj gajbi privatnom giljotinom i mi pošteni detektivi na opštinskom budžetu treba da otkrijemo da je ustvari neko namerno odrubio

glavu. Ni traga o jebanju čak ni jebanju mrtvih, samo ogromna količina Demerola u prolivenoj krvi na ljigavom podu odvratne jezbine. “

„Aaa ? Ja ništa ne razumem. “ prodere se Klenov neandertalni blago retardirani partner Glu, koji je posle one smejurije od kursa za inspektore u zlatno doba Republike, rešio samo misteriju njegovih nestalih više-godišnjih čarapa, za vreme te istrage je hodao samo u njegovim bušnim platnenim cipelama, pa je dobio trajno gljivično oboljenje na stopalima.

Klen: „Glu jebaće te horda pobesnelih crnih pedera ja ću se pobrinuti lično da ti se raspadne rektum i da ti ispadne jetra kroz bulju ! ! ! “ Klen je delovao besno, to nisu uobičajene psovke, tu se oseća gorčina.

Glu: „Šta mene boli kita za jebenu drolju, crkla je pa šta. “

Klen: „Idijote ! nešto moramo i rešiti u životu makar jedan slučaj, dosta mi je kažnjavanja jebo ih zakon o lenjosti i jebeni član 213/1. “

Glu: „Pa reši onda nešto ako si tako pametan, ja ću da nastavim da sisam gas moj N2O+O2. “

Klen: „Proklet bio i ti i gas i Međuzona ! Ježim se tog mesta i donjih nivoa . . . “

Glu se uhvati za glavu i sklupča se, trese se kao pihtija sa svinjskim papcima.

Klen: „Šta je idijote setio si se onog Azazela koji se teleportovao kroz tebe ostavlajući samo gnojavu sluz u tvom svakako buđavom organizmu. Trebalo ti je pola godine da izrigaš sve sluzave organe. “

Glu: „Da, da, da. . . . . “

Glu je još uvek u transu, čak se i gljivice na njegovim pohabanim nogama se tresu, nestaju i ponovo se inkarniraju.

Klen: „Osumnjičen . . . “ zastajkuje blejeći u šaren pod „je nadri lekar Alex van Norden. Uvek mi je bio sumnjiv taj gad. Sećaš li se kad mi je posle šest sati ubeđivanja prodao nevažeći recept za Divinorum, još me macan ubeđivao kako će mi to sranje isterati genetske larve-odašiljače iz glave. Samo da ga navatam, probušiću mu onu buđavu lobanju biopsičnom burgijom pa kad počnem da ga jebem u taj njegov bolestan mozak. “

U međuvremenu upada čovek izrazito svinjske njuške i grokće u neki zarđali megafon.
Ta spodoba je šef odbrane Republike ili tako nešto. Svoju titulu nedeljno menja pa je svako zbunjen prilikom oslovljavanja te utovljene mešine od čoveka.

Šef: „Vi izdrkani jebivetri ! Još trulite ovde ? ? ? Marš u Međuzonu ! Jebene lenje utovljene pacovčine . . . “

Klen: „Da, Ooo debeli vođo nas katatoničnih gnjida, poniznih sluga . . . “ Klenov glas odjekuje,

postepeno se utišava, dok Glu kada je bio siguran da je van dometa svemoćnog šefa, arlaukne.

Glu: „Živela Republika ! ! ! “ neartikulisano je naleteo na Klena, koji mu je momentalno puk'o šamar prosipajući bele žohare po sivkasto plavom podu stanice, gde uvek haraju gnjide.

Mentalni zapis dečaka u tami

„Govorim ovaj izveštaj telološkom aparatu povezan na frekventnu rezonancu moga uma.
Tu mašinu sam stvorio i nema materjalni oblik kao ni ja, zbog toga je neuništiva.
Moji izumi i ja obitavamo u sveprisutnom vremenu svugde i nigde.
Večni i neuništivi smo. . .
Oni drski humanoidi i varijacije humanoida koji se usuđuju putovati kroz vreme i prostor, statični u materijalnom smislu ili besmislu. Mogli su me jedino sresti odnosno doživeti u sklopu sa njihovim ograničenim mogućnostima percepcije.
Najpoznatiji naziv za mene je Arhannektus Nukleus.
Igra je moja realnost. Igra da bi se spoznala istinska lepota.

Pomno sam posmatrao dešavanja kroz moje Međuzonske uhode Azazele, koji su veoma prefrigani agenti aneksičnog bezvremena, suludih bezličnih dimenzija i prostora. Telepatski delujem na te mizerne pione visoko frekventnih vibracija, mentalnih špijunskih signala. Bednici bez i kakvog smisla, motivacije i kakve strukture.
Odnosno rastapanje njihovih prostih umova je vema prost zadatak čak i za dvanaestogodišnje dete ali prava je umetnost umno penetrirati psihu lika kao što je Alex van Norden.
Njegovo stanje me opsesivno privlači, zaslužio je da igra odabranu, igru gde ako pobedi osvojiće zasluženu nagradu.
Mentalni sklop same Une Levinii je unikatan, ah ta devojčica me iznenadila sa transplantacijom atme odnosno duše u njenog voljenog Alex-a.
Priznajem malo sam poigao se sa njenim životom kad sam se prerušio u ogavnog prodavca svakojakih drangulija na rasprodaji imovine pokojnog Doktora Frouberga.

Da hipnotisao sam njenu plitkoumnu majku kako bi ona kupila Uni tu smešnu teglu sa kiselim krastavcima, hi hi . . .
Priznajem pakosno sa moje strane, tada mi je bila važnija lična satisfakcija i igra, nisam pronikao u budućnost i propratio posledice mojih akcija.
Nisam zažalio, ništa na ovom svetu mi ne prija toliko kao iznenađenje, meni stvoru koji sve zna šta je bilo i šta će biti.

Sada trenutno obitavam u 1951-oj godini u novom Egiptu u gradu Kairo, pijuckam kroz purpurnu slamčicu Gin Tonik sa kriškom limuna, gledam predivne arabeske na zidovima, sve je tako mirno i statično. Niko oko mene ni ne sumnja da uporedo dajem ovaj izveštaj o dešavanjima u dalekoj 2453-oj godini mojoj mašini koju ni jedan čovek nikada neće moći osetiti sa svojim primitivnim čulima.
Taj stroj sam stvorio kako bih sačuvao svoj identitet i kako bih ubio oko mene sveprisutno nerazumevanje.

Ptičice cvrkuću oko mene, ah kako je mirna i jednostavna prošlost, iza mene sedi jedan Britanski Lord, inače veoma uobražena spodoba ali poseduje viška deset funti pa ga telepatski ubeđujem da bude džentlmen i nek mi naruči malo kavijara kao znak pažnje i želje da me upozna. Naravno šapnuo sam mu kad je bio dete da će mu se izrazito svideti jedan gospodin koga trenutno ja predstavljam.
Prvi zalogaj kavijara me je podsetio na više-sferna i viša, svesna dešavanja u glavi Alex-a.
Zanima me kako će se izboriti sa tom konfuzijom karaktera i da li će me najzad zapaziti, ako se tako desi počeće trka koja ga može koštati ne samo života nego i smrtne duše. "

„E moj dečače tragaj, sumnjaj, trzaj ka nadrealnoj istini postojanja, ka stubovima vremena i esenciji prostora. "

„Tragaj. . . naći ćeš me u tami prerušenog u nestašnog dečaka koji svet pokreće svojom maštom, tad će ti sve biti jasno. "

„Ali prvo uhvati me ako znaš i umeš ! "

Odašiljač i Dr. Lee

„Ti ! “

„Ljubičasto providan, kroz želatinastu transparentnost prodirem ti do nukleusa tvoje smrtne duše ! “ izgovara hromatične reči bezoblična masa koja je šef etičkog marketinga, glavni urednik sveprisutnih eteričkih fluorascensa, rastrzanog srebra u pokretu, hologramske projekcije transparentnih lepotica i zveri, kralj ljigavih reklama, prokletih oglasa npr. :

-Tražim krmaču od 2 tone radi intimnog druženja i proizvodnju elastičnog sapuna.
-Prodajem polu živu unikatnu biljku mandragore, genetski modifikovanu i pretvorenu u hibridnog istrebljivača Azazela.
-Čudo modernog doba !
-Glasajte za Genetski Džihad !

Ispred uni-reklame skuplja se bagra gamadi sa više-slojnim sprženim očima, navučeni na srebro i statične halogenke, stvaraoce čudesnih svetova, visokih i plastičnih ideala.

On je glavni predajnik, tupi odašiljač, njegova trula visost rastapanja, polako transmutira u rastegljivu amorfnu, pink žvakaću gumu.

Obim mu se nadire sa publicitetom; beskrajni redovi hipnotisanih očiju dovode ga sve bliže i bliže do projekcijkog orgazma, transparentnog bljeska molekularnog nivoa.
Kroz milijarde telećih rožnjača grčevito sisa duše bezdušnika, pridobija izopačene sledbenike.
Koji su spremni da budu silovani svakom indirektnom komandom. . .
Sveprisutna transparentna magla, halogene zaraze bukti kroz sve nivoe kao sifilis u vaginalnom sekretu neke Pariške drolje.
Ali kurva ima leka za svoju kob. Nabije grlo fluo-zelenkaste flaše starog dobrog Apsinta, u svoj razjeban vagonalni otvor, i počinje da sisa, cedi,

kao spermu i novac od polu pijane neartikulisane mušterije.

Posao odašiljača zahteva energiju, hranu, sve obuhvatni solarni princip univerzuma.

Oko tog glomaznog, glamuroznog tumora od šefa etičkog marketinga konstantno se vrzma ekipa hirurga, pisho vračeva i plavokosih medicinskih sestrica koje su po nalogu vrhovnog šefa plastične hirurgije raspojasane, nage sa tu i tamo latex prišivkama na zategnutoj koži. Silikonski filovane Barbike.

„Na posao ! " dreknu vođa ekipe za održavanje ogavnog odašiljača.
Sestrice se užurbano sapliću, padaju na nedužne hirurge, vračevi bacaju kletve. . .

Za ovaj haos vredi živeti ! ! !

Vrata škripe, dreka i buka nestaje. . . . . stvori se silueta satkana od senke i mistične magle.

„Dr. Lee. . . . " drhtav šapat.
Svako cvika od Lee-a he he.
Dr. Lee je tata za sve doktore.

Lee se i sam raspada od mali milion hirurških poduhvata koje je izvodio auto-hirurškim zahvatom bez trunčice anestezije.
Taj doktorski sadista ne veruje u teoriju korišćenja anestetika za vreme hirurške intervencije.
Koža mu konstantno otpada u fragmentima, molekularni raspad.

„Silikon ! ! ! " urla Lee u etar kao iskusni stepski vuk.
Sestrica; hirurški razepeta i natezana godinama od strane doktora, neurotično vucara sa sobom saksiju sa sirovim silikonskim lepilom.
Trapavo se sapliće, njene dizajnirane nogice propadaju u operacijoni otpad, punomasna tkiva isisana liposukcijom, mutira sa majmunskim hormonima.
Verovatno će tu bljutavu masu preraditi u neko skupoceno, opšte beskorisno gorivo.
Fljusne sestra u tu krvavu mast, ispade joj silikonska loptica iz desne dojke. . .

„Aaaaahh. . . " uzdah uzbuđenja, ekstaze.

„Neeee ! ! ! " uzvikaše Doktor Lee i Sestra Lana u stereo.

Dr. Lee: „Neandertalna droljo, beskorisna pušikurko ! ! ! “ urlajući slini Dr. Lee; dinamično se zatrči i gromoglasno šutne Lanu direktno u glavu. Otpade joj vilica; izleti njeno prelepo plavo oko kao rikošet i skače po operativnoj sali.

Dr. Lee: „Prokleta bila ! Ti praznoglava, razjebana Barbie lutko ! ! ! “

„Jeftina plastična čegrtušo ! ! ! Ne mogu ja da radim pod ovim uslovima ! “

Od preteranog naprezanja počinje da mu se guli veštačka koža, raspada se kao Mona Lisa.

Dr. Lee: „Kako da održavam onu prepotentnu olupinu od šefa marketinga kad nemam adekvatne medicinske sestre, beskorisna mlitava masa ektoplazme ! “

Napravi grimasu i oguli mu se desni obraz.

Dr. Lee: „Prokletstvo ! Dođi Lana na moj operacioni sto. . . “

Sestra Lana pogrbljeno se vucara na komandu svog individualnog Boga Dr. Lee-a.

Dr. Lee: „Dođi srećo sad će ti stari Lee pokazati čudo moderne erektivne filozofije, pa ću te kasnije zakrpiti. ”

Dr. Lee nikada ne miruje naravno pozvan je u operativnu salu 51. Imao je šta videti. . .

„Oscilacije su abnormalne, metaboličke promene su previsoke kod mrcine od našeg teškog pacijenta.” mumla Dr.Lee sestri i nekom novom bolničaru arapinu.

„Kako teški kad ima sa krevetom 50 kila ? ” pita priglupi arapin asistent potomak od velikog Al-a olimpijskog šampiona u pušenju opijima.

„Ćuti čivute priglupi ! Zar ne vidiš da sam u dilemi ? ”

„Da’l da mu dajem adrenalin ili anesteziju ? Šta mislite draga Sestro ? ”

„Pa Doktore prvo bi trebali da sterilišemo one rđave skalpele, pa tek onda da mu damo lokalnu anesteziju.”

„Hmm da skalpeli. . . brzo krenite sa sterilizacijom ! Dotle ću ja da isprobam ove nove anestetike pa tek onda da procenim mogu li se upotrebiti za operaciju. ”

Dr.Lee nastavlja :

„Da Ti sisaču opijuma zabavljaj pacijenta dok se ja osvežim sa ovim novim medicinskim kokainom.”

Dr.Lee uzima špric i iglu, bočicu sa kokainom. . . fljas sisa tekućinu, procenjuje količinu kroz svoja transverzna sočiva. . . Ahh. . . pa da našao je arteriju svog života koju je ljupko zamolio za ples. . .

Testiranje je uspelo. . . „Ahh osećam se kao posrani Buda iz bolnice, he he. ”

„Sestro ustanovio sam da ova stvarčica nije za operacionu upotrebu, dobiće on stari dobri malj u glavu. ”

„Kako napreduje zabavljnje i relaksacija pacijenta ? A ? sisoje jesi li mu već popušio ili još nismo zakasnili na tu predstavu ? ”

„Ohh daleko od toga Doktore predstava samo što nije počela. ” cereka se bezubi asistent, sporim pokretima uključuje aparat koji pruža hologramski doživljaj dragim korisnicima.

„Vesti Doktore da budemo u toku dešavanja.”

I tako program počinje. . .

Čestiti ljudi našeg dragog kvarta, večitog Cirkusa i šarlatanskih parada. . . pozvani su na javni podzemni skup svemoćne krhotine stare Republike, koja i dalje opstaje i dela nakon njenog raspada - pada u ambis.

Obični stanovnici u svojim ljigavim, lepljivim pantalonama i košuljama (trenutno ne ludačkim) gmižu bezvoljno na Skup.

Zakon Republike određuje i priređuje bankete i proslave večne laži, truleži. . . licemerna tolerancija nametnuta od strane Republike.

Mršavi prevarant pacovske face uzima kaputе na ulazu Republičke crkve i momentalno ih džepari. Ciničan osmeh na premazanom licu dreči sa face prevaranta-pacova.

On je obična providna, profesijonalna lopuža sa Republičkim pedigreom. . . javni agent - privatno đubre.

„Dobro nam došli Dragi gosti ! ” sikće pacovčina.

Masa ljudi se stapa u pečenu ovčetinu kroz njegove vučje oči.

Neartikulisanoj Masi je prosto neophodna stroga kontrola - senovita Republika se pobrinula za to. . .

Regrutovala je ne zasite Demone duhovnog gladovanja - svaki Demon ima svoje mesto u srcu pacijenta, stanovnika.

Masa ih neprestano hrani. . . sluđeni od neprestane gladi nesposobni su da povrate svoju prvobitnu svesnost - ako su je ikada i imali. . .

Poređani u redove mirno ćute, čekaju svoje sledovanje iluzije u providnoj izmaglici globalne tuposti.

Predstava počinje - tup i glup mladić upravo gentski dizajniran žonglira tri kuglice.
Njegova koža je nežna i prozirna, naziru se mu unutrašnji organi duboko posadjeni u utrobi.
Kuglice koje vrti sa svojim krhkim rukama su ustvari sveže amputirane oči, bića iz formalinskih - laboratorijskih tegli. . .

Smeška se publici cinično i podrugljivo.

Publika ne trepće, usađena je u pro-zubarske stolice. . . silom prilika su primorani da gledaju predstavu.

Mladić je svršio svoj performans.

Histeričan aplauz publike ga prati sa pozornice.

Dr.Lee je ustao i laganim pokretom ruke je isključio tu špijunski nastrojenu holo napravu.

Mirno se vratio u svoju fotelju i ćutao u nekom katatoničnom stanju jedan ceo minut. Zatim se zloslutno raskezio.

„Ovo je nešto najbolje što sam video u poslednje vreme. Jeste li videli sve te face telećeg pogleda, samo još da urlaju Muuuu. ”

Kolo sreće ? ? ?

Prišao je obeshrabren heroj svog uma, traljavoj kockarnici koja se vodi pod rednim brojem 33. nekad je to bio srećan broj.

Ukiseljena utroba kockarnice podseća na drevne šaolinske hramove sa nekad davno otmenim vlasnikom. Da zove se Sretni Joe, tumara po prostoriji u pra-starom fraku prosipa lažne nade za već uveliko isisane duše.

Heroj svog uma seda za rulet i bleji, pomno prati olovnu kuglicu, koja prati svoj ustaljeni bit, ritam prividne sreće, maršira i ne misli o parama ili dobitku, užitku koji se kupuje za pare. Uspone i padove kockara koje je propratila tokom svog života.

„Danas je tvoj dan, vidim ti po popucalim kapilarima na rubu tog tvog buljavog levog oka. “ Kašlje matori Joe, iskusno ohrabljuje utučenog pacijenta.
Jadnom su potonule sve lađe.

„Gospodine otrcani ! “ nagne se sa sarkastičnim poštovanjem.

„Pratim ovu prokletu kuglu i svo vreme dolazi po treći put prva trećina ako još jednom dođe ulažem sve na to, treba biti metodičan treba znati sa ovom prokletom kockom, nije tu sreća nikad ni bila faktor nego znanje ! ! ! “

„Ko zna tajne strategija i još ima dubok osećaj u želudcu Bingo dobije bogatstvo koje može bezbrižno da troši na svoje proklete strasti, bolesti, novo veštačko zubalo od čistog pleksiglasa. Eto. Zato beži od mene lešinaru samo mi trošiš kiseonik. “

„STAVITE SVOJE ULOGE; STAVITE SVOJE ULOGE; STAVITE SVOJE ULOGE ! ! ! “

Pokvarena ptičurina od papagaje, opet se zaglavila.

„STAVITE SVOJE ULOGE ! ! ! “

Gazda Joe koluta očima „Zar baš sad ? “ pogureno šmeka najsposobnijeg radnika, krupijea.

„Slušaj Joe, ako ova metalna ptica ne začepi instaliraću ti je u treće oko ! ! ! “

„Da. . . naravno; podrazumeva se; svakako. “

„Ne mogu više ovako, ta luda papiga mi poždrala i poslednju kap sreće; zahtevam odštetu. “

„Od koga odštetu ? “ nasmeši se Joe.

„Kakvo je to prosjačenje ? “

„Umukni i igraj ! ! ! “

„Igraću Joe, igraću, razigraću tog jebenog papagaja i dobiću, videćeš Joe DOBIĆU. “

„Stavljam sve na prvu trećinu ! “ izjavljuje gromoglasno kako bi ga svaki pacov u ovoj rupi čuo.

„STAVITE SVOJE ULOGE. “

„Ajde, ajde.“ oseća se elektricitet u etru.
Kolo sreće se okreće, kuglica juri odlazi, prolazi.

„DOBIO JE BROJ 28. “
„STAVITE SVOJE ULOGE. “

„Eto paceru, toliko od tvoje priče. “

„Beži mi sa očiju, smežurana olupino ! “ grubo je odgurnuo Joe-a vlasnika te rupčage.

Ustao je od stola, zaleteo se i bočno naleteo na rulet, skršio stakla, hitrim pokretom isčupao elektronsku papigu iz svog ležaja.

Klen i Glu upadaju u kockarnicu.

„O pa tebe smo tražili ! “ prodere se Glu, rasteretio je svoju pacovsku facu novim ožiljkom od krhotinom stakla, euforićno grokće kao divlja svinja spremna na masakr.

„Šta vi hoćete ogavni jebivetri ! ! ! “ stara fraza je izgovorena, papiga polomljena, etar se krčka. Sretni Joe se ohrabrio i poče ispromašivati Heroja kockarnice.

„Eh Joe ako ćeš raditi bilo šta uradi to kako valja. “

„Drž ga Glu ! “ reče Klen očigledno smireno.

„STAVITE SVOJE ULOGE. “

Trči Glu trči ! hirovito trči kroz njegove misli prolazi penzioni fond, majka koja ga uvek korila da nikad neće postati ni pacovski ručak sa sosom od gljiva.
Skupio je sav gnev. Sve frustracije, i udri, fljas. Pogodio ga je direktno sa iskrivljenom šank stolicom od čiste bukovine, nažalost načetu od strane gnjida.
Puče Glu po njemu svom iznemoglom snagom, ali se oklizne i padne na prašnjav pod.
Heroj kockarnice se hrabro dotetura i šutne Glua pravo u vilicu.
Glu mlitavo vibrira od udarca, izleti mu veštačko zubalo i kao metak rikošetira i pogodi Klena u čelenku, direktaš.

„Stani Macane. “ Klen najzad isuče službeno oružje dodeljeno od stare Republike.

„Odjebi bre debela bljuvotino od kera ! ! ! “ isprsi se Heroj i pokaže mu gordo srednji prst.

Ni Klen nije od juče da trpi takve ništavne fićfiriće sa produhovljenim srednjim prstima još uvek lepljivim od bludnica, pro-kučki moderne sadašnjice slatko upakovane u paket genetske kuge, pokretne prenosnice sifilisa, hiv-a, hcv-a, na export-inport.

Propuca jadanika kao nekog šugavog, neuhranjenog pingvina pečenog u paklu podzemnih nivoa.

Pao je najzad smor.

Mrtav i krvav se izležava na jadnom Glu-u koji žestoko mitinguje u pozadini.

„Eh moj narode morao sam ga odstraniti. Tiho smišlja pandurski izgovor. “

„Sve bi vas pobijo ! “

„Bio je Bog da mu dušu prosti; dobar čovek.

Ne bi ga ja samo tako ubio, ali imao sam pouzdanu informaciju da je pre svog ulaska u vašu čestitu kockarnicu nabio napalm bombu u svoj bubrežni loj.“

„Eh bio je dobar. “

„Ali šta ću morao sam. . . “

Fisija Um-a-Una

Dorjanova statična pećina obitava u svom večno raspadnutom položaju raspadanja.

Alex sedi ili leži na turskom svilenom krevetu, dok je Dorjan samo fizički prisutan, usađen kao cvećka u svojoj mehano-trans stolici, duša mu lebdi negde spaja i rastapa sa ostalim mrtvim dušama, nežnim entitetima izgubljenim u prozračnom snu. Beg od stvarnosti.
Mrmlja nešto u sebi, psuje svog neprisutnog kompanjona Dorjana, pokušava da se sabere, smiri svoju napaćenu mladu damu u svojoj lobanji. Pokušava da je što više potisne.
Izolovao se. Prekriven je ljigavim svilama i zamagljenim plastičnim kutijama od električnog isparenja, raspravlja se večno u sebi, planovi i vizije eteričnih zvukova elektromagnetne prošlosti . . .

Dorjan gaji psiho-bube, liče na prljave sve-prisutne bubašvabe. Krckaju u ćošku u nekoj kartonskoj kutiji, valjda upravo prave neki party, svojim vibracijama pozivaju odatle nisko budžetne štetočine i marljive mrave koji su ceo život radili. Red je da se i oni opuste. . .

„Proklet da si Dorjane. “ mrmlja ispod svojih štitnih pokrova.
„Namerno gajiš te gamadi kako bi me totalno unakazio. “

Ali um mu ne miruje sledi kratkometražna vizija sa audio, stero zvukom.

„Mama ti me ne voliš, bar ne dovoljno ! “ da to je mala Una Levinii. Sedi u svom kavezu koji naziva, moja sobica, ispred nje stoji njen obrok. Pohovani paradajz iz konzerve, ratne rezerve Genetskog Džihada, prilog je toranj od svežeg krompir pirea.

„Opet kavijar ? ! ! “

„Mama ja ne volim ta pseudo riblja jaja. “

„Hoću jaje od debele kokoške ! “

„Joj mamino zlato, biće maleeeena bićeeee. . . “ odgovara joj sedeći u kutku na nekom ogromnom žutom jastuku i tiho masturbira sa Uninom omiljenom lutkicom, vec slinavom od sekreta, veoma starom, ofucanom.

„Mama šta to radiš sa mojom Meri ? “

„Ahhh . . . “ okončala je svoju etapu višestrukog orgazma koji može da doživi jedino sa lutkom Meri i to samo u prisustvu svoje sletke ćerkice.

„Ćuti Una ! I ti ćeš ovo raditi sa Meri, tako da ne seri. “ izvlači lutku iz sebe, ustane na početku sa poteškoćama prilazi kavezu svoje ćerkice.

„Izvoli tvoja slatka lutkica je završila da se igra samnom. “ Pruža joj slinavu lutku, sva se cakli na jakoj svetlosti.

„Ohhh moja Meri. “ zagrli lutkicu nežnim dečijim ručicama, poljubila je svojim baršunastim usnicama.

„Joj Meri je plakala. “ osetila je sekrete kroz poljubac.

„Meri ne voli da se igra sa tobom. Vidiš plače. “

„Plače od sreće šećeru, od sreće plače. “
„Shvtićeš kad porasteš draga. “

„Kad ću već biti dobra pa mogu napolje da se igram . . . “

Alex gleda ovaj prizor iz perspektive male Une. Oseća iskrena dečija osećanja koja su moćnija od bilo koje sile koju je i kada spoznao, ubija ga bespomoćnost tog malog dečijeg tela.
Puši cigaretu u svojim mislima, kako je prinosi ka ustima otpade mu pepeo u rukav od stare košulje koju upravo obukao.

„Prokletstvo zašto da perem košulju kad je ležerno koristim kao pepeljaru naravno da sam je progoreo na više mesta pa čovek mora da zakunta ponekad. “

Neka sila ga ipak vratila u telo devojčice.
Ufff koja perverzija, ogavno i bljutavo.

„Kako bi zveknuo onu matoru samo da mogu da izađem iz ove pseudo sobe od zarđalog metalnog kaveza. “

Pukotina na bledom krem zidu delimično objašnjava mentalni status porodice koja je stanar i gospodar pukotine, kakva je takva je njihova je.
Ko još živi u pukotini i drži ćerkicu u kavezu pa je tera da te stare metalne šipke zove sobica.
Majka joj je bila očigledno mentalno rastrojena osoba, spremna za nož Dr.Lee-a.
Izašla je iz prosorije, najzad misli malena ili mislim ja ?

„Imam osećaj da će se desiti nešto srašno ! “ kao manifestacija insektoidnog života koji je nadrealno opipljiv i stvaran.

Postao sam duh posmatrač sledećeg poglavlja Uninog života. . .

Trošno telo Une Levinii, gmiže do ordinacije, obeshrabrena ali spremna za srceparajuću psiho-farmakološku terapiju.
Zgrada interne psihijatrije stagnira u fazi maligne metastaze, četvrti stepen oboljenja.
Polako se zgrada raspada, trulež je sve-prisutan.
Gospodin Alex van Norden u delirijumu ne svesti motornih funkcija, oštrom čeličnom britvom secirao je Uninu psihu. Rekonstrukcija je neophodna.
Još uvek izigrava Doktora, zagrižen je za Palfium.
Una provaljuje zadnji ulaz zgrade, ležerno ulazi i šeta se kroz zabranjene hodnike psihijatrije, arhitektonske arterije, popucali kapilari, zakrečenja vena, trombovi sastevljeni od katatoničara.

Dr. Lee prolazi gunđajući neke nebuloze. Drži u rukama obilnu hrpu dosijea i neispunjenih recepata.

„Doktore ! ! ! “ promuca Una.

„O da, da, devojčice sećam te se, još uvek te nisu pustili napolje ? “

„Bez brige, zato je tu Dr. Lee, sačekaj malo pa ću te rešiti.“

„Ali ja . . . Doktore . . . “

„Kazem ti dete sačekaj imam kratku amputaciju glave, kaže pacijent da mu sopstvena glava smišlja atentat na telo. Veoma ozbiljan slučaj.“

„U ostalom možeš doći samnom prijaće ti prizor brze amputacije. “

Dr. Lee vuklja Unu sa sobom kroz razlivene hodnike, građevina transmutira sa vremena na

vreme, posledice Republičkog Necromansera i njegovih paklenih principa.
Stigli su u operacionu salu br. 101
Sestre i asistenti bulje u Lee-a, miris straho-poštovanja se razliva u etru prostorije.

„Pa da počnemo . . . “ prilazi Doktor pacijentu, hemijskim osmehom ispituje sindrome i procenjuje mere pred operativne sedacije.
Okreće se 180 stepeni, Sestra prinosi tacnu sa skalpelima, mačetama i katanom.

„Sestro Anastazija od Ekstazija puknite pacijentu anesteziju koju je toliko želeo.”

Sestra zaobiđe operacioni sto, uzima malj i bez ikakve empatije spuca pacijenta u potijak.

„Vidite drage kolege kako je efikasan moj metod anestezije, preporuči ću ga na konzilijumu onih pametnjakovića, matorih snobova od lekara koji u praksi nisu sposobni ni slepo crevo da operišu. “

Lee munjevito prihvata prastaru katanu i vitla oko sebe, rotacijoni pokret pre-okreta, oštrinom uma odfikario je glavu pacijenta.

Glava je stvarno oživela u trenutku amputacije, sikće, grokće preteći.

Cela sala je potopljena krvlju pacijenta, Una se trese od prizora.

„Držte jebenu glavu ! ! ! “ urla Dr.Lee i histerično trčkara po prostoriji.

Krvava šljapkavica, sve obuhvatna gustina crvenog tonaliteta, blago maglovito isparenje krvne protoplazme budi demone.

Pojavljuje se Republički Nekromanser.

Nekromanser : „Budale, idijoti, ko ti dade hiruršku dozvolu Lee ? “

„Ne drvi ronzava veštice. . . zar ne vidiš da radim ? “ odbrusi nervozno Lee.

Nekromanser stvara energetsku prizmu, oštri je astralno, ispaljuje kao iz topa.

Prizma tragač detektuje Lee-a, sprema se u napad . . fiiijuuu.

Nije ni Lee pao sa Marsa, teleportuje se iza Sestre Anastazije, prizma rokne u glavu pobegulju.

Slučajnost ?

„Uspeh ! “ vrišti Lee kurčevito. „Hvala ti drtino, he he. Hteo sam te svakako prizvati imam posao za tebe. “

„Posao ? “ isčuđava se Nekromanser.

„Zar si čuo već za tu reč ? “

„A šta znači ? “

„Slušaj prgavi demonu stvarno nemam vremena da se raspravljam sa tobom, pacijenti čekaju. Nego zar nije tvoja dužnost vaskrs republičkih građana, po zahtevu Ministra za mortalitet ? “ cereka se Lee.

„Između ostalog sam dao zakletvu i za to.“ gunđa Nekromanser.

„Pa šta onda čekaš ? “

„Evo ti bezglavi pacijent, oživi ga proklet bio ! “

Dr. Lee gordo zapali tompus i retorički se obraća ekipi hirurga i medicinstih sestara.

„Vidite, pacijent ne samo da je izlečen već će biti preporođen, istina bez gleve ali sa adekvatnom farmakološkom terapijom progledaće kroz bradavice a hraniće se kao beba kroz pupčanu vrpcu.“

Una jeca u tihoj magli u kutku hirurške ordinacije.

Jedna Una. . .

Jedina Una. . .

Jadna Una. . .

Dr. Lee je po nekima svirepa spodoba, monstrum. Istina je da je on samo još jedno razočarano biće , koje je želelo da bude Bog pa. . . skoro mu je i uspelo dok ga nisu omeli demoni ljudskosti sa kojima je, bar je tako mislio, odavno raskrstio. Demoni i gnusne larve nikad ne spavaju, uživaju u svojoj sluzavoj egzistenciji, iskušavati ljude je njihova večita misija. Ni Lee nije izuzetak. Pokusao je da beži od njih. Da stavlja maske, dograđuje svoje fizičko telo, ipak je bio vrhovni hirurg pa se služio malo ekstremnim metodama ali „Ko ne radi taj ne greši " glasila je njegova već ofucana i krajnje dosadna parola.

Često je razmišljao o novim pokušajima usavršavanja ljudi koji su po njemu krajnje

izvitopereni. Ukrštanjem Dature Skopolamin (sastav biljke poznatije kao Bunika) i kineskih žohara je možda protuotrov ljudske devijacije, misli tiho Lee dok mu se ponovo ljušti koža sa obraza koja više nije njegova. Verovatno je ukrao sa nekog jadnog katatoničara smeštenog u jednoj od tih psiho-somatskih ustanova koja u stvarnosti ni ne postoji samo u umu jadnog bolesnika.

Šta će njemu kad se već odavno separatisao od materije. Ko mu je kriv. U trenutcima kada se diže iz tog katatonicnog stupora samo bulazni kako ga probadaju iglama i razno, raznim sečivima, demoni pakla, koje je po konzilijumu Doktora sam sebi stvorio. Pognutih glava ga sažaljevaju kao da je na samrti. Dok Lee vidi samo meso. Tkiva koja su mu potrebna i ne obraća pažnju na empatiju svojih kolega.

U njegovom tajnom skrovišto (koje je nedostupno drugima) teše ga njegovi ljubimci, pseudo-mačke prikačene na aparate, igle ulaze i igle izlaze iz njihovog mačijeg mesa, prolaze kroz razno razne metastaze. „Moje svirepe i duboko zarazne pseudo mačke su deo moje utrobe, moji

moćni demoni abdomena. Razumete oni su deo mene i bez mojih gena, tečne plazme one umiru. . . Šta ja objašnjavam mojim retardiranim kolegama koji bi trebali biti savesni kao lekari koji su položili Hipokratovu zakletvu a sve što znaju je da razmenjuju međusobno anestetike i analgetike. Da ne zaboravim da su prvaci u ispisivanju recepata za pacijente kojima medikamenti nisu ni potrebni, samo možda neka osoba da utoli njihovu samoću ili neki dosledan kućni ljubimac. Opšti nedostatak ljubavi je postala globalna pojava i veliki problem čovečanstva. . . a oni ništa ne poduzimaju po tom pitanju. "

„Leči se na razno razne načine, sintetičke zamene ispunjavanja praznine u dušama ljudi, pacijenata. "

Dok je većina lekara odustalo od finalnog leka spasenja, Lee još uvek traga prvenstveno zbog sebe ali oseća odgovornost i ka ostalim jadnicima, naravno samo da ga veličaju i da ostavi trag u procepu vremena i prostora.

„Od slučaja Une Levinii su ostale moje kolege davno odustali ti šarlatanski jebiveti, jadnoj

devojci se toliko smučio svet da samo povraća žućkasto smeđu žuč sa primesama caklene krvi i ostalih telesnih tečnosti. “

„Pukni infuziu tom lešu od devojke, kad već sve povrati, infuziju i specijalne rastvore neće moći, može i 0.5 Atropina. Valjda će oživeti lešina. “

„Razumem, šefe ližem vam dupe junačko. “ odgovara tehničar Doktoru Seraninu „Koji je uprkos činjenice da je moj bivši učenik i pacijent jedan retardirani idijot, koji nema um da prihvati radikalne metode lečenja. O njegovoj sviti tehničara da ne pričam, uštogljeni dupelisci koji izvršavaju svaku jebenu komandu tog idijota. . . hmmm bar mu je bulja uvek čista od crvenih nadbulih jezika tehničara. “

„Jedva sam spasio jadnu devojku kandži tog mog bivšeg pacijenta, što ga izlečih ?
Verovatno bi je održavali na aparatima sa najvećim bolovima i mukama.

Ne dve ne tri nego četiri netačne dijagnoze su joj postavili koje glase : Atrofija globalis; Narkomanija; Anoreksija; Dehidratacija i pred komatozno stanje. “

„Ova poslednja je delimično tačna ali to bi primetio u sivi orangutan sa planina. . . eh moji medicinari sa našom prostitucuijom od institucije. “

„Nađoh Unu u najrđavijoj sobici gde debeli i svirepi pacovi caruju, prikačena na infuziju i još koje kakve aparature za održavanja materijalnog tela u funkcijonalnom stanju.
Ccc. . . pomislih dok sam je skidao sa tih gumenih priključaka. Dao sam joj ležerno 0,02 mg Palfiuma radi sve opšte saradnje i goriva kako bi telo imalo snage da otrpi premeštaj. . . “

„Idemo malena. “ šapuće Lee toplim glasom.

Koračaju mračnim hodnicima za koji su odavno zaboravljeni, do privatnih odaja Dr. Lee-a gde su sigurni, smestio je u svežu postelju unutar svog

skrovišta. Seo je u svoju fotelju i pustio pseudo-mačke kao i svoje misli. . .

Devojka ima rupu na duši koja je veća od traga sačmare na telu prokletog heroja. Dograditi dušu, suptilno telo je već puno veći izazov od ispisivanja koje kakvih terapija i dijagnoza. . .

Bela Mamba inc.

Precesiozni presek u Alexovoj prošlosti :

Kretnje mladog Alexa sve više i više liči na pokrete mehaničke životinje, savršena jednostavnost arhaičkih insekata.
Pravila potrebe diktiraju ritam akcije.

Nema veće sile koja je sposobna da demoriliše čoveka od potrebe, pomisli on, možda čak i govori sa nekim nevidljivim entitetom sa druge planete. ? !

Šupljina njegovog života mora biti ispunjena makar blještavim larvama. Potrebna mu je lekovita hibernacija, nežno maženje krhkih nervnih završetaka.

„Moji nervi su postali kao praškasta porculanska lutka.“ izjavljuje na Bazaru pored kineskog lutkara.

Samo je nedelju dana prisutan u Međuzonskom trgovačkom kvatru Bazar i već je postao upadljiv za stanovnike koji su počeli da nagađaju njegov identitet.
Ogovaraju njegov izgled :

„Taj mladić je toliko mršav i toliko bezličan. . .“
Šapat opakih kritika se proliva iza svakog ćoska.

„Verovatno je agent republike ili druge organizacije, kako samo klizi kroz prostor, ipak jedva je vidljiv, proziran, želatinast.“

„Čovečija ribica mu nije ravna. . .“ beskonačno iritantno mumlanje sve prisutne gustine Bazara. Trgovci bolje da trguju sa vremenom, imaju ga na pretek. . . odmoran mozak trgovačke mase moli za temom ogovaranja.

Trgovci za tezgama veoma lako trans-mutiraju u hrpu beskorisnih baba koje nemaju u životu više nikakvu obavezu samo da tračare još žive i

pokretne mlade stanovnike. Vapaj starosti postaje prezir mladosti. Ljubomorna lica išarana ožiljcima života. Isušene šljive proklinju smrt, jedini spas, što im u isto vreme predstavlja naj dublji strah, urezan na moždani disk spreman za remont, reciklažu.

Alex se ne obazire. . . na šumove je navikao, iskustvo koje je pokupio špartanjem od nivoa do nivoa, prokletih podzemnih nivoa bez svetlosti, tračka pozitivne ambicije. . .

„Dečko bez očiju. . .“ tako ga je nazvao jedan ugledan trgovac mesom genetskih ajkula.

Nosio je crne sunčane naočare koje su bacale odsjaj duša ljudi koji su pokušavali da ga gledaju u oči.

Koračao je u pohabanom isflekanom belom odelu, putanja njegovog života oslikavala se na odelu. . . ko je doživeo takav način života taj intenzitet ne pita, ne sumnja i ne priča.

Imao je svakodnevnu rutinu koja podrazumeva potragu za otrovom bele mambe retke zmije, izumrla vrsta večno klonirana radi ilegalne trgovine lekovitim otrovom.

Otrov bele mambe je Republika zabranila zbog razmnožavanja intelektualno nadmoćnih osoba, entiteta koji su zbog svoje svesnosti postali pretnja funkcionerima. Veoama bi lako došlo do tihe pobune koja nikad ne bi spavala, oka sklopila, dok ne bi nežno smenila trulež od sadašnjih funkcionera.

Revolucija B.M. (bela mamba) je zamišljena kao prva revolucija, neprimetna revolucija u istoriji ljudi. Niko ne bi primetio razliku, inplantirali bi kopije ljudi i kao virus bi bešumno zarazili okolinu.

B.M. organizacija je osnovana kao neka inprovizovana teorija haosa, tihog intelektualnog haosa.

Cilj je bio opšta demoralizacija državnog sistema kroz sam sistem. Evoluciona revolucija sa primesama isparenja otrova bele mambe.
Otrov ili lek ? kome kako. Stvara transparentnu opnu na očima ljubicaste boje.

Mnogi članova B.M. su upotrbljavali kontaktna sočiva, sunčane naočare svih boja i oblika.

Način otkrivanje B.M. agenta (izvod iz službenih arhiva Republičke Službe Unutrašnje Bezbednosti).
član 45/1
- legitimacija svakog fizičkog lica sa sunčanim naočarima, ako se fizičko lice opire pri zahtevu skidanja naočara hapsite dotično fizičko lice zbog osnovane sumnje članstva terorističke grupe B.M.
zakon 652/2
- članovi grupacije B.M. neprijatelji su Republike, opaki teroristi i deformisani perverznjaci.
svim članovima je presuđena smrtna kazna.
Odobrio : Republični Necromanser

Većina članova B.M. otpora su stradali od strane Republičke Službe Unutrašnje Bezbednosti. Oni koji su preživeli surov genocid lutaju kroz nivoe kao izgubljene duše.

Alex se svakodnevno suočavao sa nebavkom B.M. otrova sve dok nije upoznao mladića pod imenom B.B.

Upoznao ga je tokom svoje rutinske šetnje Bazarom, što je drugima delovalo kao inspekcija od strane Republičkog tajnog agenta.

Maska sa kojom je Alex obeležen u kvartu mu je išla u korist. Niko ga zaista nije dirao niti išta pitao, stvorila se lažna percepcija Bazarske bagre bila je suviše smešna za B.B.-a.

Danima ga je posmatrao, pratio i analizirao. Svidela mu se njegova ležernost stil kretanja uopšte.

B.B. nije bio član B.M.-a samo pasivan simpatizer. Posedovao je nešto specifično u sebi,

svako je to primetio prosto je izbijao oči drečavom lepotom. Sijao je kao zlatna zora.

Njegove oči zaražene B.M. otrovom izgubile su porculanske beonjače, a purpurni sjaj se pretvorio u crn veo, mračne duboko postavljene oči ugrađene u mekanu lobanju.

Bio je zgodan na prvi pogled bar je tako zračio pa sa tim i manipulisao percepcijom okoline. B.B. miljenik žena, nonšalantan sin bogataša sa neiscrpnim novčanikom, sedeo je tog jutra u maloj čajdžinici. Već tri dana diskretno prati kretnje mladog Alex-a, zauzeo je mesto sa najboljom perspektivom, sve-pregledna pozicija, u upečatljivom i neponovljivom B.B. stilu.

Pored njega je sedeo anonimus koji se predstavljao kao Dorjan.

Dorjan je bio samo skica, obris senke, većina ljudi ga uopšte nije registrovala. . . savršen agent.

Dok se Alex raspravljao sa trgovcem rakova i morskih proizvoda B.B. mahne desnom rukom, šaka mu se zgrčila u neki čudan simbol. Trgovac videvši signal prekida raspravu i poslužuje Alex-a B.M. otrovom. . .

U međuvremenu Dorjan se sredio i postao vidljiv, satkan od čvrste materije, od krvi i mesa. Prišao je lagano Alex-u, bez glasa ga pozvao na jutarnju čajanku.
Za stolom niko nije progovorio, krenulo je upoznavanje mimkama, gestovima.
Facijalni mišići se grče i opuštaju. Konverzacija pomoću telepatskih receptora. . . B.B. skida mračne cvikere i pokazuje pravu boju njegove duše. . . tama postaje sve prisutna realnost. Svi dosadašnji problemi koje je Alex mislio da ima, isčezli su. . . misao je postala jedina realnost koja je počela da vlada svetom. . . eho u tami je obitavala. Srž tela B.B.-a.

„Ecco Hommo“

Ispovest šamana, pećinskog proroka.

Nekada u šmrkljavoj mladosti sam hodao po belim blaženim oblacima kokaina. . . kanali koji se nalaze u čovečijoj hipofizi su polako urlali od električnih bolova. Euforični momenti mehaničkog prosvetljenja. . . mladost ludost - kažu svi narodi i nacije.

Sleteo sam sa oblaka kao beli anđeo u epizodi silazak anđela, normalni ljudi i normalne žene me nisu ni videli ni osetili bilo kakvo prisustvo.

Obitavao sam u kišnoj prašumi i lovio biljku puzavicu Ajahuasku ili te Yage (Bannisteria Caapi) kako to indijanci, domorodci zovu. . .

Putovanje kroz vreme i prostor bez fizičkog pokreta. Sretao sam u tom svetu zelene svete

jaguare obložene svetlucavim smaragdima, Isusa još uvek razapetog kao divno slikarsko platno sa razlivenom kadrium crvenom bojom, Muhameda zadrtog dilera svega i svačega. Ja vam kažem sveti Mujo može da nabavi sve što ti padne na pamet. Probudio sam se u smaragdnom gradu sklupčan u Budinom krilu iznad koga je stajala kraljevska kobra, kapala nam je otrov na usne. Probudili smo se.

U podnožlju himalaja sreo sam izuzenu osobu, plesača sa mačem. . . njegov mač je plamen crvenog zmaja. Kako li divno pleše. Kaže da ga zmaj vodi i niko drugi nema uticaj na njega. Hvatajući zmaja sedim u lotosu oko mene blistaju raznobojni lokvanji, lotosi, lijane. Zmijar me vrbuje svojim hladnim zmijskim očima. Utonuo sam u dubinu jezera. Na dnu sam našao knjigu mrtvih. Otvorio sam knjigu a u knjizi mobilni telefon. Na ekranu piše DIAL 666. Znatiželja postaje jača od mene i pritisnuo sam DIAL. Demone sam zvao demone, demoni su i došli sa slepim Azag-Thothom na čelu armije. Samo igle ulaze i izlaze, demoni kidaju moje telo, u podzemne nivoe razno raznih paklova.

Prošlo je hiljadu godina ili samo jedan dan ne umem da razaznam, inplant Fenix 1000 se aktivirao u mom srčanom mišiću. Bio sam mrtav a sad sam vaskrsao i prosvetlio se oštrom svetlošću večnog sunca.

Mrtvac koji hoda. Mrtvac je našao sebi jedan lep štek, ćošak u Međuzoni. . . postao sam prosjak, propovednik i prorok.

Čovek mora da crkne da postane prorok i nađe dilera u sebi. . .

„Prokleti da ste svi ! ! Sjebali ste jednu nekada divnu zonu ! ! “

„Sve prisutni neonski ekrani vas manipulišu ! ! Izgubili ste svoje pravo Ja ! ! Slepo sledite ideje republičkih manipulatora, idolizirate vaše mrtve bogove ! ! Ja dolazim iz sveta mrtvih i donosim vam opomenu ! ! Dok vaši zakrečeni kanali hipotalamusa su zasićeni lažima ! ! Doćiće oluja, moja oluja i neće ništa ostati samo bezdan pustoši, pesak sahare će prekriti sve ! ! Dizajnerske droge vam neće pružiti spas, samo će vas još više zakopati ! ! Veliki republički manipulatori mi ne mogu ništa, Ja sam već mrtav, kako ubiti, ućutkati nekog ko je

već mrtav ? ! Otvorite oči, suočite se sa surovom realnošću ! ! Bolje pre nego kasnije, možda će biti prekasno ! ! Jedini put je da metabolišete svoje droge koje će vas prekriti tokom oluje ! ! “

Tako sam urlao na ćošku na prolaznike, polako sam prisvojio krdo isto takvih slepaca samo su u mene buljili sa ogromnim tupim transparentnim očima. Još malo, mislim se i moraću da isceniram svoju smrt i tako postati živa legenda. Žrtva. Ljudi će pre pratiti nečiji duh nego čoveka od krvi i mesa. Tad će da krene moja oluja, moj stampedo, šok za sistem, reinstalacija svih uređaja, preporod za SVET.

Stani ogavni jebivetru ! !

(odjeci u tami, tamo gde više nismo sami.)

„Jednog dana se neko zatekne sa bebom a neko sa začepljenom jetrom u krilu. . . “ kaže Lou Uni.

„Kako to misliš ? “

„Ustajem ti ja i bacim pogled na svoju ženu “ nestavlja Lou „Dobila je bebu odjednom. . . Gde sam bio ja ? Ko to zna. . . pogledam ispred sebe a ono moja slatka jetra mi se rastapa u krilu. “

„Kako to misliš ? Ti si lud. “

„Ahh žene. . . kad ćete shvatiti da u životu postoje i druge stvari osim kurca, beba i babinog pekmeza. . . sve ste iste kao što je moj prijatelj Lee rekao, posebna rasa parazita sa druge planete. “

„Stani nemoj tako Lou. . . “ Una se zamisli Ovaj je stvarno otkačio. Kakav bre Lee koji ga je izvarao na sve moguće i ne moguće načine. Jadni pogani gad, više nema nade za njega. . .

„Da da. . . jadnice moja. Nema više mesta na ovom svetu za žene pogotovo sad kad nam više niste ni potrebne za razmnožavanje. “

Jadna Una

„Umukni Lou nemoj da te ja raspizdim sa mojom nebeskom silom, matoro drtino. “

„Jadnice ko ti je mazao oči nitro-glicerinom. . . “ pevuši Lou odsutno.

Dr. Lee upada u prostoriju na hitnu intervenciju.

„Kako su dragi moji pacijenti ? Lou ko te putio iz ludare ? Ovi moji medicinari baš nemaju stila, dakle na kojim ste terapijama ? Ajde brzo recite

čika doktoru. . . “

„Marš napolje Lee ! “ zagroktao je Lou gromoglasno.

„Ooo vidim da je gospodin Lou na anti-depresivima pa ga treba deprimirati za nagradu. “ brzo je izleteo organski pipak iz zida sa špricem punog Haloperidola, zario se pravo u vrat Poganog Lou-a.

„Terapija matori svakom po zasluzi he he. . . “ skoči Lee da pleše valcer dok Pogani pada na zemlju ošamućen.

Jadan Lou a ne Una, bar ne za sad.

„Stani ogavni jebivetru ! ! “ odjeci u tami, gde više nismo sami.

„Ne, ne tu je doca da vam pruži bocu. . . Sestrooo ! Gde je ta jeftina drolja ? Nebitno. . . reci mi koje su tvoje tegobe ? Lou će biti likvidiran,

postao je previše opasan. . . ugrožava integritet Moje Republike, da da. Uff, previše tenzije u hipotalamusu neka, neka. . . sve će to doći na svoje, kada mozak bude sam metabolisao svoju drogu. . . a dotle pa. . . stvarno ne znam. Što bi i činio nešto drugo, nikom ne odgovara terapija, tretman uopšteno, odnos između doktora i pacijenta. Svako želi stvarnost, ali nisu spremni da prihvate činjenicu da je stvarnost jedna kučka. Stvarnost zna da bude surova. Pogotovo ako te ugrize za dupe. Jel' tebe lutko ugrizla stvarnost za guzu ? Nisam ni mislio. . . nisi ni svesna svoje isektoidne prošlosti. . Ehh treba da imaš jaku petlju da se suočiš sa tim. Dakle koje to lekove uzimaš ? "

„Prekinula sam sa terapijom. . . tvoji lekovi nisu dobri samo umrtve čoveka. "

„Umrtve ? misliš sediraju. . . nemoguće je spremiti omlet ako ne razbiješ koje jaje. . . znači ni tebi ne odgovara terapija. Pa šta bi ti ? Hoćeš da se jebeš a da ti ne uđe. . . jednostavno tako ne ide. Ispisaću ti neke najnovije lekove, koji su tako

čudesni da testiranje nije neophodno. “

„Ja nisam eksperimentalni pacov ! “ izjavljuje Una hirovito.

„Naravno da nisi, ja ne eksperimentišem. Ja radim ! Hoćeš li ti dozvoliti da ti pomognem ili želiš da završiš kao Pogani Lou ? “

„Hoću da sarađujem, prihvatam taj famozni novi tretman. “

„Odlično, odlično. . . vidi ovog Lou-a gori je bez svesti nego sa njom. Evo recepti za lekove koje možeš podići u svakom Drugstore-u, što zabačenije to bolje. Između nas onaj prokleti Republički Nekromanser prati svaki moj korak. Mislim da me je uzeo na zub. . . On hoće da dokaže da sam šarlatan dok ja znam da je on šarlatan. Osećam njegov pogani zadah za vratom, blizu je. Znam. Mala brišem odavde. . . ako te iko pita nisi videla ni traga ni glasa o meni. Dobro ? “

„Dobro doktore. “

„Stani ogavni jebivetru ! ! “ čuje se glas Republičkog Nekromansera.
Lee je ispario. Republički Nekromanser opako gleda Unu.

„Ej ti, mala gde je taj šarlatan Lee koji je umislio da je doktor. “

„Pa zar on nema doktorsku diplomu i legalnu praksu, koliko ja znam on je načelnik Međuzonske bolnice. “

„Hmm, da jeste ali ne zadugo. Imam neke nerešene račune da rešim sa njim. Otišao je predaleko sa svojom praksom. Republika se regeneriše zahvaljujući meni i neće više tolerisati njegove ogavne metode i eksperimente. Dr. Seranin on je poslušno kuče. On će ga zameniti. Dakle gde je Lee ? Poslednji put te pitam ! “ zvučao je preteći dok ga je Una gledala. . . više kroz njega nego u njega.

U međuvremenu je neko razvalo vrata.

„Una ! Samo se opusti i da nisi ništa zucnula ovom raspadnutom demonu ! “ upada Dorjan sa svitom svojih Azazela razvalivši klimava vrata sobice.

„Pa bezubi demonu, ko ti izbijo zube ? Ahh kako sam mogao biti tako naivan, ovako ćeš mi lakše popušiti zar ne ? he he. . . U napad moji opaki Azazeli ! “ Dorjan prekrsti ruke i sa osmehom posmatra kako Republičkog Nekromansera kidaju na komade Azazeli. Ovaj put mu neće pomoći ni najgora kletva. Prilazi ostatcima koji su bili Nekromanser odkopčava pantalone i sa ogromnim uživanjem piša po mesu, krvi i truloj ektoplazmi.

„I tako ja Dorjan Grof od Ataksije oslobodio sam naš svet od ovog odvratnog demona ! “

„Dorjane lepo od tebe što misliš na nas, inače od kad si postao Grof ? “

„Pusti me da uživam, šta je sa starim Lou-om ?

Bio je dosadan jel' ? Sve se plaća sve se vraća. . . nego Lee gde si sad ispario ! ? Neka ga mali je svet a sad mi je dužan uslugu i on to jako dobro zna. " Dorjan se veseli i gađa svoje sluge Azazele ostatcima Nekromansera.

„Kad si video poslednji put Alex-a. "

„A da Alex je uleteo u neki novi biznis prodaje placebo naivčinama. . . hmm tipično za njega. Nikako da ga navatam da se zezamo malo, samo šparta sa nivoa na nivo, valjda je prestao da spava. " pogleda gore u nekom čunom transu.

„Lee, pojavi se. " pevuši.

„Lee, čika doktore. "

Stvorio se Lee istom brzinom kako je i nestao. Opipava pukotinu na razvaljenim vratima dok drži u drugoj ruci saksafon.

„Tu si Lee. Gde si bio ? Zakasnio si sa jedne divne predstave. . . eh šta češ tako ti je to. Možda ti je može ispričati Republički Nekromanser. "

Dorjan zabaci glavu i cereka se kao neki zadovoljni mali debeli pacov.

„Bio sam na jednom divnom koncertu eksperimentalne muzike. “ zasvira na kratko u saksafon. „Izvođači su bili toliko odlični da sam im morao maznuti saksafon dok je trajao intermecco. “

„I treba ! “ urla Dorjan i pije rum iz neprovidne boce. „Bravo majstro ! Bravissimo ! “

„Kao da sam sanjao da tvoji Azazeli kidaju jadnog Nekromansera koji mi diše za vratom. “

„Tvoj san se ostvario Lee, evo ga rasut po celoj sobi. “

„Divno Dorjane znaš da si mi oduvek bio kao sin umesto sina. “ smeška se zadovoljno. „Nek sad matori demon pokuša sebe da vaskrsne. Što mu je inače bila dužnost po zahtevu Ministra za Moralitet. Ehh crknuta baba-veštica zapostavlja svoje dužnosti, baš nema stila nije ni imao dok je bio živ. Moja dužnost je da ti se odužim Dorjane za

ovaj pre-plemenit poduhvat, i zbog toga svima Palfiuma ! “ otvara fiole Palfiuma i deli ih, malo Dorjanu malo Uni i malo sebi. Svi su ih pohotno i zajedno ubrizgali pravo u mali mozak. Lee sad u euforiji ispisuje recepte za Palfium Dorjanu kako ne bi rekao da je nezahvalni gad.

„Evo ti recepti mislim da će ti terapija odgovarati. “ smeška se podlo „I ne zaboravi da me zvrcneš ujutro. “

Kada nađeš nerv Srži. . .

Duboko u epicentru vremena i prostora nalazi se mesto koje ljudska psiha (čak i napredni primerci) ne može da spozna. Centralni nerv naše realnosti naravno ne obitava dugo na istom vremenskom i prostorskom intervalu.

Stanar te pokretne vremenske kapsule je Bog svih realnosti Arhannektus Nukleus. Sveprisutno biće koje čak možda ni ne postoji. Doslovno rečeno pravi balans i prati tok vremena kako se ne bi kojim slučajem zadesio neki paradoks, pa s'tim razorio sve što je bilo i sve što će biti.

Potrebna je ogromna količina energije kako bi to dotično biće regulisalo dešavanja u konstantnom grču da će makar i sa najmanjom sitnicom nastati poremećaj u toku vremena, kao neka vrsta apokalipse. Sve što je bilo gore biće dole i obrnuto.

Paradoks je neizbežan, čak i poželjan na neki uvrnuti način. Strah od promene i haos nastao bi užas. Kao i otkrivanje prave realnosti.

U potarzi za Vešticom

Alex van Norden je još opsednut Uninim duhom i glasovima čoveka koji ne postoji. . .

Kroz jecavu i očajnu ekstazu moli čoveka da nestane, isčezne iz njegove kristalne lobanje (kako je intimno nazivao svoju glavu). Patnja koja na njegovu žalost ne prestaje.

Dok je Dorjan imao drugi plan i po rečima Utvare koja je nestala Alex je neophodan da reši tu zapetljanu misteriju postojaćih svetova i materijalnih nivoa. . .

Posle kratkog razmišljanja Dorjan je zaključio da je put ka najnižim nivoima ne samo neophodan nego jedini razumljiv način nalaženja zagonetne Utvare. Duboko ispod 4.-og i 6.-og podzemnog nivoa čak ispod nivoa opasnih dekadenata, animalnih spodoba koji su nekada bili ljudi, pre raznih neuspelih operacija i genetsko-hormonalnih

mutacija. Oni koji žive bez razuma, i kakvog pravila. Ogavna i odbačena vrsta stvorova.

Po realnoj proceni trebali bi biti na 8.-om podzemnom nivou.

„Idemo Alex šta si se ukipeo kao neki venecijancki koktel od mermera. . . “

„Da da. . . “ mumla potvrdno.

Tragaju za psiho-vešticom. . . vucaraju se po hodnicima satkanih od lepljive mase koji podsećaju na arterije i vene stvorenja u kome su oni samo sitna bića, kao što su leukociti u krvi.

Dorjan pregovara sa domaćinom ovog tunela. . . Čovek (bar je nekad bio) izlazi iz zidova ogromne arterije-tunela.

„Šta želite knorrr, od mene knorrr ? “ mumla stvor koji je kasnije nazvan Knorrr zbog govorne mane. . .

Knorrr je bio oguljene kože sav u svetlucavim ranama, vene i meso nije skrivao od nikoga. Od koga bi tu i skrivao ? Odlično se uklapao u okolinu. Njegovo meso i telo je čini se da su od iste materije kao i tunel. . .

„Tražimo Altaire Psiho-Vešticu. “ odgoviorio je Dorjan ubedljivo i bez straha.

„Hmm knorrr, Altaire je knorrr, tamo gde je uvek i bila knorrr. “ grimasa na licu kreature se naglo promenila u trenutku kad je Altaire spomenuta.

„A ko to knorrr, traga za Altaire knorrr ? “

„Poslednji Vitezovi Genetskog Džihada, izaslanici starog sveta. “ ponosno laže Dorjan.

Knorrr nemo bulji u njih kao da nije svestan šta mu Dorjan priča.

„Dobro ako je, tamo. . . “ nastavlja Dorjan. „A gde je to ? “

„Knorrr mogu vas odvesti do nje ako već knorrr, ne znate knorrr, put do Altaire. “

„Bili bi ti večno zahvalni plemenita Spodobo, vodiču naš kroz tamu. . . “

Dorjan je uvek bio slatkorečiv kad je to bilo potrebno. A sad je bilo najpotrebnije.

Alex se i dalje pati sa svojim demonima, kroz svoje misli govori, mumla, prepire sa svojim intimnim utvarama. . . zlobna i neurokratska igra koja mu je proto-karmički nametnuta.

Alex postaje baš takav pacijent kakve je u prošlosti svog nedovoljno dugačkog života ismevao, začikavao i ponižavao.

Kolo sreće se okreće. . .

Pruženo-primljeno. . . zakon Univerzuma na delu !

Krenuli su za Knorrrom u hodnike tame. Gustina i vlaga podzemnog vazduha ih dekoncentriše. Klaustrofobičan ambijent tunela odiše sa snažnim osećajem nelagode. . .

Tunel se širio i sužavao, sve po organskoj potrebi bića u kome trenutno parazitiraju. Ko bi uopšte pomislio da je jedan ceo nivo jedno organsko biće koje je verovatno uvek obitavalo tu i pre ljudskih parazita i mutiranih sinbiota. . .

Dubine ovih i još dubljih nivoa su drevne, sirove i tamne. . .

Na zidinama tunela nalaze se zarobljena bića koja jecaju nemo u svom preseku materijalnog pakla. Svi su jedno-obrazni kao Knorrr. . .

Stvor koji obitava izmedju dva nivoa podzemlja drevniji je od samih nivoa koji su se tokom nagomilanog vremena dograđivali na njega i oko njega.

Gigant je Eonima u stanju duboke hibernacije čeka pravi čas i odabranu osobu sa Znanjem da ga probudi iz dubokog sna i oslobodi hibernacije.

Altaire kaže „Doći će pravi čas kada planete budu u pravom položaju On će se pojaviti i probuditi moćnog Pra-Boga, Sototh-Kabeka. “ Veštica poseduje tajnu vezanu za moćnog Titana.

Kapija satkana od srebra blještala je na kraju mračnog tunela. Knorr je nestao na način kako se i pojavio. Bez pozdrava ili bilo kakvog zvuka.

Alex bulji praznim očima. Sjaj konfuzije i nerazumevanja mu se očitava u pogledu. . .

Knorrr nestade pomisli Dorjan. Kapija do Altaire ? Da, mora biti.

Kapija je izgleda čista iluzija što se ispostavilo nakon Dorjanovog pokušaja da potraži zagonetnu bravu. Slučajno je probio hologram rukom. Prolaze kroz kapiju kao da nikad nije ni postojala.

Iza portala ih iznenada obasjala sunčana svetlost. Davno nisu videli takav prizor. Alex tvrdi da je u detinjstvu video sunčanu svetlost ali nikada nije video drveće i predivno plavo nebo, zeleno rastinje. Ptice su cvrkutale a žabe grohotom kreketale. Ostali su paralisani od lepote koja se iz nekog određenog razloga skrivala velom iluzije. Ispred njih je bio put sa kamenim pločama. Na jednoj od prelepih mermernih ploča nalazilo se jaje. Obično jaje veličine nojevog jaja.

Odjednom krah jedna pukotina se stvorila na njemu, pa još jedna pa tako dalje sve dok se nije izleglo. . .

Alex zgrbi Dorjana za ruku kao da je ugledao samog Đavola. Dorjan nije razmišljao kakva bi spodoba mogla da se pojavi iz nojevog jajeta. Sigurno ne noj. Ili ipak ? Tenzija je momentalno prestala kad su ugledali tog miserijoznog stvora. Stvor ili stvoroid je bilo jedno ogromno pače sa crvenim očima.

„Dobro došli Ooo hodočacnici koji tragate za Altaire. “ reče ljudskim glasom pače.

Dorjan se začudi ne obraćajući pažnju na Alex-a koji je svakako bio van sebe. Usvari upetljan u samoga sebe.

„Plemenito biće vodi nas kod Veštice kako bi nam razjasnila našu putanju kroz nivoe, svetove i dimenzije. ’’ promrmlja Dorjan svečano.

„Ehh vi ljudi mislite ako je nešto ili neko bitan mora da bude i u skladu sa vašim očekivanjima ? Ja sam Altaire u svom omiljenom obliku. ’’ reče pače.

Alex nije obraćao pažnju na razgovor. Bio prosto fasciniran lepotom vedrog neba, prelepe prirode koja ih je okruživala. Dok je Dorjan prživeo pravi šok videvši Altaire kao pače sa crvenim očima. Altaire Psiho-Veštica pače sa albino crvenim očima ? Što da ne. Viđao je i čudnije stvari u životu. Na kraju je Dorjan prihvatio i tu njemu čudnu činjenicu.

„Da pogodim, tragate za Arhannektusom Nukleusom. Zar ne ? ’’ izusti Veštica.

Jednostavno su obojica ostali nemi na tu izjavu. Nije bilo potrebno ni lagati ni varati staru Vešticu koja je očigledni dobro informisana, prešla je direktno na stvar. Ne gubi vreme. Ne treba je ni podmićivati. Odlično.

Pogledali su se još jednom kako bi potvrdili njihovu jednoglasnu odluku.

Pošli su poslušno za njom.
„Ja ću vam pokazati kapiju. Vi sami trebate da kročite kroz nju i otvarate portale stvarnosti. . . ''

Dorjan je mudro kalkulisao šta ta patka želi u stvari da im saopšti kroz njene šifrovane poruke. Alex se nakačio na Dorjanove misli. Telepatija šljaka. . .
Odgovara mu na isti način „Šta mudruješ ajde samo jednom da se prepustimo sudbini i da pratimo tu prokletu patku-vešticu sa crveni očima. Ako je to stvarnost (a možda i nije) pa šta još može da nas iznenadi ? ''

Veštica se sporo kretala svojim pačijim hodom, taj vremenski predah je omogućio Alex-u i Dorjanu da uživaju u čudesnoj šumi i stazi. Posle morbidnih nivoa ova šuma je bila pravi raj za njih.

Kristalno jasna destinacija - Arhanektus Nukleus.

„Zar je on stvorio i ovaj raj ? ’’ pita se Alex. . .

Stigli su do malog otvora na steni u sred šume prvo su je obišli i videli da stoje ispred nekog prirodno isklesanog spomenika sa pukotinom na sredini.

Veštica se preobrazila na Dorjanovo čuđenje, pretvorila se u golu devojku kao iz kvalitetnijih porno filmova prošlog veka. . . Alex je zinuo na silikone.

„Pa deco. . . rekla sam da ću vas odvesti do ulaza slobodno uđite nemate se čega bojati, naćićete samo

svoje demone koji su vas čak i dovde ne primetno pratili. ” reče Barbie Veštica i ispari u vidu magle.

Ušli su

7.

Alex i Dorjan su bili suočeni sa mističnom nedođijom nepoznatog. Ugledali su u tami blještavu kapiju od čistog srebra. Kapija je bila prilično velika sa gotskim šarama, gravurama. . . Otvorili su je zajedničkim snagama, teško se otvarala, kao da je niko nikad nije ni koristio. Škripi, grebe ali su je uspeli odškrinutu dovoljno da se provuku.

Našli su se u sobi srebrnkastog sjaja. Na sredini sobe se nalazio ogroman krevet u svom raspadanju dok se nazirao barokni stil kroz memlu i talog života.

Opezno su koračali pošto nisu primećivali nikakav znak života. Soba je bila poplavljena. Njihovi koraci u vodi su stvarali zvukove koji su bili daleko od neprimetnih.

„Oh poseta. . . davno mi nije došao niko u posetu. ''

„Šta je to, ko je to ? ? ? '' promrmlja tiho Dorjan šljapkajući u zelenoj ustajaloj vodi.

„Prijatelju ajde pomozi mi i promeni mi infuzije, perfuzije, davno su već iskapale. . . a to ko sam ja nije bitno i mrzi me da ti pričam. . . samo dođi i pomozi mi. '' šaputao je glas iz kreveta. Glas je bio nekako mio i bespomoćan kao neka starica koja traži od smrti još par zrnca na peščanom satu života.

Alex je upitno buljio u Dorjana, koji mu je mahnuo suptilno da se približe krevetu. Pogledali su tu misterijoznu osobu. Stvarno ja to bila slaba starica.

„Ahh kako ste vi mladi i jaki. . . '' starica je bila kost i koža, izgleda da nije ništa jela samo se infuzijama hranila. Posteljina je bila prljava i bajatog mirisa. Infuzija je istekla. . . Starica-bolesnica ? je prouzrokovala empatiju kod

obojice.

„Evo bako mi ćemo vam pomoći. ” Alex je odmah počeo da menja infuzije, perfuzije i ostale stvari na koje je starica bila prikačena. Uprkos memle i bajatog vazduha soba je postala sve prijatnija.

„Hvala vam što pomažete nepokretnoj starici u nevolji. Vidim da ste dobri ljudi pa ću vam reći gde su vrata u sledeću sobu. Nalaze se iza one puzavice na zidu iza mene. Samo da vas upozorim stanar sledeće sobe je malo čudan. Srećno. ”

Zahvalili su se starici učtivo i počeli da kidaju puzavicu. Otkrili su vrata od čiste žive bez kvake.

„Prokletstvo ! Kako da prođemo kroz ovo ? ” urla Dorjan.
Napeta tišina je vladala sobom, odjednom se čuo prigušen glas iz kreveta

„Iskrena znatiželja je ključ. . . ”

„Šta, znatiželja ! Kakvi su ovi rebusi ? ’’ mršti se Dorjan kao uvređeno dete. Alex je stao ispred kapije, čuo je unutrašnji šapat „Strah je ubica uma’’ duboko udahnuo i kročio u nepoznatu materiju. Nestao je iz sobe.

Dorjan je počeo nervozno da se šećka „Ako može Alex mogu i ja. ’’ stao je i okrenuo se prema fluidnoj kapiji satkanom od žive. Napravio je par koraka nazad, detaljno osmotrio kapiju i naglo je potrčao ka njoj i skočio u tečnu živu.

Kad se osvestio ugledao je prostor koji je samo u snovima video. Sve je bilo u pokretu, stolice su se stvarale i rastvarale. Sve je bilo od žive. Alex se zavukao u ćošak i oprezno posmatrao okolinu. Klimnuo je Dorjanu upozoravajući ga na obazrivost i moguću opasnost. Iznenada se stvorio lik iz ničega, bio je to mršav mladić nemirnog ali lepog lica.

„Dobro došli u moj nestalni cirkus. ’’ teatralno je izgovorio dobrodošlicu.

„Hvala na prijatnoj dobrodošlici domaćine. . . Ja sam Alex van Norden, a ovaj plemeniti gospodin je moj kompanjon Dorjan. ’’ učtivo se pokloniše mladiću.

„Ahh znači gospoda ! ’’ reče mladić ne skrivajući svoju zavist.

„Ja sam samo Herm i nemam ni titulu niti me smatraju gospodinom ti nezahvalnici, a toliko usluga su mi dužni. . . ’’ zvučao je duboko uznemireno i ogorčeno.

„Pustimo njih, vidim da ste vi drugačiji. . . ’’

„Herm, ova tvoja soba je fantastična. Vidim da ima svega i verovatno sve što iko poželi može da se stvori iz ovog čudnog tečnog metala. Fantastično. ’’

„Da, da sve je moguće ali ništa nije stalno. Statičnost sam istrebio, jako je dosadna a dosada je smrt za mene, zato stvaram prijatelje moje male gnomove. ’’

„Herm izvinjavam se moj prijatelj me nije pravilno predstavio ja sam Dorjan Grof od

Ataksije. ''

„Grof ! hmm, lepo, lepo. . . '' zenice su mu se očigledno proširile od paklene zavisti.

„Da li znaš gde postoji prolaz, kapija ili tako nešto ? '' upita skromno Alex.

„Da, postoji i samo ja znam gde se nalazi. . . moraćete da me potplatite da vam pokažem, sve ima svoju cenu znate, ali samo da vam kažem novac kod mene nema vrednost. '' počeo je pakosno da se cereka. Tišina i sterilnost sobe je preovladavala ambijentom.

„Šta bi ti mogli ponuditi za tu uslugu ? '' značajno ga pogleda.

„Dragi Grofe da se ne igramo mačke i miša reći ću vam moju ponudu koja je finalna. Grofe sviđa mi se ta titula i identitet vaš. Ako ga prodate meni rado ću vas uputiti i otvoriti vrata za kojim toliko tragate. '' vragolast osmeh nije skidao sa lica dok je

izgovarao svoju ponudu.

„Herm molio bih samo momenat da se konsultujem sa mojim pratiocem. ” približio se Alex-u i okrenuo leđa Hermu.

„Prodaj mu taj tvoj lažni identitet ali pravi se da ti je neopisivo žao i da si podneo veliku žrtvu. ” Alex se smeškao. Osećao se kao da sklapa dobar posao na Međuzonskoj pijaci. Dorjan mu je samo namignuo i okrenuo se ka Hermu. Soba je za to vreme promenila svoje obličje, stvorio se na sredini sobe jedan pokeraški sto sa stolicama. Herm i Dorjan su seli za sto dok za Alex-a nije bilo mesta.

„Žao mi je prijtelju, ugovor sklapam samo sa Grofom koji će biti bivši Grof od Ataksije. ” završio je sa ludačkim kikotanjem.

„Dobro na posao. ” ozbiljno će Dorjan.

„Može, samo trebate da potpišete ugovor koji sam na brzinu sklopio. ” dobacijo mu je hartiju

ispunjenu škrabotinama. Dokument je delovao veoma svečano. Dorjan se prihvati čitanja teksta kao da traga za nekom podlom prevarom.

„Sve deluje ispravno Herm ili da vas oslovljavam Grofe. . . ’’ gnusno se nasmešio mladiću. Potpisao je na označenom mestu i dostavio hartiju Hermu.

„Dakle dragi Grofe od Ataksije ja sam se odrekao svoje titule red je na vas da ispoštujete vaš deo dogovora. ’’

„Da, da vrlo rado. ’’ Herm je pručavao hartiju i na kraju je stavio u unutrašnju džep svoje odore. Ustao je od stola koji je momentalno nestao isto kako se i stvorio. Dorjan je pao na pod posle naglog nestanka stolice. Herm se slatko nasmejao na to, počeo je da levitira i da mrmlja neke nerazgovetne reči u svoju bradu. Na podu sobe se stvorila iz žive ogromna vagina satkana od bakra. Usmine su se otvorile sa tim svorivši prolaz.

„Upadajte momci, ja sam sa vama završio. ''
Herm je nestao a od njega je ostalo samo pakosno cerekanje. Alex pogeda Dorjana „Šta ćemo upadaj, skoči kao zeka. '' i skoči u bakarnu vaginu. Dorjan posle sekunde razmišljanja je sledio Alex-a istom ravnodušnošću.

Pali su u svilenu poselju, nisu se ni trudili ustajati samo su osmatrali sobu. Zidovi su bili prepuni razno raznih seksualnih pomagala, pored kreveta je stajala jedna ogromna nargila. Iz dubina kreveta se izdigla jedna gola devojka. Značajno ih pogledala i počela je da puši nargilu pored kreveta. Migoljila se u nekom zmijskom ritmu sna svih reptila. Alex i Dorjan zabezeknuti od prizora izazovne lepote. Sdeli su, ležali kao starogrčki kipovi sa osakaćenim ekstremitetima. Svila na krevetu se nežno razvlačila dok je devojka nežnim dodirima masirala sebe po osetljivim delovima tela.

„Gospodo koje je vaše uživanje ? '' sikće gola devojka kroz nalete električnog orgazma.

„Uživanje ? pa znaš sve zavisi šta to pušiš u toj nargili ? ’’ obazrivo Alex opipava nervne receptore devojke.

„Hašiš dragi, hašiš. . . devojka mora da se spusti malo na zemlju od učestalih orgazama. ’’
Devojka je spojila još dva pipka na nargilu i ležerno ih ponudila da joj se pridruže u uživanju hašiša.
„Dobra roba. . . ’’ bunca Dorjan zamišljeno.

„Kao i Ja ! ’’ raširila je noge što više je mogla. Reka sluzavog sekreta potekla je iz nabrekle pičke.

„Vaše zadovoljstvo sam Ja, dragi moji imam dosta rupa koje čekaju da se popune, dosadili su mi ovi koje kakvi vibratori, plastični kurčevi. ’’

„Dobra riba. . . ’’ nastavlja Dorjan da balavi i bleji u njenu raskrečenu ribicu. Svila se zateže i opušta, krevet postaje živo biće. Alex pukne šamar Dorjanu.

„Osvesti se ! ’’ devojka gleda u njih, začuđena, u magnovenju prati dešavanja i nije joj jasno kako je mogao Alex da odoli njenim čarima. Nije svesna njegovih unutrašnjih glasova. . . Una je moćna, tu nema dileme.

„Šta ti je budalo ? Pogledaj je ! Osećam se kao da sam dobio na lutriji i ti mi uskraćuješ i to malecko uživanje, sreću. Ti ogavni gade ! ’’ sav crven i slep od požude.

„Smiri se, smiri se prijatelju. Dakle devojko sve je ovo lepo i tako to nego reci mi gde su vrata sledeće sobe ! ’’

„Vrata su blizu. . . samo kroz mene možete da prođete. ’’ devojka im sada deli neke tablete „Za potenciju. ’’ smeška se.

Alex prestaje da izigrava buntovnika bez razloga, uzima tabletu kao i Dorjan. . .
Nalet topline obuhvata celu prostoriju, Alex i Dorjan skidaju svoju odeću. Devojka se

domigoljila do njih i nežno ih mazi rukama, usnama, liže ih vlažni jezikom. Rupa ko rupa misli Alex dok mu je devojka počela oblizivati nabrekli kurac. Ni Dorjana ne zapostavlja puši im sve u stereo. . . dok jednom rukom opipava tubu sa pomadom, maže svoj analni otvor i nabija prst po prst po prst. . . četiri prstića u bulji zadivljujći prizor, momci se pale i žare. Dorjan ustaje gleda devojku koja je prestala svoje oralne radnje, diže glavicu pogleda u njegove zakrvavljene oči upitno. . . pa dobila je odgovor i to u formi jakog šamara. Pada na drugu stranu kreveta.

„Kučkicama po zasluzi. Sad ću te jebati kao niko do sad ! '' urla Durjan, sav u ekstazi požude. Devojka ćuti, naguzi mu se iz sve snage. Alex se hitro zavlači ispod nje dok mu se ona snažno nabila na uzdignut kurac. Dorjan ih gleda par sekundi, divi se prizoru. Prilazi kao neki panter polako ali sigurno. Devojka stenje nežno i blago, mazno. Panter skače na svoju žrtvu, nabija juj kurac u bulju bez milosti ili i kakvog upozorenja. Devojka skviči, urla, uzdiše migolji se i namešta kako bi

svakom udovoljila, kao neka profesionalna prokučka. Ritmično su je uhvatili u klinč poziciju, ona je verovatno to i očekivala. . . Slast i euforija se bližila eksplozivnom kraju. Tempiranom orgazmu. Svršavaju tačno u isto vreme, pune je toplom spermom, ona vrišti kao neka ranjena životinja i pakosno se kikoće.

„Vrata su vam otvorena. ’’ baca im odore dok se njene dve slatke rupice pretvaraju u dva usisivača. Oni se koprcaju dok ih ona usisava u potpunosti, nestaju. . .

„Kakvi likovi, otvorim im kapije a oni bi da ostanu. Ehh muškarci. . . ’’

Od šoka su izgubili svest na kratko. Dolaze ka sebi u sobi sa zlatnim pločicama. Još uvek goli i oznojani, osmatraju prostoriju tražeći bilo kakav životni oblik i našli su ga.

„Poštena neka kučka. Dobra je u svom poslu he he. ’’ šapne Dorjan Alex-u.

„Ta bestidna drolja ? ’’ začuo se glas koji je dopirao sa druge strane dvorane. Vlasnik glasa je bio čovek srednjih godina obučen u kraljevsku odoru. Imao je zlatno prstenje na svakom prstu. Delovao je veoma dostojanstveno, besprekorno.

„Šta sad ti imaš protiv te devojke ? Ko si da si !’’ viknu Alex revoltirano.

„Ko mi se to obraća ? ’’
„Ne pričam sa oskudno obučenim ljudima ! ’’
„Pogotovo ako nisu ni obučeni ! ’’

Da, još uvek su bili nagi. Svativši to počeli su da se oblače u odore koje su dobili od devojke.

„Evo obučeni smo. Ja sam Dorjan Grof od Ataksije a moj plemeniti pratioc je Alex van Norden. Kao što vidite nismo oskudni ljudi samo smo se našli na lošem mestu u loše vreme. ’’

„Hmm, govorite dostojanstveno pa ću vam se i

ja predstaviti. Ja sam jedan i jedini Ego, Kralj Ego. ’’ odgovara uobraženi čovek sedeći ležerno na svom tronu.

„Recite šta vas dovodi u moju dvoranu ? ’’

„Jedan Grof može iskreno da kaže jednom Kralju svoje namere. Čini mi se da je to i moja plemićka dužnost. ’’

„Naravno Grofe, nastavite. . . ’’

„Dakle u potrazi smo za jednim nitkovom, zlim i podlim čovekom. Dobri moj Kralju potrebna nam je vaša pomoć, bili bi vam beskrajno zahvalni. ’’

„Rado ću pomoći plemićima. ’’ Egu raste ponos. Gordo se vrpolji na svom pestolu.

Alex videvši da tu nema načina da ubeđuje naduvenka na tronu, ćutao je i pratio pomno razgovor između njih.

„Dakle rečeno nam je iz pouzdanog izvora da moramo da prođemo kroz ove mistične sobe od

kojih je jedna vaša moj dobri moj Kralju. Tražimo prolaz u sledeću sobu. Vi svakako znate gde se nalaze vrata. ’’ reče to sladunjavim glasom nadajući se da će to upaliti kod ovog šatro Kralja.

„Dobro ste informisani Grofe. Ataksija ? da čuo sam za to Kraljevstvo. . . ’’

„Tajna obaveštajna služba Ataksije je veoma moćna dragi Kralju. ’’

„Da, da, nadam se da ćemo sarađivati u budućnosti ? Takva služba zlata vredi. ’’

„Naravno vrednost im je neprocenjiva, veoma su lojalni svojoj zemlji. Dakle moj Kralju ako nas pustite da ispunimo svoj zadatak garantujem vam pakt između Ataksije. ’’

„Sviđa mi se vaša ponuda Grofe i dragom voljom je prihvatam. ’’

„Drago mi je bilo pričati sa tako

dostojanstvenim i plemenitim Kraljem. Rado bi ostao i razglabao odnose između naša dva Kraljevstva ali taj gad će nam onda pobeći a to ne želimo. Molim vas da budete toliko ljubazni da nam pokažete vrata koje vode u drugu prostoriju. ''

„Naravno Grofe. Vrata su iza mog trona satkana od čistog čelika, kao što vidite kod mene je sve od zlata ali bojim se da moj komšija u sledećoj sobi je neotesan čovek koji se dobro oseća u starom gvožđu. ''

„Hvala vam plemeniti Kralju. ''
Odlaze proračunatim hodom do gvozdenih vrata iza trona.

„Ahh, samo molio bih vas oprezno sa onim mrgudom iza vrata zna da bude nezgodan. ''

„Hvala vam na upozorenju. ''
Oprezno otvaraju teška gvozdena vrata.

„Koji je ovo naduvan mehur od Kralja, utrošio

sam dosta snage kako bi mogao da se kontrolišem. Što ga nismo jednostavno prebili i prisilili da nam otkrije gde su ova zarđala vrata ? '' šapuće Alex.

„Tišina, vidiš da su moje laži odlično poslužile svrsi. ''

„Kakva Ataksija ? postoji li tako nešto ili samo u tvojoj poremećenoj lobanji ? ''

„Ne postoji. Umukni već. ''
Oprezno ulaze u prostoriju.

Na podu tragovi skorene krvi, kosti razbacane a na metalnim zidovima vise mačevi, sekire, noževi, mačete. Silueta vitkog ali žilavog čoveka se nazire. Čovek je bio obučen u samurajsku odoru sa dve isukane katane u rukama. Na licu je imao istetovirane japanske simbole, oči mrko fokusirane na njih. Alex i Dorjan su osetili tenziju u etru oko njih i u celoj sobi. Kao dah zmaja. Čovek se nije kretao. bio je kao neka napeta statua osim narandžastih plamtećih očiju. Rat je odjekivao tiho

ali sigurno. Ako ovaj krene na njih iseći će ih na špagete a prolivena krv će biti sos. Osmotrili su zidove i pogledom se fokusirali na najbliže oružje, računali koliko sekundi im je potrebno da se naoružaju. On ih je gledao i dalje. Vrata su ugledali iza njega na drugom kraju prostorije. Koje olakšanje pomislili su zajedno kao da im je mozak funkcijonisao na istoj frekvenciji. . . Pogledali su se, pogledom su se dogovarali, kovali plan kako da spase glave i kako da se provuku pored ovog demona. Dorjan je spazio jednu butnu kost ispred sebe na podu, dok se Alex približavao ka zidu gde je bio okačen kineski carski mač.

„Slobodno birajte oružje. '' reče domaćin sobe.

„Zar je neophodno koristiti nasilje kao formu izražavanja ? '' pitao je Dorjan slabašnim glasom, što je očigledno iritiralo čoveka sa isukanim mačevima. Zabacio je glavu i ispustio urlik. Bez razmišljanja su se obojica naoružali. . . Dojan je bacio kosku na protivnika. Posle pola sekunde ista kost je ležala na podu rasečena. Dorjan i Alex su

ostali nepomični od strašne brzine protivnika. . . Krenuo je polako ka njima, kao neka zver kad se približava svom plenu. Alex je prvi došao ka sebi od dvojice. Branio se sa mačem od mračnog napadača. Dok se Dorjan provlačio i izbegavao napade koliko je bio u mogunosti. Borba je bila defanzivnog karaktera. Dorjan je uspeo da se odmigolji do vrata na drugom kraju prostorije, Alex je još bio na polovini sobe, vitlao je mačem mahnitavo. . .

„Brzo, sad, trk, brzo ! ! ! ” urlao je Dorjan naoružan sa dve mačete. Alex bez razmišljnja je krenuo u niz napada na neprijatelja kako bi dobio na vremenu. . . Strategija mu je uspela, neprijatelj se koncentrisao samo na odbranu, tada se Alex okrenuo, bacio mač iza sebe na neprijatelja i počeo trčati. Neprijatelj ga je zakačio oštricom i naneo površinsku ranu na desnom ramenu. Trči Alex, za njim ostaje trag crvene krvi na podu prostorije. Skoči na Dorjana i zajedno padaju kroz otvorena vrata. Hitro se dižu sa poda i zatvaraju vrata za sobom.

„Ovo je bilo blizu. ''

„Da, bilo mi je veoma naporno spašavati tvoju i svoju glavu. Što mi nisi pomogao ? Prokleta kukavico ! '' besno će Alex.

„Nemoj tako prijatelju. . . svako od nas ima talenat za nešto i svako od nas radi što zna i ume u određenim situacijama. '' Dojan sleže svojim ramenima.

„Umukni pičko ! ''

„Zar je moj prijatelj iz susedne sobe toliko opak da je uspeo da izazove svađu između dva nerazdvojna prijatelja ? Hmm, svađa. . . '' začuo se glas iz mračne dubine prostorije. Alex i Dorjan bili su pod utiskom iz predhodne sobe nisu ni osmotrili prostoriju u kojoj su se trenutno nalazili. Bila je mračna i delovala je kao ogromna pećina. Izbijali su obrisi čudnih predmeta iz gustog mraka, ali vlasnika glasa nisu videli.

„Ko si da si pokaži se ! ’’ uziknuo je odlučno Dorjan.

„Tu sam i ovo je sve moje i samo moje. Moje blago i drgocenosti. Sve je moje ! ’’ vlasnik glasa je bio mali patuljak. Sedeo je na gomili zlata, stebra, brilijanta, antičkih kipova, slika iz doba renesanse i ostalih dragocenosti. . . Alex otme Dorjanu iz ruke mačetu.

„Pričaj mali gde su vrata ? da te ne bi momentalno rasekao sa ovom mačetom ! ’’

„Znači pljačkate me ? ’’ oči su mu iskočile od straha.

„Kakva pljačka ! ’’ urla Alex „Ne zanima me tvoje blago samo izlaz iz tvoje proklete sobe. Pričaj inače te neće biti ! ’’ Dorjan posmatra svog prijatelja i ne veruje šta mu se dešava, krv mu ključa u venama, oči su mu zakrvavljene. . .

„Smiri se prijatelju. ’’ Dorjan je uhvatio Alexa

za desnu podlakticu.

„Dosta mi je svega ! Prvo Una umire dok je ja gledam bespomoćno, pa neka Veštica u obliku patke i na kraju masa ludaka zatvoreni u svoje sobe, svaki od njih ima neku fiks-ideju ! Dosta je bilo ! Ovaj patuljak će da plati. . . ''

„Šta sam ja vama skrivio ? Jednostavno ne razumem šta se dešava. Ne želite da me opljačkate. Što bi mi oduzeli život ? Nema smisla. '' patuljak je histerično buncao.

„Smiri se Alex. '' okreće se Dorjan ka patuljku „Jednostavno je patuljče. Moj kompanjon je prošao kroz mnogo trauma koje se uz adekvatnu terapiju mogu tretirati i lečiti. . . ali trenutno mu malo fali da oslobodi pakao koji više ne može da kontroliše. Mi moramo da prođemo kroz tvoju khm sobu, pošto naša misija to zahteva od nas. Dakle pohlepni patuljasti prijatelju imaš dva izbora. . . prvi je da lepo sarađuješ sa nama, pokažeš nam gde su vrata i otvoriš nam. Neće ti se tad ništa desiti, niti će te bilo ko pokrasti. . . ali ako to ne uradiš sledi druga

solucija. Neću sprečiti mog prijatelja da te isecka na komadiće, on će to sigurno uraditi. . . mi ćemo naći prolaz i opet smo teoretski na istom sa jednom razlikom, Ti ćeš biti mrtav. Šta kažeš mali ! Biraj, imaš dve opcije. Šta kažeš ! ” patuljak se očigledno uplašio za svoj život ali je od straha bio nem.

„Biraj mali nestrpljiv sam. . . veruj mi radije bi voleo da ti rasporim utrobu nego da sarađuješ ali imaš izbor. ” Alex je shvatio Dorjanovu igru i smirio se ali to nije pokazivao patuljku. . . glumio je ludilo.

„Odgovori mali inače će te moj ortak rasporiti kao prase ! ”

„Khm, neće biti potrebe. . . sarađivaću. ”

„Ooo pametniji si nego što sam mislio. Ajde pevaj ! Gde su vrata ! ” Dorjan je zadovoljno namignuo Alex-u dok im je patuljak mahnuo i rekao ogorčeno „Pratite me. ” i oni su ga pratili. . . prolazili su kroz uspone i padove čudne pećine.

Brda su bila od zlatnih i srebrnih kovanica.

„Samo me nemojte pokrasti. ” kukao je patuljak, više samom sebi nego njima. Alex je čuo njegovo kukumakanje i pripretio mu je. Ostatak puta vladala je tišina oko njih. Stigli su do kraja pećine. Vrata nije bilo. Već su pomislili da ih je mali prevario ali. . .

„Davno nisam otvarao ovaj prolaz. ” patuljak je počeo da kopa među svojim blagom. Nisu mu pomogli. Čekali su strpljivo. Patuljak je iskopao put do olovnih vrata na podu pećine. Na masivnim vratima bio je natpis -PROŽDRLJIVOST-

„Šta ovo sad znači ? ” upita Alex zloslutno patuljka.

„Proždrljivost je sedma kapija. . . kao što je moja prostorija Pohlepa a predhodna je bila Gnev. Sedam smrtnih grehova. ” smeška im se patuljak.

„Zanimljivo mali. . . mislim da si u pravu ali ne vidim kakve to veze ima sa našim ciljem. ”

„Shvatićeš uskoro, da , da. . . ’’ izgovorio je patuljak i istog trenutka ispario.

„Gde si mali gade ! ’’ urlao je Alex „Nebitno tu je kapija. . . i ne zanimaju me ti smrtni grehovi. Ajde pomozi mi da otvorim ovu kapiju. ’’ Dorjan slegne ramenima zamišljeno i uhvati deo olovne kapije. Posle petnajest minuta naprezanja uspeli su da otvore kapiju. . . Pogledali su u nju i videli su samo mrak. Čudno strujanje su osetili na predelu kičmene moždine.

„Ako smo dovde došli moramo ići dalje. Skači hrabri moj prijatelju ! ’’ uzvikne Dorjan podmuklo.

„Provociraš me ? ’’ besno će Alex.

„Ne. . . ’’ promumla Dorjan, stisne zube i skoči u mračni bezdan. Alex pogleda oko sebe. Nigde nikoga, samo zlatni i srebrni novčići. Shvativši da više nema povratka skočio je i on za Dorjanom.

Posle skoka koji je ustvari bio skok vere, skok u

mrak, pali su u nesvest. Došli su ka svesti na mračnoj i pustoj poljani. Suva zemlja i teški (radijoaktivni) metali oko njih. . . Kao da su na drugoj planeti, mračnoj crnoj planeti. Odjednom su osetili zeljotes. Zemlja je živa. Pali su na zemlju i posmatrali. Zemlja se tresla ali ništa drugo nisu videli. Nikog nije bilo. Pustoš. . . Negde u daljini videli su ogromno biće kako izranja iz tla. Biće je bila velika kišna glista sa ogromnim ljudskim ustima. Zaronila je u zemlju. . . Skamenjeni su ležali na tlu. Nikada još nisu videli ništa tako veliko i moćno. Crv je nastavio da radi što je uvek i radio. . . ždrao je sve što mu se našlo ispred slepe putanje. Polako ali sigurno im se približavao. Ustali su i počeli trčati kao prestravljena deca. Beg je bio nemoguć. Vratiti se nisu mogli kod patulljka, jedina opcija im je bila čekati kad će ih pojesti taj monstruozni titan. Alex je prvi shvatio neizbežnu sudbinu, stao je i okrenuo se ka crvu. Dorjan je trčao još malo, ubrzo je stao, umoran, besan.

„Ajde spodobo ! Tu sam ! Progutaj me ! ” urlao je Alex. Dorjan je pomislio da je najzad skrenuo sa

uma, ali nije bilo tako. . . Bila je to jedina stvar koju su mogli da učine. Pošto nisu mogli da pobegnu. . . jedina opcija im je ostala da ne rade apsolutno ništa, i da se suoče sa svojom sudbinom. Dorjan je seo na zemlju pored Alex-a.

„Pa druže bilo mi je drago ako ne preživimo ovu avanturu. . . ’’ slegne Dorjan ramenima i pogleda crva koji je bio ispred njih.

„Isto druže. Ne gubi nadu. Videćemo ko će koga pojesti. . . setio sam se. . . ’’ i to su im bile poslednje reči. Crv se izdigao iznad njih i nemo ih progutao sa svom zemljom oko njih. Nastavio je svoju putanju, slepo je ždrao zemlju i ceo svet. . . sporo ali sigurno.

Stvarnost

Proždrani, svareni i ponovo spojeni nekom silom. Alex i Dorjan su se našli u kristalno beloj, maloj prostoriji. Violetni elektricitet blještao je svuda oko i kroz njih.

„Dorjane jesi li tu ? Ne vidim te. Ne mogu da se pokrenem. ''

„Tu sa. . . ni je tebe ne vidim ali te čujem, i je sam paralisan. Šta misliš gde smo ? U raju ili paklu ? ''

„Ne znam. . . ni kako smo preživeli. . . ako smo preživeli onog proždrljivog crva. Raj bi trebao da je malo drugačiji. Zar ne ? Dok ne mislim ni da je ovo pakao. . . nije mi lioše a u paklu bi trebalo da mi bude loše. ''

„Da u pravu si. . . ali gde smo to ? Imamo li tela ? Ili smo entiteti kao ona bića u van vremenskom prostoru ? Ali gde su ostali ili bilo ko ? ” Dorjan je zaćutao i utonuo u svoje misli. Prošlo je dosta vremena, niko nije progovorijo.

„Još si tu ? Dorjane ! ”

„Tu sam. Šta se dereš ? ”

„Hmm izgleda da ćemo morati da sačekamo da se nešto desi pošto smo očigledno bespomoćni. ”

„Da. . . ”

Čekali su nemo i pratili tok bestelesnih senzacija novog vida postojanja. Pošto nisu imali osećaj za vreme, nisu mogli tačno da odrede koliko su vremena čekali. . . Posle tog perioda se pojavo glas kroz sve prisutan elektricitet.

„Gospodo ? Vaša prvobitna želja je bila koja vas je dovela do mene, ne neke nametnute

ambicije. Želeli ste da saznate šta se ustvari dešava ispod maske materije i šta to pokreće, vlada nivoima stvarnosti. Oslobodiću vas trenutačnog stanja. Mislim da će vam prijati oblik vaših predhodnih tela. ” glas se ugasio. Oni su dobili nazad svoja tela. Pogledali su se i oko sebe. Bili su u istij prostoriji, blještavoj, sjajnoj. Ali su bili sami.

„Pokaži se ! ”

„Ako želite pokazaću se. ” posle izgovorenih reči se pojavila prikaza deteta. Dete se smeškalo i gledalo ih kroz plave šiške.

„Ko si ? ” upita ga Alex pomalo začuđeno.

„Znate me jako dobro obojica. Samo me niste još videli u ovom obliku. Setite se da sam vam rekao da se nalazim u utrobi velikog crva i sanjam vaš svet. ” dečak se još uvek smeškao.

„Arhannektus Nukleus ? ” upitao ga Dorjan. „Meni si rekao gde se nalaziš. ”

„Da ja sam. ’’ nezgodna tišina je obitavala u električnom etru oko njih. Alex je gledao dečaka zbunjeno. Izgledao je isto kao on u dalekom detinjstvu.

„Kako si Alex ? Zar me ne prepoznaješ ? ’’

„Ti si ja ? ’’ izusti Alex tiho.

„Blizu si prijatelju. . . stvarnost ili realnost je puno komplikovanija od proste percepcije. ’’

„Pokaži nam stvarnost. ’’

„Zaista ste željni stvarnosti ? ’’

„Zato smo došli. ’’

„Upozorio sam vas. . . ’’

„Pokaži nam ! ’’

„Dobro. . . uverio sam se ono što sam oduvek

znao. Gospodo moraćete zatvoriti oči. . . ajde zatvaramo oči. ’’ na njegovu suptilnu komandu oni su stvarno zatvorili oči bez ikakvog otpora „Odlično. . . uskoro ćete ugledati jedna vrata u mračnom prostoru, vrata su otvorena. . . videćete svetlost koja izvire kroz vrata. . . ’’ i zaista su videli vrata i bljestavu svetlost koja im se bližila, sve bliže i biže. . . „Približavamo se vratima. . . sada su nam na dohvat ruke. . . sve je pod mojom kontrolom i ne treba da se brinete za svoju bezbednost. ’’ tako su se i osećali. . . bezbedno bezbrižno kao u majčinoj utrobi, dok ih je Arhannektus Nukleus vodio blagim. Smirenim glasom do vrata „Vaša svesnost polako postaje jedna. Na pragu ste ali ćete proći kroz vrata kao jedan entitet. Ne zaboravite da sam ja uvek uz vas. Postali ste jedan entitet. Uđite u svetlost koja je u stvari svesnost. Ućićete i probudićete se. ’’ sledili su njegova uputstva, postali su jedan entitet.

Ušli su. . . kao jedan.

„Sestrooo 100mg Leponexa, ovaj pacijent se probudio iz katatoničnog stupora. . . “ Doktor nervozno trčkara po bolesničkoj sobi „Vežite ga ! Opasan je za sebe i za okolinu ! Sestro 1mg Haldola intra muskularno ! Molimo boga da će ga to smiriti. Prošli put “ priča novom tehničaru „je maznuo hemisku od medicinske sestre i zabio kolegi u oko. Krv je šikljala na sve strane. . . od tada se nije budio i evo ga opet. Mislili smo da će biti biljka do kraja života. Kad dođe ka sebi uvek je druga ličnost. Dvadeset godina ga proučavamo. Do sada smo ustanovili petnajest samostalnih i totalno autonomnih karaktera u njemu. Šizofrenija dobija totalno novo značenje posle svakog susreta sa bilo kojim od njegovih karaktera. . . znate svako njegov karakter pati od šizofrenije. Karakteri mu se stapaju i cepaju. Njeguv uvek aktivan unutrašnji svet je veoma kompleksan. . . u svakom smislu te reči je specifičan pacijent. Idem ja iskreno strah me je. . . samo ga dobro vežite okovima ako treba ! Ja bežim da pišem izveštaj. Biću u mojoj kancelariji. “

Doktor je otišao, ostale su samo sestre i jedan

tehničar. Alex i Dorjan su sada bili jedno biće i mogli su samo da posmatraju ovu predstavu. Shvatili su da su oni taj pacijent, pošto su posmatrali dešavanja oko njih iz perspektive ležećeg pacijenta. Osetili su kako ih vezuju, kako im igla bode venu, Leponex, Haldol, odvratan osećaj u stomaku koji je bio prazan. Ogledala nije bilo tako da sebe nisu mogli da vide, samo sestre i tehničara. . . Poželeli su kao jedan pošto su i bili jedan entitet.

Čovek koga nema !
Voleo bih kad bi nestao . . .
Čovek koga nema !
Voleo bih kad bi nestao . . .
Čovek koga nema !
Voleo bih kad bi nestao . . . . . .

Pao im je odjednom mrak na oči. Tama, ništavilo, mir. . . ali ponovo dolaze ka svesti. Više nisu jedan entitet, opet su Alex i Dorjan. . . ispred njh stoji Arhannektus Nukleus.

„Sad shvatate zašto ja ličim na Alex-a i on na Unu, Dorjana, Dr. Lee-a, Poganog Lou-a, Republičkog Nekromansera i sve ostale stanare svetova i nivoa. . . Ja sam prvi nastao, bilo mi je jako dosadno i tako sam stvarao karakter po karakter, nivo po nivo, svet po svet. Svako od vas je ustvari moj rad, i svako od vas ima sposobnost da stvara i kreira svoju stvarnost, paralelni svet. “

Alex i Dorjan su slušali zbunjeni i razočarani.

„Dakle imamo dva izbora, kao i inače u životu. Prvi je da se svi stopimo u jednu osobu, jedan entitet, da napustimo i uništimo sve nivoe i paralelne svetove, prihvatimo našu bolest i živimo u stvarnom svetu u jednoj bolnici. Drugi izbor je da zaboravimo stvarnost kao da nas ne dotiče i nastavimo da živimo sa našom braćom i sestrama. . . da nastavimo da gradimo naš svet. “

„Dakle šta kažete braćo ? “

„Biti ili ne biti ? “

Razmišljali su. . . pogledali se i prepoznali su se u trenutku širenja zenice.

„Biti ! ! ! “